

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

RUNGSTEDBOGEN
I 9 2 5

RUNGSTEDBOGEN

I * 9 * 2 * 5

UDGIVET AF
„RUNGSTED KOSTSKOLES SAMFUND“
I ANLEDNING AF RUNGSTED
STATSSKOLES 25 AARS
BESTÅEN
5.
SEPTEMBER
1925

UNDER REDAKTION AF
EDDIE SALICATH

KØBENHAVN

SALICATHS ÆVENTYRSKRIN

I KOMMISSION

M C M X X V

RUNGSTEDBOGEN
ER
TRYKT I
525 EKSEMPLARER
HVORAF 25 NUMMEREREDE
PÅ VAN GELDER ZONEN
HÅNDGJORT PAPIR
TEGNINGERNE
ER AF
ANDREAS FRIIS

HJORTHS TRYK · KØBENHAVN

INDHOLD

	Side
KANTATE TIL RUNGSTED KOSTSKOLES SAMFUND.....	17
<i>Arne Kissmeyer.</i>	
SKOLEN GENNEM 25 AAR.....	21
<i>Rektor E. Skovgaard-Petersen.</i>	
VED RUNGSTED KOSTSKOLES JUBILÆUM.....	36
<i>Victor Kuhr.</i>	
GAMMEL KÆRLIGHED RUSTER IKKE.....	40
<i>A. L. Thornberg.</i>	
EN LÆRERS LIV VED SKOLEN.....	45
<i>A. Thruë-Møller.</i>	
LÆRERERINDRINGER.....	50
<i>Poul Schjærff.</i>	
SPORTSLIV.....	55
<i>Ax. Soelberg.</i>	
KAMMERATSKAB.....	60
<i>Arne Kissmeyer.</i>	
DAGLIGSTUEN.....	63
<i>Christian Schiørring.</i>	
HOS OLDFRUE.....	66
<i>Eyvind Rafn.</i>	
SKOLENS LEDER GENNEM 25 AAR.....	69
<i>Norman Hansen. Svend Hammerich. Arne Kissmeyer. Vincenz Lerche. Eyvind Rafn. Eddie Salicath.</i>	
CAMOENEN.....	77
<i>Ernst Berg.</i>	
BRÆNDGLASSET.....	83
<i>Eyvind Rafn.</i>	
LIDT OM ØGENAVNE OG SKOLEVENDINGER.....	94
<i>Eddie Salicath.</i>	

	Side
PAA SKOVTUR	123
<i>Ejler Jørgensen.</i>	
MUSIKLIV	128
<i>Knud Jeppesen.</i>	
LIDT OM SKOLEKOMEDIER.....	133
<i>Eddie Salicath.</i>	
GEDDEDAMMEN.....	138
<i>Eyvind Rafn.</i>	
SKOLEANEKDOTER	141
<i>Fritz Bille-Brahe. Svend Clausen. Svend Hammerich. Henry Jacobsen. Vincenz Lerche. Eddie Salicath.</i>	
LÆRERSILHUETTER	152
<i>Mogens Kramer-Petersen. Eyvind Rafn. Eddie Salicath.</i>	
IN MEMORIAM.....	161
<i>Norman Hansen. Arne Kissmeyer. Eyvind Rafn. Eddie Salicath.</i>	
ELEVFORTEGNELSE.....	168

FORORD

RUNGSTED KOSTSKOLES SAMFUND blev stiftet for fem Aar siden for at bevare Sammenholdet mellem gamle Elever. De vise Fædre bestemte yderligere, at Samfundet ogsaa skulle have det Formaal at vedligeholde Forbindelsen mellem dens gamle Elever og Skolen. — Der har været arrangeret mange forskellige Sammenkomster i de forløbne fem Aar. Nye Idéer er stadig blevet lanceret for at samle Kammeraterne med Rektor og Lærerne. Der er forsøgt med Punch og Sang, med Foredrag og Lysbilleder, med tvangfri Sammenkomster og fine Middage! Men *det*, der hver Gang har samlet Medlemmerne, *det* der har gjort saa mange Sammenkomster baade morsomme og udbyttesrige, det har hverken været de kulinariske Nydelser eller de forskellige Former for Underholdningen. Nej, Festens Kærne har hver Gang været Minderne — Minderne om de mange glade Timer paa Skolen, Minderne om de mange prægtige Kammerater og Lærere.

Saalænge der er smukke Minder fra Skoletiden, saalænge vil gamle Elever være glade ved at mødes med Rektor og Lærerne og saalænge vil Rungsted Kostskoles Samfund have sin Berettigelse. Og derfor har vi nu — i Anledning af Skolens 25-aarige Jubilæum — besluttet os til at udgive denne Bog.

Maatte disse Blade hjælpe til at bevare de lyse Minder fra den glade Skoletid.

Ernst Berg.

NOGLE ORD TIL DEN, DER ÅBNER RUNGSTEDBOGEN

KOM en blid og klar sommernat stille forbi et sted, hvortil der knytter sig mange oplevelser og erindringer for Dem, og De vil erfare med hvilken overraskende friskhed minderne springer ud for Deres indre bevidsthed.

Man har i en sådan tyst nattetime, hvor ingen lyde eller bevægelser spreder én, en helt fortættet opfattelsesevne, og det er som overrumplede man en tidligere periode i ens liv ved ganske tæt at glide forbi den igen, sé igennem den og forstå den og med vemod drager man videre for at genoptage det man færdes i og ikke altid så absolut forstår endnu.

En sommernatstur langs Folehavens skove mod Hørsholm og ned ad åsen, Sandskebakken – sé i ét glimt en eller flere af skolebygningerne titte frem som et hvidt mågebryst og forsvinde igen mellem havens buskadser og man farer frem over kendte veje og forbi steder, hvor dejlige minder, små fortrædeligheder og muntre hændelser, er skete for én, år, mange år tilbage.

Om livet og hændelserne for Dem og mig i den tid vi levede i det kostskolesamfund, der hviler derinde i sommernatten så roligt og urokkeligt – om dét er det Rungstedbogen beretter.

– Nu er den skole groet fra sin ringe begyndelse ud over dette store areal af jord, ud over femogtyve år i tid – og så synes vi, lærere og elever, der har summet vor stund i denne bikubes – skolens – liv, at vi vil standse et øjeblik og sammen med den, der skabte og ledede denne verden, udveksle vore erindringer og gemme på denne bogs blade nogle af de oplevelser og situationer, der har været *fælles* for os alle.

Det er denne bogs naturlige opgave – *ikke* at fremsætte subjektive opfattelser af de pædagogiske principper eller fælde nogen dom over de svundne femogtyve år i Rungstedskolens

historie, men at genopleve det daglige liv som det formede sig i arbejde og i fest – at betragte skikkelser og begivenheder med forståelsens øjne. Vi, der som drenge drog ud eller sendtes ud – fra vore hjem, ind i kostskolen og senere fløj bort mod alle verdens egne, nogle til dåd, enkelte til fald, de fleste til jævn gerning – vi har i fællesskab med tidligere lærere og rektor bygget denne lille mindehøj: Rungstedbogen – til ære for skolens jubilæum den 5. september, og til erindring om vore første læreår i livet.

Men det er ikke derfor hensigten at lovprise en kostskoledrengs tilværelse, thi hvorledes denne end former sig, føler han altid savnet af det fuldstændige hjem i sin opvækst.

Jeg sér godt, at en digter, der vil følge dette kuld af drenge gennem skolen og ud i livet og øjne den enkeltes udvikling og kamp for pladsen i tilværelsen, at han kan få en dybt menneskelig bog ud af dette stof, men den lille trommeslager, der skal kalde til feststævne må være tilfreds, hvis han kan op-rulle et broget og muntert billede af kammeratliv og lærerliv, af hverdag og højtid, som det var i Rungsted Kostskole.

Og trommemanden vil takke hver og en, der lukkede op, da han bankede på, og hjælpsomt bidrog med råd og dåd, med en erindring og en artikel. Og tak til Rungstedianeren Andreas Friis for de nordsjællandske tegninger, der pryder bogen, og til dens nidkære trykker, hr. Kaj Hjorth.

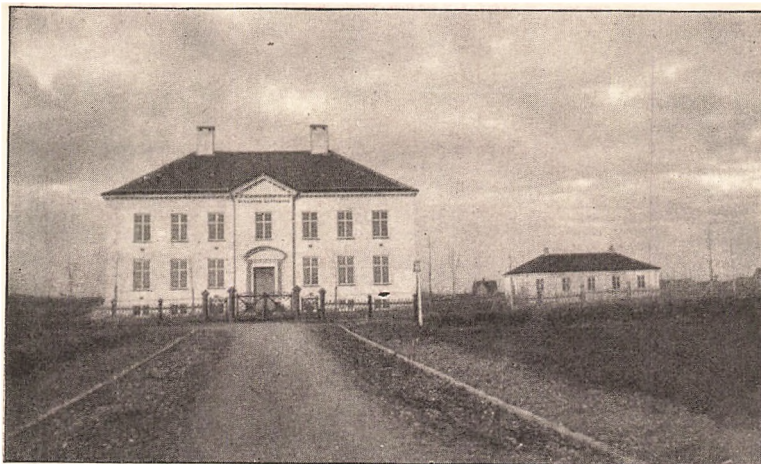
Og til allersidst må jeg bede om kammeratlig overbærenhed, hvis jeg dels har gjort skolebogen for rummelig og dels ikke har fået alt det med, der fortjente at bevares.

Eddie Salicath.

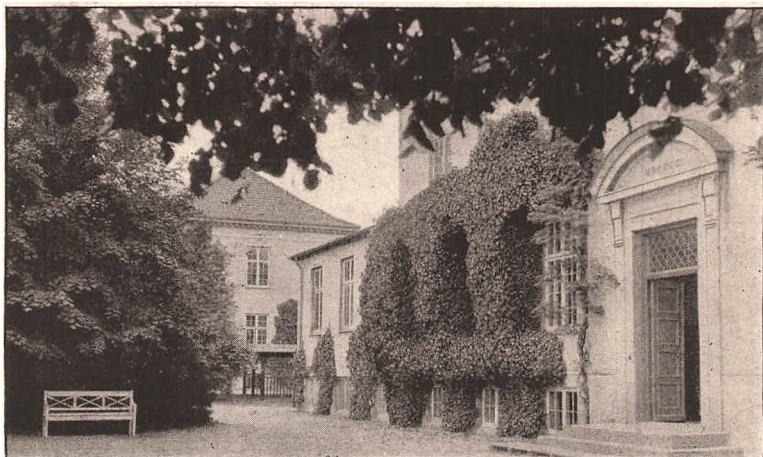

REKTOR OG FRU SKOVGAARD-PETERSEN

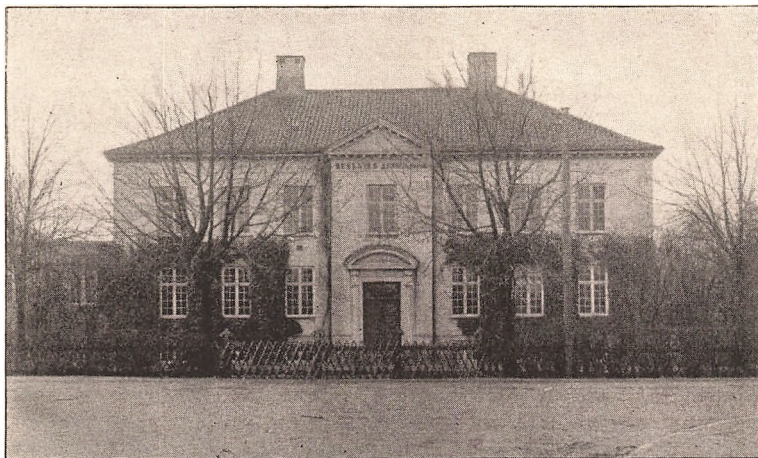

SKOLEBYGNINGEN 1901

*SKOLEBYGNINGENS HOVEDINDGANG
i baggrunden ses gymnasietydelingen.*

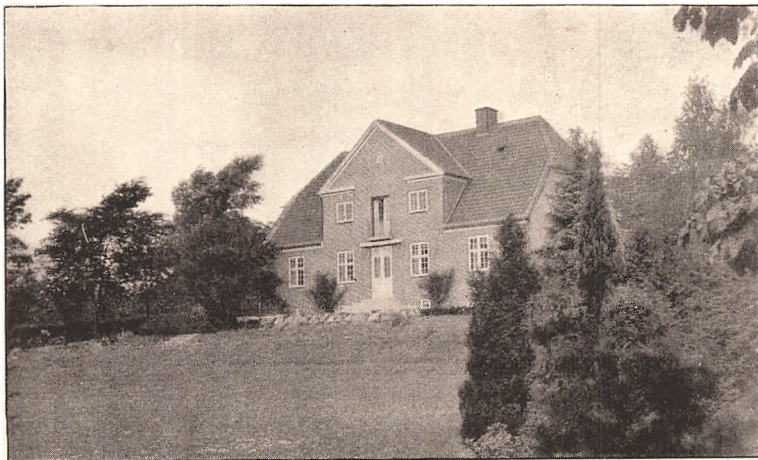

SKOLEBYGNINGEN 1925

*HOVEDINDGANGEN TIL SKOLEN
i baggrunden ses rektorboligen.*

REKTORBOLIGEN 1925

GYMNASTIKHUSET OG LEGEPLADSEN 1925

KANTATE TIL RUNGSTED KOSTSKOLE SAMFUND

I lavloftet stue, ad rude mat
karrigt kun solen ser ind.
I dunkel krog, mellem støv og mug
trangt trives det unge sind.

Den spire, der gro'r i skyggen op,
forkrøbles og bliver til vrag.
Dens safter faar aldrig livets kraft,
som ikke sér sol og dag.

Højt byggedes salen, og lyset lo
gennem ruden til pige og pøg;
den spilled i øjet og lyste hen
paa hvert blad i hver opslaaet bog.

Og sindet blev aabent og øjet saa,
og øret lytted sig frem –
og barnet følte med aarenes krav,
at evnerne gro'de med dem.

Blev øjet sløret af graadens dugg,
gennem taarer brød atter smil.
Thi barnets sind er et forarsvejr –
som byger og sol i april.

Gik sorgens skyer over glædens blaa,
det var kun et bygevejr.
Var skolebænken maaske lidt haard,
en leg var hvert frikvarter.

Saa voxede skolen – og busk og træ
nu skygger, hvor marker laa.
I havens grus – som i hjemmets ly,
gik hundrede fødder smaa.

– Om aarene skilte, og vejene gik,
én mod vest – en anden mod øst.
Dog mindet vandrer ofte sin vej
til skolen ved sundets kyst.

BARNDOMSDAGE svinder hastigt hen –
kun for drengen ofte tiden tøved,
blikket søgte gennem skolens port
fuglen, der i flugten vingen prøved.

Og hans længsler tog selv fuglens flugt,
steg mod lyset mellem hvide maager,
indtil over Folehavens aas
dagen slumred ind i gyldne taager.

Og med blikkets ild bag øjets bryn
søgte imod aftenlandet drengen,
drømte, modig ung, sin mandoms kaar.
– Viben flakked rastløs over engen.

Barndomsdage svinder hastig hen –
syntes vi de tøved, skolens dage?
Dagen kom, da ved skolens port
vi bød farvel – og vendte ej tilbage.
– – Barndomsdage svinder hastig hen.

RUNGSTED, i en krans af enge
lunes Du af skov i vest,
mens hen over blomstermarker
bæres Sundets salte blæst.

Værnet trygt bag skolens mure
her gro'r drengen op til mand,
samler evner til at lide
nattens mulm og solens brand.

Lær Du dem, hvad stort og vældigt
fostret blev af men'skets aand,
ej alene bogens viden,
prentet ned af flittig haand.

Lad dem føle livets aande,
varm endnu af slægtens blod.
Giv dem villien til at værne
sindets fasthed, tankens mod.

Rungsted, Dine sønner glemmer
aldrig glæden ved Dit navn.
Styrk Du Dine smaa derude
frem til livets lyst og gavn.

Arne Kissmeyer.

GRUNDSTENSNEDLÆGGESEN

5. MAJ 1900

SKOLEN GENNEM 25 AAR

RUNGSTED KOSTSKOLE, siden 1. April 1920 kaldet „Rungsted Statsskole“, grundedes i Efteraaret 1900. — Der er saaledes i Aar forløbet 25 Aar siden denne Skolevirksomhed i Rungsted begyndte sin Tilværelse, og i den Anledning er jeg som den, der oprettede Skolen, af Bestyrelsen for „Rungsted Kostskoles Elevsamfund“ anmodet om at nedskrive noget om Skolens Tilblivelse og lidt om dens videre Udvikling. Men jeg maa forudskikke den Bemærkning, at samtidig med, at jeg forstaar at værdsætte den smukke Tankegang, som ligger til Grund for den skete Opfordring til mig fra gamle Elever, er det ikke uden stor Selvovertindelse, at jeg efterkommer den. Jeg mener nemlig, at et Spand af 25 Aar er en saa

kort Periode, at der ikke er nogen Anledning til at opholde sig ved det, og dernæst at jeg ubetinget ikke ønsker mig mistænkt for at ville afbrænde Jubilæumsrøgtelse for en saadan 25-aarig Ungersvend, endsige for mig selv.

Paa en smuk Foraarsdag (d. 5. Maj) i Aaret 1900 fandt der en lille Højtidelighed Sted paa Vallerød Bymark i Hørsholm Sogn. Paa et nøgent Stykke Markjord var der udgravet en ret stor, firkantet Fordybning, langs hvis Sider man lagde Mærke til noget frisk Murværk ovenpaa de støbte Fundamenter. Henne paa det Sted, hvor der var paabegyndt Opførelsen af den Pille, som nu ligger Nord for Hovedindgangen til Skolebygningen, fandt da Grundstensnedlæggelsen Sted og foretoges Indmuringen af en Blyæske af Størrelse som en Mursten, efter at Indholdet af de Dokumenter, der fremtidig skulde hvile der, forud af mig var blevet oplæst for de faa Slægtninge og nære Venner, som jeg havde indbudt, og med hvem jeg forud ofte havde drøftet det Forehavende, der nu skulde til at begynde at indtræde i Virkelighedens Verden. Solen skinnede fra en straalende blaa Himmel; der var Foraar og Grøde i Naturen, Lærkerne sang og sang i Luften over os; det var som om højere Magter var i Pagt med den for mig og min Forlovede højtidelige, lille Handling, som skulde blive Begyndelsen til vort Livs Værk og Indhold i de mange Aar derefter.

Før jeg var kommet saa vidt, var der imidlertid som sagt gaaet mangehaande Overvejelser og desuden ikke saa faa Aars Forberedelse for mit personlige Vedkommende. Det hele var nemlig ikke gjort slet saa let, som man maaske kunde mene.

I Sommeren 1894 var jeg blevet theologisk Kandidat. Men jeg følte stærkt i mig Kaldet til at gaa Skolevejen. Min Rektor i Borgerdydsskolen paa Christianshavn, Prof. Johs. Helms, havde jeg hørt sige, at theologiske Kandidater efter hans Mening egentlig ofte havde vist sig bedre egnede for Lærervirksomhed end andre universitetsuddannede; uden iøvrigt at turde afkræfte dette Udsagn maa jeg dog sige, at Autoriteterne,

der dengang gav Skoler Statsanerkendelse og meddelte Eksamensret til Lederne, mere og mere var blevne tilbøjelige til at kræve en Skoleembedseksamen af dem, der stræbte efter at opnaa Rettigheder for den Skole, de vilde forestaa. Følgelig stod det mig klart, at jeg maatte indrette mit Bestik under Hensyn til disse Krav og straks give mig i Kast med en saavel theoretisk som praktisk Uddannelse med det Maal for Øje at blive Lærer og maaske engang komme til at lede en „lærd Skole“, som det dengang almindelig kaldtes. Thi at begynde en Livsgering uden formelt at have Papirerne i Orden, saa at der skulde bygges paa Haab om idelige Dispensationer, har altid været mig inderligt imod. Jeg besluttede derfor at blive cand. mag. og valgte Historie og Fransk som Fag til Skoleembedseksamen. Fra Efteraaret 1894 til April 1895 opholdt jeg mig i Frankrig. Det var en rig og interessant Tid; der var nok at se og lære. Paa Sorbonne og Collège de France fulgte jeg stadig Forelæsninger, holdte blandt andet af saa kendte Universitetslærere som Poul Passy, Gaston Paris og Brunetière; desuden fik jeg private Sprogtimer. Og daglig glædede jeg mig over alt det meget, der bødes En paa Musæer og Kunstsamlinger. Da jeg havde ladet mig immatrikulere ved Sorbonne, havde jeg for nedsat Betaling Adgang bl. andet til Théâtre Français og den store Opera. — Efter i en Maanedstid at have berejst Rhonedalens Byer og det skønne Sydfrankrig vendte jeg hjem for engang i April at trække i Kongens Klæ'er som Pioner i Ingeniørregimentet. Fra December 1895 til 1900 havde jeg Ansættelse som Lærer ved Gammelholms Latin- og Realskole, hvis Ledelse forestodes af nu afdøde Skolebestyrer Gottlieb Christensen og hans Medbestyrer Jens Krarup, nu Rektor for Øregaard Gymnasium.

Disse to Mænd, som i fortrinlig Grad supplerede hinanden og ledede Skolen med stor Dygtighed og i en human og sund religiøs Aand, blev mig til megen Belæring, og deres pædagogiske Principper og Syn paa en Skoles Gerning fik Betyd-

ning for mig i min Lærervirksomhed. — Paa dette Sted maa jeg maaske ogsaa indføje, at jeg fra min Skoletid føler mig i stærk Gæld til to af mine Lærere i Borgerdydskolen, nemlig nuværende Professor P. Dahlberg og Jens Dahl, hvilken senere er død som Overlærer i Køge. Ikke alene var de begge fortrinlige Faglærere med det rette Greb paa at fange Elevernes Opmærksomhed og Interesse om Arbejdet, men de ejede i udpræget Grad Forstaaelse af de unge, hvad de just viste ogsaa udenfor Skolens snævrere Omraade.

Samtidig med den daglige Undervisning i Gammelholms Latinskole og en Tid tillige i de Brockske Handelsskoler og ved de kommunale Fortsættelseskursus forberedte jeg mig til Skoleembedseksamen, som toges i Forsommeren 1899.

I de Aar, der gik forud, havde jeg omgaaedes med Tanken om at oprette en Latinskole, men den skulde da tillige være en Kostskole. Det forekom mig nemlig, at en Skole netop af denne Form vilde komme mine Interesser og Evner nærmest. Det rette Sted for en saadan Skole var jo selvfølgelig ude paa Landet, men det var ingenlunde nogen let Sag at finde „Stedet“, ligesom det jo ogsaa maatte betænkes, at der vilde kræves mange Penge til at begynde et saadant Foretagende. Ved Aarhundredskiftet fandtes der af private Latin-Kostskoler den i Birkerød og den nylig oprettede i Marselisborg ved Aarhus; paa Sjælland fandtes desuden de gamle kendte Kostskoler i Sorø og Herlufsholm. Længe vaklede jeg mellem et Sted paa Fyn og Rungsted-Hørsholm Egnen. Naar imidlertid tilsidst Rungsted blev valgt, var det af flere Grunde: Fra Dreng af kendte jeg denne Egn ret nøje og fandt den saare skøn i landskabelig Henseende; Kystbanen var bleven aabnet et Par Aar forinden og dermed maatte nødvendigvis følge nye Udviklingsmuligheder for dette Sted; endelig kom endnu hertil, at Københavns Nærhed vilde gøre det lettere at skaffe kvalificerede Lærerkrafter, ligesom der ogsaa vilde aabne sig nem Adgang for de Elever, der vilde komme til at bo flere Aar i Træk

paa Kostskolen og maaske hørte hjemme i de fjernere Landsdele, til at nyde godt af de Dannelseskilder, en stor By som København just indeholder.

I Slutningen af 1899 blev saa det nødvendige Jordareal købt af en Gaardejerske i Vallerød og samtidig sikredes til samme Pris Forkøbsret til mere Jord, om det skulde blive nødvendigt senere at foretage en Udvidelse af Skolens Terrain. Det siger sig selv, at jævnsides med Planlæggelse af Jordkøb og Byggearbejder – thi foreløbig forefandtes kun en nøgen Mark besaaet med Rug – maatte der, da jeg ikke var i Besiddelse af nogen Kapital, tages skelligt Hensyn til Sagens økonomiske Sider og fremskaffes de nødvendige Laan. I mange af disse Sager bistodes jeg af min nu afdøde Onkel Proprietair Carl Ostenfeld og af min gamle Ven fra Skoleaarene, nuværende Højesteretssagfører Stein, og jeg har endnu vort Samarbejde fra den Tid i taknemmelig Erindring. Arkitekt C. Thonning, Bygningsinspektør i København, tegnede forskellige Udkast til Bebyggelsen, men da Midlerne desværre ikke tillod at gennemføre denne i sin fulde Udstrækning fra Begyndelsen af, maatte der vises den fornødne Resignation med Hensyn hertil. Tilsidst bestemtes det kun at begynde med Opførelse af den egentlige Skolebygning samt et Gymnastikhus, saa maatte Resten vente til senere, om Forholdene kunde opmuntre dertil. I Foraaret 1900 foretoges den nødvendigste Beplantning, særlig af Læbælder, og man begyndte paa Anlæg af Have. Samtidig gik man i Gang med Udgravningen til de tvende Bygninger, som jo skulde staa færdige til Brug ved Slutningen af August Maaned. Da det altsaa, som det fremgaar heraf, havde været nødvendigt at udskyde Opførelsen af den Bygning, som skulde rumme Bølg for Kostgængerne og Økonomien og desuden mit private Hjem, saa var der ikke andet at gøre end snarest at se sig om efter en Villa, som ikke maatte ligge for langt fra Skolen; den fandtes til alt Held ogsaa, og saaledes blev den store rummelige Villa „Rungstedhøj“ det første Hjemsted for Kostskoleafdelingen.

I Begyndelsen af Sommerferien 1900 holdt jeg Bryllup med Frk. Daisy Krarup, og paa en vidunderlig skøn Sommerdag holdt vi vort Indtog i vort hyggelige, nye Hjem, vi havde faaet indrettet i „Rungstedhøj“, glade og forhaabningsfulde med Hensyn til Fremtiden, selv om vi jo nok anede, at der vilde stilles store Krav til os, naar vi i den kommende Tid skulde være Opdragere for de Drengene, som Hjemmene maatte betro os, og at der paa vore Skuldre vilde komme til at hvile et tungt Ansvar til mange Sider.

Vi ønskede, at de Børn, der kom til at bo hos os, skulde have det saavidt muligt saadant, at de kunde føle sig i et Hjem, under jævne, hyggelige og muntre Forhold, samtidig med at de udrustedes med gode Skolekundskaber og lærte Pligt og Orden at kende. Det sødladne har aldrig ligget for min Hustru og mig; selv om vi selvfølgelig gerne vilde have, at Drengene skulde vise Tillid og Fortrolighed overfor os, saa har vi altid søgt gennemført den Regel, som jeg ofte senere har anbefalet unge Lærere, vel at søge at vinde de unges Venskab, hvilket i sig selv ikke er saa vanskeligt, hvis man slaar af paa de Krav, man bør stille til dem og sig selv; men Vejen til at komme i det rette personlige Forhold til dem bør være den, at man først og fremmest erhverver sig de unges Agtelse og Respekt ved et pligtro Arbejde baade med andre, men ogsaa med sig selv, thi først derved er det sundeste Grundlag lagt for Forholdet mellem de to Parter; men saa kommer det iøvrigt selvfølgelig ogsaa an paa, om Læreren træffer retfærdige Afgørelser og viser Evner og Lyst til at forstaa de unges Tankegang og Følelsesliv. Undertiden kan man træffe en Lærertype, som ved idelig og utidig Eftergivenhed paa en bekvem Maade stræber efter at opnaa Elevernes Gunst; den Type ynder jeg nu ikke. Mest sætter jeg nu Pris paa at høre f. Ex. en Fader sige, at den eller den Lærer har min Dreng vældig Respekt for, men han holder ogsaa saa meget af ham, at jeg er vis paa, han vil gaa i Ilden for ham. — Iøvrigt tror jeg, at I ældre Ele-

ver, som læser disse Linier, vil indrømme mig, at man som Dreng ikke har saa meget imod, at der stilles Krav om dette eller hint, som at der vises noget i Retning af Slaphed og Mangel paa Aarvaagenhed og Punktlighed. Kundskaber, Ordenssans, Flid, Retfærdighedssans, et muntert Sind og saa lidt Tid og Interesse tilovers for Drengetanker, det er i Virkeligheden, hvad sunde Drenge naturer med Rette kræver af deres Lærere og Opdragere; men det er iøvrigt heller ikke Smaating, ej heller Egenskaber, alle har let ved at tilegne sig. Man maa i Virkeligheden være „født Lærer“ for at være den Lærer, der har Drengenes Øren og Tillid. Idealet er altsaa efter min Mening at være paa eengang Lærer og Opdrager, som, uden at slaa af paa Kravene, bliver de unges Ven.

Jeg fremsætter ikke disse Tanker for at give det Udseende af, at jeg mener selv at være „den rette Lærer og Opdrager“, men fordi jeg vil, at I gamle Elever kan vide blot noget om de Linier jeg – i al Skrøbelighed – har søgt at vandre efter i min Lærergerning, og som jeg ved, at ogsaa min Hustru fulgte i de mange Aar, hun stod ved min Side i Arbejdet paa Kostskolen og blev – tror jeg at turde sige – en omsorgsfuld Moder, idet hun viede Jer sine Tanker og sin Tid.

Ved Aarhundredskiftet var Egnen herude langt fra saa bebygget, som den senere er blevet. Imellem Sofienberg og Rungsted Badehotel laa saaledes kun to Villaer, mellem Ewaldshøj og Jernbanestationen kun to Huse, og det nu stærkt befolkede Pennehavekvarter var dengang kun en stor Mark udenom den gammeldags Pennehavegaard og to idylliske gammeldags Smaa-bygninger; mellem Skolen og Rungstedhegn var nylig to Villæer skudt op. Dengang var Sognevejene indgrøftede, men iøvrigt elendigt holdte; der var ingen Vejbelysning eller Gangstier. Kørebanen var paa visse Tider af Aaret saa opkørt, at Fodgængerne maatte snige sig med stor Agtpaagivenhed langs Grøftekanten; og var det en Vinteraften, man nødvendigvis skulde færdes ude, ja, saa maatte man, om man ønskede at

komme nogenlunde helskindet til sit Bestemmellessted, have sørget for at have medbragt en beskeden Staldlygte, vel vidende, at alle Rædsler ventede En, om den skulde blæse ud. Først efterhaanden som Aarene gik, fik Egnen saadanne Goder som faste og oplyste Veje og Gangstier, Vand- og Gasværk og Elektricitet. Man vil forstaa, hvad det betød for os, naar man betænker, hvilket Arbejde der var forbundet med dagligt at skulle holde nogle og tredive Petroleumslamper i Stand og ved Haandkraft pumpe fra Brønd alt det Vand, som anvendtes.

Vi havde fra vort foreløbige Hjem i „Rungstedhøj“ den herligste, frie Udsigt til de omliggende Marker og Enge; til den Vest for os beliggende, venlige, lille Bondeby, Vallerød; til Kokkedal Skov, Sofienberg og Nivaabugten mod Nord, til Øresund og Hveens lyse Brinker mod Øst, og endelig til den stemningsfulde Folehaveskov mod Syd. Man følte, at Egnen endnu var i Pagt med de Lyksaligheder, som Johannes Ewald forud havde besunget.

I Sommerens Løb voksede de to paabegyndte Skolebygninger hurtigt i Vejret; der arbejdedes med en stor Arbejdsstyrke, og jeg tør sige, at der toges fat af alle med Liv og Lyst. Det var ret efter mit Hjærte, og jeg glædede mig over at være Vidne dertil.

Da Sommerferien i Aaret 1900 var forbi, var der indmeldt 3 Kostgængere og 8–10 skolesøgende Elever, saa der var jo foreløbig ganske god Plads til disse, eftersom Skolelokalerne var beregnet til at kunne rumme ca. 160 Elever.

Følgende Lærere foruden mig besørgede i de første Aar Undervisningen: Hr. HAKON ANDERSEN (nu Organist ved Helligaandskirken i København), Hr. M. G. BRUSENDORFF (nu Lektor ved Statsskolen i Odense), Hr. HAKON JØRGENSEN (nu Chef for Ordenspolitiet i København), Hr. POUL JØRGENSEN (nu Lektor ved Marselisborg højere Almenskole) og Hr. A. THORNBORG (nu Ejer og Bestyrer af Nærum Kostskole).

Den 5. Septbr. 1900 fandt saa den egentlige Indvielse af Skolen Sted under festlige Former i Overværelse af Elevernes For-

ældre, Egnens Embedsmænd og øvrige Honoratiores, Kultusminister Bjerre og Undervisningsinspektionen for de lærde Skoler, samt enkelte indbudte blandt Slægt og Venner. En Kantate forfattet dels af min ældste Broder, som var Præst, dels af min gamle Ven fra Skoleaarene O. Thune-Jacobsen, nu Dr. theol. og Viceprovst paa Regensen, blev afsunget, og Taler blev holdt af Sognepræsten i Hørsholm Johs. Friis og mig.

Og dermed begyndte Rungsted Kostskole sit Levnedsløb.

Det første Skoleaar voksede Elevantallet snart til 34, hvoraf de 9 var Kostgængere, men disse var af ret forskellig Alder og fordelte sig paa 4 Underklasser og 3 Overklasser. Allerede næste Aar var Elevantallet 52 og Kostgængerne 20. Da Ejeren af „Rungstedhøj“ nu meddelte mig, at Huslejen vilde blive sat klækkeligt op, besluttede jeg mig i Efteraaret 1901 at gøre Udveje for paa Skolens eget Terrain at opføre en større Bygning, som kunde rumme ikke alene de daværende Kostgængere, men ogsaa en eventuel Tilvækst af disse, foruden vor egen Lejlighed. — Ved Slægt og gode Venners elskværdige Hjælp lykkedes det at skaffe de nødvendige Pengemidler i Form af et Laan, og da Sommeren 1902 oprandt, forlod vi alle „Rungstedhøj“ og henflyttede til den Bygning, som nu benævnes Hovedfløjen. At dette Skridt ikke havde været overflødigt viste sig, da Skoleaaret 1902-03 begyndte; thi da var Kostgængerne Antal forøget til 32; hele Elevantallet udgjorde nu 75. Næste Aar ved samme Tid var de to Tal vokset til 43 og 95. Ved Begyndelsen af Skoleaaret 1905-06 stod atter en ny Bygning færdig, parat til at optage den skete Tilvækst af Kostgængere; thi disse udgjorde nu 56 Drengene, medens det samlede Elevantal var blevet 126; desuden boede 7 Kostgængere hos Skolens Inspektør, Hr. Thornberg, da vi umuligt kunde rumme flere paa Skolen. Men nu var det galt med Plads i Spisestuen og i Drengenes særlige Dagligstue; følgelig blev den nuværende Spisesalsbygning opført, hvorved bl. a. opnaedes, at Drengene kunde faa to Dagligstuer, de samme som

endnu benyttes dertil. Naar hertil føjes, at der i 1917 endelig blev opført en Tilbygning til Skolen, hvorved vandtes to meget rummelige Klasseværelser samt en Gymnastiksal for Pigerne, saa er dermed nævnet de Udvidelser, der fandt Sted i den Tid, Skolen bestod som privat Skole. Men jævnsides hermed var Terrainet ved forskellige Tilkøb udvidet og afrundet til det Omfang, der siden er bibeholdt, nemlig til omtrent 6 Tønder Land.

I 1904 fik Skolen Eksamensret til Præliminæreksamen og 4. Klasses Hovedeksamen, i 1906 til Studentereksamen; i Aar – 1925 – dimitterer Skolen altsaa sit 20. Studenterhold; i 1907 holdtes første Gang Mellemskoleeksamen, og der oprettedes Gymnasielklasser i Henhold til Lov af 24. April 1903, og i 1910 holdtes første Gang Studentereksamen efter den nye Ordning, som byggede paa ovennævnte Skolelov. Ialt har Skolen hidtil dimitteret 174 Studenter.

Mange dygtige Lærere har Skolen haft i de forløbne Aar; flere af dem gik jo, som rimeligt var, efterhaanden over i Stats- eller kommunale Skoler, der selvfølgelig kunde byde en sikrere Fremtid, end en privat Skole nogensinde vilde kunne være i Stand til. Den private Skoles Lærerstands økonomiske Standard kunde indtil Loven i 1918 blev vedtaget om de storkøbenhavniske Gymnasieskolers Overtagelse af enten Stat eller Kommune kun være meget beskeden, ja, var i Virkeligheden rent ud daarlig. Skolepengene kunde man ikke sætte højere, end de nu engang var, thi det vilde overstige Folks Betalingssevne; og Stats-tilskudene til disse Skoler var saa smaa, at de praktisk talt var uden Betydning for Skolernes Økonomi. Man vil forstaa, hvor vanskeligt Lønsprogsmaalet var at løse, naar man erfarer, at en privat Gymnasieskole af Rungsted Kostskoles Størrelse, inden Loven af Oktober 1919 vedtoges, kun fik et Statstilskud paa 3000 Kr., medens den, om den fremdeles var forbleven privat, i Henhold til nævnte Lov, vilde have opnaaet et Tilskud af ca. 60,000 Kr. til Hjælp til Lærerlønningerne.

Gymnasielærerstanden havde under disse Forhold ublide Kaar; men efter mange Aars Ventetid, der ogsaa kunde afføde nogen berettiget Bitterhed, lysnede det endelig, da Storkøbenhavns Skoler overgik til det offentlige, og Lærerstanden ved disse blev stillet som andre Embedsmænd. Der var saaledes en Række Aar, da det ikke var helt let at være Leder af en privat Gymnasieskole, og jeg maa give Lærerne fra disse Aar inderlig Ret i, at deres økonomiske Forhold var utilladelig forsømte. I Okt. 1919 lykkedes det de Gymnasieskoler, der ligger udenfor København, baade paa Sjælland og de øvrige Landsdele, at formaa Ministeriet til at fremsætte et Lovforslag om Statsovertagelse af de Provinsgymnasier, der maatte ønske det. Daværende Kontorchef i Undervisningsministeriet K. Glahn var Skolerne en forstaaende og klog Hjælper i denne Sag, der, da Loven vedtoges i 1919, endelig bragte samtlige Landets Gymnasieskoler ind under Tilstande, som kunde tilfredsstille Lærerstandens rimelige og berettigede Krav om forbedrede økonomiske Kaar og tillige en betrygget Fremtid. Dermed var Lærerspørgsmaalet endeligt løst og alle interesserede Parter følte en usigelig Lettelse, Afspænding og Taknemmelighed.

Den 1. April 1920 overgik Rungsted Kostskole til Staten og benævnes derefter „Rungsted Statsskole“. Samme Dag hejstes med de bedste Ønsker for Skolens Fremtid og under Hurraaabaad fra Lærere og Elever det nye, store Splitflag paa Skolens Flagstang.

Blandt de tidligere Lærere, som jeg nu ved denne Lejlighed særlig kunde ønske at nævne, fordi Skolen i dens „private Periode“ i længere Tid nød godt af deres Dygtighed og Indsigt og mindes dem med Tak og sender dem venlige Tanker, er, foruden de Side 28 nævnte, følgende: Lektor GJØDSBØL (nu i Fredericia), Sognepræst FERD. JERSIN (Herlufmagle), Lektor K. BREDSORFF (Hillerød), Lektor O. A. SMITH (Aarhus), Lektor K. V. OLSEN (Ordrup), Prof., Dr. phil. V. KUHR (Kbhvn.), Frk. E. NYHOLM (Kbhvn.), Sognepræst O. MUNDT (Kbhvn.),

Lektor F. PALUDAN-MÜLLER (Nykøbing, F.), Kommunalærer A. THRUE-MØLLER (Aarhus), Kommunalærer A. BARFOED-MØLLER (Gentofte), Magister LAU (død som Adjunkt i Helsingør), Realskolebestyrer JØRGENSEN (Maribo), Realskolebestyrer M. LUND (Svendborg), Adjunkt H. JØRGENSEN (Ribe), Lektor C. CHRISTENSEN (Herning), Kommunalærer S. P. JENSEN (Haslev), Pastor K. JENSEN (Kbhvn.) og Skolebestyrerinde Frk. B. BUSCH (Rungsted). Desuden føler jeg ogsaa Trang til at nævne med Tak og Anerkendelse følgende af det nuværende Lærerkollegium, som ogsaa i Skolens private Periode var betroede og samvittighedsfulde Medarbejdere, nemlig Lektor C. LAKJER (siden 1907), Gymnastiklærer A. SOELBERG (siden 1907), Mellemskolelærer E. MICHELSEN (siden 1914), Mellemskolelærer S. FREDERIKSEN (siden 1916), Adjunkt P. SCHJÆRFF (siden 1918), Fru L. ASMUSSEN (siden 1919) og Frk. K. PALUDAN-MÜLLER (siden 1919).

Jeg er opfyldt af Taknemmelighed, naar jeg nu ser tilbage paa de sidst forløbne 25 Aar. Og jeg kan med Sandhed sige, at min Hustru og jeg, som i Skolens første 20 Aar stod Side om Side i Kostskolearbejdet, trods til Tider tyngede af Arbejdets Vægt, har følt Arbejdets og Samarbejdets Glæde, foruden Tilfredshed og Opmuntring ved at have med de mange Drenges og Unges Opdragelse at gøre. Det var selvfølgelig paa mange Maader Aar, som krævede den fulde Anspændelse af vor Arbejdskraft. Thi der er jo, hvad mange maaske ikke tænker paa, en uendelig Mængde Sager og Opgaver, der paahviler den eller dem, der holder sammen paa alle de Traade, der udgaar til højre og venstre (f. Ex. Drenges, Forældre, Lærere, Husfolk, Myndigheder, Haandværkere o. s. v.), og som har Ansvar for Alle, de unges legemlige og aandelige Trivsel, Medarbejdernes Kaar, hele Virksomhedens Fremgang og Vel. Dagen begyndte tidligt og endte sent for os begge; naar Drengene var gaaet til Ro, skulde jo mangt og meget drøftes mellem min Hustru og mig eller med de Lærere, som havde Bolig paa

Skolen; der skulde lægges Planer og overvejes, skrives Breve eller studeres.

Mon egentlig mange af de nu „gamle Drengene“ rigtig anede, at min Hustru og jeg var saa stærkt beslaglagte? – Det skulde ikke undre mig, om de, da de gik i Skolen, havde den Anskuelse, at vi sikkert førte en ret bekvem Tilværelse, og at det hele tildels gik af sig selv. Det er imidlertid min Trøst, at en Del af Jer gamle Drengene, som senere hen er blevet Ledere af en Virksomhed, maaske nu og da, naar Tankerne er gaaet tilbage til Livet i Rungsted, har kunnet forstaa, at et eller andet som var mangelfuldt eller kunde vække Kritik, kunde have en undskyldende Aarsag, der dengang ikke var Jer aabenbar.

Hvert Aar ved Sommertid, naar Eksaminerne er forbi, indfinder sig jo Skilsmissernes Tid. Gamle Elever drager bort og nye kommer ind i Huset; gamle Baand løsnes vel nok noget; men vi, der bliver tilbage, følger, saa godt vi kan, i Tankerne Jer bortdragne og glæder os, naar I tilskriver os paa Skolens Mærkedage eller ved Jule- og Nytaarstid; fornøjeligt er det ogsaa, naar I aflægger os et Besøg og kan fortælle om Jert Arbejde ude i Samfundet, og vi tillige i Fællesskab kan dvæle ved gamle Minder og forny gammelt Venskab.

Ude af Øje, ude af Sind siger jo et gammelt Ord. Men jeg véd, at det passer i hvert Fald ikke paa mit Forhold overfor de gamle Elever, og da for faa Aar siden „Rungsted Kostskoles Elevsamfund“ dannedes, fik jeg ogsaa et glædeligt Bevis for, at Samfølelsen i Forholdet til Skolen ogsaa lever stadig hos gamle Rungstedelever. Det gaar for Resten mig saadan, at jeg ingen Dag aabner min Avis, uden at mit Øje løber Spalterne igennem for at se, om der er nyt om nogen af mine gamle Drengene; jeg bliver glad, naar jeg erfarer, at I gør Fremgang og er nyttige for Samfundet; ligesaa vel som jeg føler med Jer i de vanskelige Forhold, som jo desværre om end heldigvis sjældent, Livet kan lægge paa Vejen for enkelte. – Inden jeg slutter disse mine Bemærkninger, vil jeg blot

have Lov at sige endnu et Par Ting: Jeg har undertiden lagt Mærke til, at gamle Elever fra Tiden før Statsovertagelsen, har følt sig lidt skuffede og uforstaaende ved at staa overfor den Kendsgerning, at Skolen er bleven Statsskole. De tænker maaske ved sig selv, at jeg har gjort mig skyldig i noget, der kunde sammenlignes med Faneflugt, eller at jeg har sveget min Ungdoms Skoleideal. Jeg kan imidlertid berolige dem, der maatte formode noget saadant. Staten ønsker aldeles ikke at paatvinge Skolen et bestemt Præg eller bestemte pædagogiske Principper; i den Retning er bevaret fuld Frihed, og det sætter vi Pris paa. Nej, Statens Overtagelse betyder: bedre og lysere Arbejdskaar for Lærerne, og disses nærmere og langvarigere Tilknytning til Skolen, hvilket er til selve Arbejdets største Gavn; den betyder ogsaa, at Skolens Fremtid er betrygget, at den kan fortsætte sin Tilværelse uanset om f. Ex. jeg falder bort, at den vil have Mulighed for at skaffe sig de bedste Lærerkrafter; og paa den anden Side, at den ved de billige Skolepenge og den moderate Opholdsafgift, der retter sig efter Forsørgernes Skatteindtægt, er i Stand til at fremhjelpe evnerige Elever uanset Hjemmets større eller mindre økonomiske Evne. Jeg synes, det er altsammen Goder af stor samfundsmæssig Betydning, som i Længden kun kan højne Skolen og gøre den til en velanset Dannelses-Faktor, en Skoleinstitution, der er i Kontakt med Tidens i god Betydning demokratiske Tankegang; derved skabes der ogsaa i videre Kredse Interesse om Skolen, og den er godt paa Vej til at blive – hvad fra første Begyndelse ogsaa var Tanken – en „Landsskole“, hvor Ungdom fra Rigets forskellige Landsdele mødes.

Dernæst vil jeg ved disse Linier gerne bringe en hjertelig Hilsen fra Skolen og fra mig personlig til alle gamle Elever, idet det er mit Haab, at dette første Mærkeaar i Skolens Historie maa faa vore Tanker til at mødes om de bedste af Skoletidens Minder til Fremme af Fællesskab og Forstaaelse af Medansvar overfor Aanden blandt Skolens Disciple udi Fremtiden.

Og endelig vil jeg slutte med det Ønske, at Lærkesangen fra Dagen for Grundstensnedlæggelsen aldrig maa forstumme, men lyde til Stadighed over dette Sted, hvor de unge Lærlinge færdes, og drage Øje og Tanke op mod det Høje.

Rungsted, Juni 1925.

A handwritten signature in black ink, reading "E. S. Rungsted". The signature is written in a cursive style with a large, decorative flourish at the end.

VED RUNGSTED KOSTSKOLES JUBILÆUM

NAAR jeg tænker tilbage paa min toaarige Gerning som Lærer ved Rungsted Kostskole (i Skoleaarene 1907-9), ligger mine tydeligste Erindringer egentlig *udenfor* det, der angik selve Undervisningen. Denne forløb jo støt og planmæssigt, bestemt ved den forestaaende Studentereksamens ikke ganske smaa Fordringer i de Hovedfag, hvori jeg underviste: Latin og Græsk; og det var vel netop Skoleledelsens store og uomtvistelige Fortrin, at den viste den unge Lærer – jeg var ved min Tiltræden endnu kun Student – den Tillid at overlade Tilrettelæggelsen og Gennemførelsen af Undervisningen ganske til hans eget individuelle Skøn og saaledes skabe ham de bedst tænkelige Arbejdsvilkaar. Men blev saaledes det jævne daglige Undervisningsarbejde i mindre Grad og væsent-

lig indirekte præget af selve *Skolen*, saa afgav denne til Gengæld den stadige, levende og karakteristiske Ramme om og Baggrund for Arbejdet, og kunde til Tider træde saa stærkt og selvstændigt frem, at den i Erindringen saa mange Aar efter er ved at overskygge det Undervisningsarbejde, der dog naturligvis var Skolelivets Centrum.

Jeg tænker herved paa de mange Maader, paa hvilke i en Kostskole Livet strækker sine Arme ind i Skolestuerne. Derudenfor ligger jo Elevernes Opholdstuer, derovre Skolebestyrerens egne Stuer, hvor han og hans Hustru drager Omsorg for Elevernes mere almene aandelige og legemlige Opdragelse og Velfærd, – og ind imellem og udenom det Hele Haven med Sportsplads og andre Tillokkelser. Og hele denne lille afsluttede Verden, hvis regelmæssige, rythmiske Pulseren mellem Arbejde og Hvile, Hverdag og Fest er reguleret ud fra Skolelederens forstaaende og kyndige Omsigt, kaster ogsaa sin ejendommelige Afglans over selve Skolegerningen i alle dens Enkeltheder. Den binder Eleverne sammen i et Kammeratskab, der faar noget af Hjemmets Fortrolighed og Hjælpsomhed. Lettere, end det kan blive Tilfældet ved andre Skoleformer, gør den Skoleklassen til en *Organisme*, hvis enkelte Led ogsaa gennem deres senere Liv vil bevare et Mærke af Skoletidens Samvær, vil føle Trang til at samles med hinanden om deres Erindrings Fællesskab, og vil føle enkelte Leds Bortfald som et dybt personligt Savn.

Naar der over Mindet om mine to Rungstedaar ligger et vist Festsvær, ligger det vel for en stor Del i, at det var her, jeg første Gang for Alvor skulde prøve min Kræfter som ung Pædagog. Men det ligger ogsaa i, at Skolebestyrer Skovgaard-Petersen og i ikke mindre Grad hans Hustru havde en stor Evne til at lade Skolens alvorlige Arbejde afbryde og oplive af *festlige Stunder*. Jeg husker saaledes med megen Tydelighed de smukt arrangerede Skoleballer, der virkelig – for at forny en engang saa gængs Talemaade – „forenede Hjemmets

Hygge med Selskabslivets Elegance“, og hvor Eleverne med smaa Verdensmænds Selvfølgelighed udfoldede en konverse-
rende Elskværdighed, hvortil Hverdagens Saglighed jo ikke
bød dem saa rig Anledning! Jeg mindes ogsaa med Glæde
den mere private Selskabelighed i Skolebestyrerens smukke
Hjem, i hvilken jeg oftere tog Del, og som i Stilfuldhed og
Smag ikke gav Hovedstadens Selskabsliv noget efter. Men det,
der mest levende og glansfuldt staaer for min Erindring, er dog
de Fester, hvormed hver Sommer den netop tilendebragte
Studentereksamen fejredes! Disse Festfrokoster havde en nær-
mest privat Karakter; om de nybakte Studenter som Situatio-
nens selvfølgelige Midtpunkt var samlet Skolens Leder og hans
Hustru, nogle af Lærerne og vistnok ogsaa nogle faa af de
Unge nærmeste Paarørende. Jeg tvivler paa, at nogen af dem,
der har deltaget ved en saadan Lejlighed, vil glemme den ejen-
dommelige Stemning, der kunde være derover! Den straalende
Julidag med dens Sol og Blomsterflor, det festligt dækkede
Bord med dets lukulliske Retter dannede den ydre Ramme
om en lille, i Sandhed feststemt Kreds: de forudgangne Dages
Slid og Spænding var nu som vejret bort, den *Epøke* i ens
Liv, som en vel overstanden Studentereksamen altid har be-
tegnat, følte i dette Øjeblik med al sin Intensitet, Fremtiden
tegnede sig saa skyfri med sine talløse Muligheder, og ind i
Følelsen af en uendelig Befrielse kunde der ogsaa blande sig
et Skær af Vernod ved Tanken om de Skoleaar, der med deres
vekslende Indhold af Glæder og Bekymringer, af Lethed og
Tyngde nu var uigenkaldeligt forbi. Det var Skolebestyreren,
der bragte Studenterholdet Skolens varme Lykønskning og
Afskedshilsen; og det var atter i første Række ham, til hvem de
taknemmelige og hjertelige Afskeds- og Hyldestord rettedes
fra de Unge Side. Og i de Ønsker om venskabelig Forbin-
delse og Gensyn ad Aare, der fra begge Sider udtaltes, forstod
man den Følelse af en Tid tilbragt under fælles Stræben, i
fælles Oplevelser og med fælles Minder, der har dannet Grund-

laget for Oprettelsen af „Rungsted Kostskoles Samfund“ og nu sidst for „Rungstedbogen“s Tilblivelse.

– Nu er snart en Snes Aar gaaet siden da, og trods talrige venlige Opfordringer er det ikke lykkedes mig i de senere Aar at besøge Skolen og genopfriske de gamle Minder derfra. Men endnu er den jo i sin fulde Trivsel, og gennem de Studenter, den stadigt hvert Aar sender ind til Universitetet, modtager jeg gentagne Hilsner derfra! Lad os da paa dens Jubilæumsdag ønske for den, at de smukke Traditioner i Arbejde som i Fest, som den under sin udmærkede Ledelse har formaaet at skabe og udvikle, gennem Aarene maa opretholdes og befæstes yderligere – som et samlende Baand om alle dem, der i Tidens Løb har deltaget eller fremdeles deltager i Arbejdet og Livet indenfor dens Mure!

Victor Kuhr.

GAMMEL KÆRLIGHED RUSTER IKKE

HVOR har jeg egentlig holdt af *Rungsted Kostskole*, og hvor holder jeg egentlig af den endnu! — Jeg var bleven Kandidat Vinteren 1899-1900, og efter et 3-Maaneders Vikariat ved Herlufsholm, hvorunder det gik op for mig, at *Kostskole*-gerningen skulde være mit Felt, og efter nogle Maaneders halvvejs Studieophold i Tyskland lod jeg mig engagere som Lærer ved Rungsted Kostskole, som skulde begynde sin Virksomhed lige efter Sommerferien 1900. Det er nu 25 Aar siden, og mangt og meget andet har jeg haft mellem Hænder og i Tanke, siden jeg Sommeren 1907 forlod

Skolen; men endnu føler jeg mit Hjerte banke stærkere, naar jeg hører Tale om Rungsted Kostskole, hvor jeg lagde min Manddoms første syv Aars Arbejde.

Jeg føler mig endnu for ung til at sætte mig hen og skrive mine Erindringer; men Minderne strømmer ind paa mig nu, da jeg fra mine gamle Elever fra mine Rungstedaar har faaet en Opfordring til at lade mit Navn se i Jubilæumsskriftet.

Jeg ser den røde Villa paa Vejen fra Strandvejen op til Valle-rød, hvor vi boede det første Aar, og hvor der jo efterhaanden blev lidt trangt. Med god Vilje og med godt Humør travede vi frem og tilbage til Skolen. Selv tykke VILHELM SVENDSEN og den lille Prop FRANTZ TORP kom ikke altid ind som Nr. sidst, om end hyppigst de langbenede som HUGO HASSELBALCH og FRITZ JOHANSEN tog Téten.

Vi flyttede over i den nybyggede Elevbolig, og jeg var ikke længere den eneste paa Skolen boende Lærer. — Blandt de andre Lærere, som jeg i de kommende Aar fik til Kollegaer, var adskillige meget interesserede, pædagogisk udmærket begavede unge Mennesker, og med flere af dem har jeg endnu bevaret Forbindelsen. — Lad mig nævne i Flæng: Organist ANDERSEN, der trods sit ene Øje kunde faa Børnene til at synge; cand. mag. BREDSORFF; cand. mag. BRUSENDORFF; cand. theol. CHRISTIANSEN; cand. theol. FERD. JENSEN; cand. POUL JØRGENSEN med sine morsomme Skriveteorier; cand. mag. ELIAS NIELSEN; cand. mag. OLSEN; Sergent RASMUSSEN; cand. theol. OTTO SCHRØDER. — Alle var de udmærkede, hensynsfulde Kollegaer, med hvem jeg har tilbragt mange fornøjelige Timer, særlig efter at jeg i Sommeren 1902 havde giftet mig og var flyttet ud fra Skolen til en Villa i Nærheden. — Jeg har mange fornøjelige og gode Minder om dem alle sammen, og ligeledes voldte de mange Smaabesøg, som Eleverne aflagde hos mig, baade min Hustru og mig mange Glæder, og mange fornøjelige Episoder kunde fortælles derfra.

Husker I den tavse, generte EIGIN SUENSON, der netop paa Grund af denne Genærthed gav den mest glimrende Magister Glob-Figur i „Soldaterløjer“, skønt alle sikkert vilde have forsvoret nogen Sinde at faa Eigin S. at se paa Scenen. Fra samme Forestilling kan nævnes ARNOLD JENSEN som Propr. Lange, der stadig gik og tabte sin kunstige Mave og ikke kunde holde Ild i sin lange Pibe. – I det hele var jo Teaterforestillingerne med deres forudgaaende Utaal af Prøver, hvortil ingen lærte sin Rolle ordentlig, nogle af de morsomste Tildragelser, og det var altid med et Suk, at man var færdig med dem, naar de med traditions-mæssig Sikkerhed og Succes var gaaet over Scenen de 2-3 Gange, de spillede.

Og husker I „Errrsjeteurene“, som I daarlig kunde slippe udenom trods al Opfindsomhed i Retning af Smaaærinder til Stationen eller andre Steder. At I havde godt af denne faste Motionstur hver Dag, er der selvfølgelig ingen Tvivl om; men I holdt ikke ret meget af dem, kan I vistnok huske, og dog forefaldt der jo ogsaa paa dem mange Episoder, som det senere er fornøjeligt at faa frem i Erindringen. De to Brødre LERCHE, CARL og VINCENZ, var ikke sjældent ret gnavne over at skulle med og gav ofte ondt af sig over det, og det var vistnok paa Carl Lerche, at jeg engang fik knækket en fin, sortlakeret Spadserestok, som dog ved nøjere Undersøgelse af Bruddet viste sig at have haft en stor Knast paa det Sted, og Carl samlede da ogsaa smilende Stumpen op til mig. – En anden „Afstraffelsesscene“ rinder mig i Hu. En Klasse havde Lokale paa 1. Sal og stillede efter Timen op ude paa Gangen for at blive ført ned ad Trapperne. Da jeg kom til, ryger en Hue i Forvejen ned ad Trapperne, og ganske uden at tænke over det, spørger jeg, hvem det var, der lod den gaa ned. Jeg faar intet Svar, og da jeg saa spørger en Gang til uden at faa noget Svar, kan jeg jo ikke lade det falde, men vil alligevel have en Ende paa det. Jeg kalder da Huens Ejermand hen til mig, den eneste, om hvem jeg med Sikkerhed vidste, at han ikke var Gernings-

manden, giver ham en rigtig velafbalanceret Lussing og sender uden et Ord mere Klassen ned. I det Frikvarter fik en af den Klasse en Omgang Klø af Kammeraterne, og jeg, der var Inspektør paa Legepladsen, „saa“ ingenting til det.

Naar man nu sidder og blader de gamle Aarsmeddelelser igennem, dukker op for en alle de gamle Ansigter, og man bliver igen en Gang lidt forbavset over, at der intet som helst er tilbage af Gnavenhed eller Irritation over de Smaating, der kunde komme Lærere og Elever imellem i det daglige Liv, men at man, – naturligvis fordi der i Virkeligheden aldrig var forbundet virkelig Uartighed eller Ondskab med disse Smaating, – kun husker de gode Sider og føler, at hver eneste en trods alt har faaet en Plads i ens Hjerter, saa at man føler sig glad og tilfredsstillet, naar man direkte eller indirekte faar noget at høre om den eller den, hvordan det er gaaet ham ude i det Liv, som man har været med til at forsøge at ruste ham til. Nogle er jo allerede forsvundne ud af Livet, og naar man med Vemod har erfaret det, er det en Trøst at vide, at man har søgt at gøre det bedste mod ham i den Tid, man havde Forbindelse med ham.

En fuldstændig *embarras de richesse* af Smaaepisoder og Tildragelser maner en til ikke at brede sig for meget, saa at jeg vil afslutte denne korte Opsats. Mit nom de guerre som Lærer, „Mister“, har jeg faaet ved Rungsted Kostskole, og mærkelig nok ikke af Eleverne, men af en af mine Kolleger, og saa haardnakket var dette „Øgenavn“, at det har fulgt mig til min nuværende Virksomhed ved Nærum Kostskole, hvor „Mister“ er blevet en, man helst skal være gode Venner med, saaledes som jeg inderst inde mener at vide, at jeg var det ved Rungsted Kostskole i Aarene 1900-1907.

Rungsted Kostskoles Forhold er blevet forandrede i de senere Aar; fra den friere, mere bevægelige private Skole er den blevet til den regulativbundne offentlige Skole. Men ogsaa under disse Forhold kan der udfolde sig et fornøjeligt og ud-

bytterigt Samliv mellem de „voksne“ Mennesker og de „vordende“ Mennesker, og det er jo paa dette Samliv, at Kostskolernes Berettigelse hviler, med alle dets afslibende og indbyrdes opdragende Momenter, og jeg haaber og ønsker, at „*min første Kærlighed*“ altid paa dette Punkt maa vise sig levedygtig og leveberettiget, saaledes at man efter disse første 25 Aar kan ønske Rungsted Kostskole fortsat Lykke og Fremgang i det næste Kvantsekel.

Nærum Kostskole, den 1. Juni 1925.

A. L. Thornberg.

EN LÆRERS LIV VED SKOLEN

DA Rungsted Kostskole var Privatskole var Stillingen som Kostskolelærer 3: Lærer, der boede paa Skolen, en Gennemgangsstilling til senere Virksomhed ved Stats- eller Kommuneskole, og følgelig blev de fire Kostskolelærere altid unge Folk, der kom lige fra Eksamensbordet, fyldt med Lyst til at tage fat og uden Erfaring fra praktisk Skoleliv. Medens vore Eksamenskammerater drog ud for kun at undervise blev vi Kostskolelærere stillet overfor en Række Forhold, der intet havde at gøre med Undervisning, men som snarere hørte ind under den militære Opdragelse og under den almindelige „Omgang mellem Mennesker“.

Vi skulde være over Eleverne fra Morgen til Aften, og havde vi nogen Eftermiddags- eller Aftenfrihed, blev Praksis dog den, at de Timer kunde tælles, hvori vi fra Vækningen til Senge- lægningen var ude af Elevernes Synskreds. — En Kostskole-

lærer har intet Privatliv. — Før Eleverne maatte han op om Morgenen og afsted for at vække.

— Saa staar vi op! Saa staar vi op! — fra Værelse til Værelse. Paa Tilbagevejen et Ekstrabesøg hos de værste Syvsovere. Naar han saa var blevet vadsket og fuldt paaklædt, ringede Klokken til Morgenmaaltid; en enkelt Efternøler fik en Opstrammer, og hurtigt fyldtes Vestibulen af halvvaagne Elever og Lærere, der ret tavse gik i Lag med Kaffen og Theen.

Havde Læreren Hovedinspektion, deltog han i Morgenparaden sammen med Bestyreren. Øren, Hals, Tænder, Hænder og Negle efterses. En skønne Dag skal Eleverne vende Lommerne, og alle en Skoledrengs mærkværdige Herligheder kommer for Dagens Lys — Tobak dog yderst sjældent. De tre Lærere, der har fri, gaar som Regel til Stationen for at hente Morgenaviserne.

Den inspektionshavende er hjemme og venter spændt paa sine Aviser, men de tre andre langsomt vender hjem, fordybet i det sidste Nyt fra Krigsskuepladsen; oppe paa Bakken staar de stille, den ene af dem delagtiggør de andre i den glimrende Plan, han har udkastet, til Østfrontens Gennembrydelse.

Endelig skal Skolen begynde, der fløjtes sammen, inspektionshavende er almindelig Lærer, de to første Timer gaar hurtigt, og man haster til Frokosten og tilbage til Lærerværelset for at faa en Pibe Tobak med de skolesøgende Lærere, der virkede som et Pust fra en anden Verden ind i den lille Stat i Staten, som Kostskolen er. Østergaard, Westergaard, Frk. Petersen, der nu dirigerer en Børnehave i Aarhus, Brunsendorff, Frederiksen, H. Jørgensen og Lau; hvordan de end var, de kom udefra. De fire Timer efter Frokosten gaar noget langsommere.

Det var smaa Klasser vi havde, med uensartet Elevstof, fra fint begavede til Undermaalere, der aldrig burde have siddet i de Klasser, de sad i. Hvad man end kan mene om den Undervisning vi meddelte, tør jeg dog sige, at vi arbejdede med

Lyst og Interesse, dels fordi vi var unge, forholdsvis uprøvede Kræfter, dels fordi vi arbejdede i saa intim Forbindelse med hinanden, at vi uvilkaarligt pacede hinanden op, og dels og ikke mindst fordi vi kendte vore Elever langt bedre end Lærere almindeligvis kender dem.

Skoletiden har Ende, en halv Times Pause, og atter samles Skolen i Spisesalen til Middagen. Men vi skal ikke alene spise, vi skal ogsaa have Tilsyn med Eleverne, vi skal passiare med dem, men ogsaa rette; en Dreng er kræsen, en er graadig, en er uopdragen, og det er ikke tilfældigt, at de upaalideligste er indenfor Lærerens Aktionsradius ved Maaltiderne.

3-5: Sportsinspektion. Hr. Soelberg eller Hr. Lakjer er Førstemanden assisteret af en af Kostskolelærerne. I godt Vejret gaar det an, men er Vejret slet, er det en kedsommelig Tørn med Eleverne i Dagligstuen, hvor de, begribeligvis, mindst af alt er oplagt til at forholde sig rolige. Er Vejret blot nogenlunde, saa ud med dem, paa Sportspladsen om Sommeren, paa Spadseretur eller Kælketur paa Sanskebakken om Vinteren, en sjælden Gang Skøjtøløb paa Skovdammen eller Vallørød Gadekær. De Lærere, der er fri for Inspektionen, har officielt Tiden til egen Raadighed, men den Tur, de paatænker, faar de sjældent Lov at gaa alene, og Praksis bliver, at de faar et Par af de større Elever med. Naa, Lærerne er ikke kede af det; det Kammerateri, der udvikles mellem Eleverne og os paa disse Ture og paa anden Vis, hører til de ubestemmelige Smaating, der faar det daglige Arbejde til at glide lettere og udvikler en gensidig Sympati, der rækker langt ud over Skolens Aar, og som har givet en skrap, ja endog meget skrap Irettesættelse en Baggrund, som fik Irettesættelsen til at virke afgørende, en Sympati, der lærte os, at ikke enhver uovervejede Bemærkning fra en Elev var gadedrengagtig og ikke enhver Drengestreg en Bøllestreg.

Efter Kaffen kom fra 5-8 det, i hvert Fald for mig, ulideligste: Læsesalsinspektionen. Naar jeg nu tænker tilbage paa

de fire Aar, jeg var ved Rungsted Kostskole, er det næsten med Følelsen af, at jeg har forladt noget hyggeligt – de fleste Smaaubehageligheder forsvinder da heldigvis i Erindringen – men skal jeg reproducere noget ubehageligt, maa jeg altid gøre mig Læsesalsinspektionen levende.

Umageligt sidder den inspektionshavende og ser ud over de læsende Dreng; aldrig kan han rigtig beskæftige sig selv med noget; men et Arbejde med Eleverne er det heller ikke. Den første lille Time gaar i nogenlunde Ro, saa skal den ene efter den anden høres, en sendes ned for at læse mere, en anden faar Lov at gaa, en skal have en lille Haandsrækning, en anden skal bringes til Ro; til sidst sidder den inspektionshavende tilbage med et Par langsomme Fyre, der ikke kan overlades til sig selv. Han bander dem, læser lidt, retter Stile, skriver et Brev, alt afbrudt af Spørgsmaal fra Efternølerne.

Udenfor skinner Solen maaske, og der høres Lyd af Kricketbolde og Cykleklokker; eller det sneer og fryser, og der kæmpes med Snebolde eller kælkes paa Sandskebakken. Saa er det haardt at sidde paa Læsesalen. Ja, selv naar det regner, siver ned, saa er det ikke engang hyggeligt at have det lunt og paa det tørre paa Læsesalen. Jeg ved ikke, hvad jeg nu hellere vilde udsætte mig for, end have tre Timers Læsesalsinspektion.

I flyvende Fart gaar det til Aftensbordet, og alle hugger godt ind paa Smørrebrødet. Men heller ikke nu er Læreren Privatmand. De Lærere, der havde fri fra 5-8, kunde tage sig en Tur alene, men bliver de hjemme, kan de være sikre paa, at der snart bankes paa deres Dør; det er en af Gymnasieeleverne, der gerne vil have et Par Vink med Hensyn til Lektierne, eller det er en Dreng, der er sluppet fri fra Læsesalen, og som gerne vil høre, hvad han har faaet i sin „Danske Stil“. Efter Aftensbordet fortsættes disse Elevbesøg, som tit kun er dikteret af Drengenes Trang til at samtale med voksne eller, hvis vi Lærere er rykket sammen hos Paludan-Müller, for at lytte til vor Passiar. – Saa gaar Eleverne i Seng, Lærerne gaar Aftenrunde

og slukker, og endelig er de Privatmænd, dog ikke mere end at det meste af deres indbyrdes Samtale drejer sig om Skolen, først og sidst Eleverne. Havde vi nu Hoved- eller Biinspektion, var vi yderligere bundet til Skolen Lørdag Eftermiddag og hele Søndag, hvad der gav vor Stilling et kokkepigeagtigt Skær, og mange Gange rasede vi stille, naar vi gik to voksne Mandfolk for at passe paa en halv Snes Elever. Ingen af os var blinde for en gennemført Inspektions Nødvendighed, men Søndagsinspektionen med to Lærere hørte hjemme paa dens Overdrev, selvom vi tit kunde hygge os rart med Eleverne.

I det daglige følte vi ikke altid vor Afhængighed af Skolen og Eleverne saa stærkt som naar vi i Ferierne eller siden tænkte derpaa; vi forstod ogsaa at vurdere denne Afhængigheds Betydning og det halvt kammeratlige Forhold, Eleverne og os imellem gav Arbejdsdagen en vis Charme. Af Betydning baade for os selv og Eleverne var ogsaa det kollegiale Forhold mellem os fire Kostskolelærere ikke mindst under Krigen, da baade Hr. Lakjer og Hr. Holger Jørgensen delte vore Kaar; vi kunde ikke undgaa at føle os som Kollegaer i snævrere Betydning end Tilfældet ellers er blandt et Lærerpersonele.

Skolens Festligheder havde ikke i særlig Grad vor Interesse – for mit vedkommende danner den aarlige Dilletantkomedie dog en Undtagelse – og tænker vi nu tilbage paa Dagene i Rungsted, bliver det paa den jævne Arbejdsdag, paa Eleverne, som vi forsøgte at undervise og vejlede, paa Kollegaerne i snævrere og videre Betydning; men det er heller ikke Festlighederne, der giver Livet dets Indhold, det er den jævne „ked-sommelige“ Skoledag, som aflejrer sig i Bevidstheden, der har den blivende Værdi.

Aarhus 1925.

A. Thru-Møller.

Lærer ved R. K. 1912-16.

LÆRERERINDRINGER

HELDIGVIS – for mig selv i hvert Fald – føler jeg mig paa ingen Maade aflægs eller aldrende, saa de følgende Bemærkninger faar derfor ikke Karakteren af Memoirer (dem har jeg tænkt at glæde et senere Slægtled med). Derimod vil jeg gøre et Forsøg paa at samle visse Hovedindtryk af Lærervirksomheden, Eleverne og Skolen, nu da Tankerne ved deres Jubilæum uvilkaarligt fæster sig ved de Tider, der svandt.

Da Jens Baggesen i 1796 ved Hertugen af Augustenborgs Protektion var blevet Viceprovst paa Regensen, udtrykte han efter kort Tids Forløb de alsidige og mangeartede Vanskeligheder ved denne Stilling paa følgende noget irriterede Maade: „Den evindelige Tagen fejl mellem 35 mig i et Knippe overgivne Nøgler o. s. v. o. s. v. har lært mig at kjende en splinterny Tilværelse, som er intet mindre end behagelig. Hertugen har paa eengang gjort mig til Provst, Reparationsopsynsmand,

Dørvogter, Husvært, Natvægter, Gaardskarl, Universitetsbud og hvad veed jeg alt.“

En Lærers Virksomhed paa en Kostskole udkræver en lignende Alsidighed; foruden det selvfølgelig: at skulle have Evnen til at undervise : meddele Kundskaber og faa andre til at nedsvælge og fordøje disse, maa han i betydelig Grad uden for Skoletiden være i Stand til at udøve en Opdragers Gerning. Det er derfor nødvendigt – for at begynde med det mere praktiske – at han viser Anlæg for at kunne øse Søbe-mad op, uden i alt for høj Grad at gøre Borddugen til et trofast Aftryk af Ugens forskellige Arter af Formad (heldigvis er det ikke nødvendigt ogsaa at kunne skære en Steg for). Endvidere skal han ogsaa kunne gaa Fodture eller cykle, udøve forskellige Arter af Sport, læse op, spille Bridge, Skak eller Klaver, fortælle Historier, gætte paa Kryds- og tværs-Opgaver, holde Foredrag i Gymnasiasternes Forening og endelig kunne begynde Dagen med præcist og kraftigt at vække de til hans Omsorg betroede unge Mennesker, samt ligesaa præcist paa-se, at disse efter Dagens Anstrengelser hengiver sig til en styrkende Søvn.

For at tale alvorligt: en Lærer ved en Kostskole maa, for at kunne udfylde sin Opgave, i en ikke ringe Grad være parat til paa alle de Punkter, hvor det er muligt, at hjælpe og støtte Eleverne paa hans Bygning. At undertegnede kun ufuldkomment har været i Stand til at gøre dette i den paakrævede Udstrækning, er han den første til at erkende; men er dette sagt, skal det dog ogsaa betones, at han har gjort, hvad han kunde, efter ringe Evne, ihukommende den latinske Sentens: Ut desint vires, tamen est laudanda voluntas.

Naar Skoledagen er endt, og Lektierne læst, forstaar man saa godt, at Alumnerne gerne vil nyde en Smule Privatliv; derfor er det ganske naturligt, at de i mange Tilfælde søger det hos en Lærer, der er deres nærmeste foresatte. I den Tid, jeg har været Kostlærer, har jeg da ogsaa, om jeg saa maa sige,

haft „aabent Hus“, hvad enten dette har bestaaet i, at en 10-12 unge Mennesker, malerisk grupperede paa de i Værelset be-
roende Stole, eller, i Mangel af disses tilstrækkelige Antal, paa
Gulvet, har tilbragt en Aften med at paahøre Oplæsning af
Literatur, eller sammen med Læreren at diskutere løst og fast
af Dagens og Tidens Spørgsmaal. Endvidere har jeg sat megen
Pris paa, med en enkelt eller nogle faa ad Gangen at drøfte
mere alvorlige Emner, som Kunst og literære Problemer, lige-
som jeg ogsaa i min Stue paa Gymnasiet har faaet foredraget
mange Digterværker, hvor Gymnasiasterne har forsøgt at sætte
Pegasus i den rette Gangart, en Bestræbelse, der ganske vist
ikke altid lykkedes lige godt, men som man dog alligevel maa
hilse med Glæde, da dels „aller Anfang schwer ist“, og dels
de omtalte Produkter bærer Vidnesbyrd om, at Elevernes Aand
ikke alene er receptiv, men ogsaa produktiv.

En anden Side af Livet paa Kostskolen, der særlig har in-
teresseret mig, er den, gennem Cykleture med Alumnerne at
faa dem ud i den friske Luft og samtidig lære dem Nordsjæl-
land grundigt at kende. De fleste nøjes gerne med den banale
Tur ned til Havnen. Jeg mindes mange herlige Udflugter af den
Art, mange spøjefulde Episoder dukker op i min Erindring,
og ikke mindst mindes jeg, hvor vidunderligt Styrtebadet,
Maden og Piben smagte efter en saadan Sommerdag i det fri.

Skal jeg i faa Ord resumere, hvad jeg mener er en Kost-
lærers Opgave, vil jeg sige, at den bestaar deri, at han, saa vidt
det staar til ham, baade i Glæde og i Alvor søger at aabne Ele-
vernes Øjne for alt, hvad der kan udvikle dem, aandeligt som
legemligt.

Herved føres jeg til at fremsætte mine Indtryk af Forholdet
mellem Lærere og Elever. I Sammenligning med min egen
Skoletid er da heri foregaaet en gennemgribende Forandring.
Med faa Undtagelser stod Lærerne for os som utilnærmelige
Buddhaer, der aldrig nedlod sig til at tale „menneskeligt“ til
os; Forholdet var, i de fleste Tilfælde som Premierløjtnantens

til den Menige, altsaa hverken særlig hjærteligt eller særlig menneskeligt. Efter min Mening er dette nu ganske modsat, hvad der i det store og hele kun er til Gavn og Glæde for begge Parter.

Der er foregaaet en gensidig Opdagelse, der til en vis Grad hænger sammen med de mere demokratiske og menneskelige Synspunkter, hvorefter Skolen i den nyere Tid er ordnet. Denne Opdagelse foregaaer ikke saa meget i selve Timerne, som udenfor disse. I Timerne, naar Eleverne optræder i en Klasse, føler de sig som en kompakt Masse og antager derfor ofte Massens særlige Præg, hvor det ikke er de mest tiltalende Instinkter, der giver sig Udslag; de bliver som en Soldaterskare eller en Vælgermasse, hvor Raaheden tager Førerskabet, og hvor derfor Læreren — menneskelig set — maa sammenfolde sig, tage Maske paa og vise sig „værre“, end han af Naturen er. Naar Timerne er forbi, opdager begge Parter gensidigt, at de er Mennesker, og denne Erkendelse danner Udgangspunktet og Baggrunden for det gode Forhold, der eksisterer mellem de to Parter, og som, naar det er knyttet, virker ind paa Eleverne, ogsaa naar de optræder i Flok. Er denne Erkendelse naaet, maa Læreren tage fat, det er det Grundlag, hvorpaa han skal arbejde videre; derved styrkes hos Eleverne Forstaaelsen af, at de rent menneskeligt i Læreren har en Ven, af hvem de kan lære noget, ikke alene for Skolen, men ogsaa for Livet, som det gamle latinske Ord lyder, og Læreren forbliver, ved at omgaas de mange Unge, stadig ung i sit Sind og henter sig derved Friskhed og Fornyelse. Derved kommer der en smuk Vekselvirkning i Stand, begge Parter nyder godt af den, og begge Parter trænger til den.

Overfører jeg disse almindelige Betragtninger paa min Virksomhed i Rungsted, kommer jeg til det Resultat, at jeg bestemt kan hævde, at Aarene paa Kostskolen vel i flere Retninger har ribbet mig for (noget for højspændte) Illusioner, men til Gengæld har lært mig sund Realitetssans, og i høj Grad har virket

forfriskende og ansporende og bidraget til, at jeg stadig føler mig ung i Sindet, glad og tilfreds, omgivet som jeg er af de unge, som vi skal ruste til at kæmpe Livets Strid.

Endelig vil jeg i al Korthed, fra Beskæftigelsen med Mennesker, vende Blikket til Lokalet, det Sted, hvor jeg har levet de sidste syv Aar: selve Skolen og dens Omgivelser. Da jeg den 5te September 1918 for første Gang overværede Skolens Fødselsdag, holdt min Kollega, nuværende Lektor Lakjer, en Tale, hvori han karakterisere Skolen, der den Dag fyldte 18 Aar, som en stor Dreng, der nu gik ind i Ungdomsalderen. De syv Aar har været en grødefuld Ungdomstid. Fra en privat Institution er den blevet „statsanerkendt“ i højeste Grad : det Værk, som en enkelt Mand har grundet, er blevet anerkendt som værende af Betydning for vort Land i det hele; Drengen er traadt ud i Livet som en Mand med store Opgaver; overalt er der skabt og skabes der nyt; gammel Idyl er forsvundet (jeg mindes med et Suk Nøddegangen), men nye Bygninger har rejst sig, og andet nyt er planlagt; der er ingen Grund til at græde over det, der var, snarere til at glæde sig over det, der er, og over det, der vil komme.

Saa staar vi da i Nuet, i Manddomstiden, og arbejder der, ser tilbage paa de gamle Tider og mindes dem, som den idylliske Barndom og første Ungdom, skuer ud mod Fremtiden, den bedste „Alder“ og ser den i Møde med glad Forventning om nye Opgaver og nye Opgangstider for vor Skole i Ewalds poesi- og skønhedsfyldte Egn.

Poul Schjærff.

SPORTSLIV

INGEN Gren paa det store Skolelivs Træ har i de forløbe 25 Aar udviklet sig som Sporten, og intet Sted har Jordbunden været mere egnet for dens Trivsel end netop paa Landets Kostskoler, derfor skal denne Artikels første Ord ogsaa være en Hyldest til den Mand, der for 25 Aar siden øjnede dens store Betydning og ofrede 1 Td. Land kostbar Parceljord paa vor kære Skole til Tumleplads for dens Ungdom og Drengene.

Gymnastiksalen gik jo under Navnet „Svedekassen“, den vilde man ikke gerne i. Drengene sagde altid, at de vilde helst paa Sportspladsen, ligegyldigt hvordan Vejret og Føret var,

Fodtøj og Klæder blev jo renholdt af Skolens tjenende Aander, og af to Onder „Svedekassen“ — „Sportspladsen“ valgte man jo det mindste. Kort sagt, Sagen drejede sig mere om at blive fri for den Ulejlighed, der var forbunden med Omklædning end det egentlige Arbejde, og var det lidt koldt, trak man de hvide Benklæder uden paa de andre, det var saa nemt.

Om Forholdene før 1907 var saaledes, derom skal jeg ikke udtale mig, et er imidlertid sikkert, at efter denne Tid voksede Interessen for Arbejdet i Gymnastiksalen lige saa meget som paa Sportspladsen, det er jo en kendt Sag, at er Interessen for Faget vakt, saa gaar Resten af sig selv.

Hvad Gymnastikken angaar, da skal jeg ikke ved denne Lejlighed komme nærmere ind paa den, men holde mig til det Sportsliv, der har præget og heldigvis den Dag i Dag præger vor Skole. Det Liv, der udfolder sig en Sommerdag mellem Kl. 3 og 5 paa Sportspladsen, er af en saadan Karakter, at det for Beskueren absolut maa være en Nydelse at se Ungdommen tumle sig i de forskellige Sportsgrene. I tidligere Tider indskrænkede det sig til Fodbold, men senere har det udviklet sig til ogsaa at omfatte Tennis, det fine og ædle Boldspil Cricket, ligesom Idrætten med sine mange Nuancer er kommen med; men er Nydelsen stor for Beskueren, mange Gange større er Glæden og Fornøjelsen for vore raske Drengene, der strutter af Velvære, Kraft og Sundhed som Følge af dette herlige Liv i den sunde, frie og friske Natur. Her udfoldes og udvikles den raske Drengenatur, her lærer man baade at give og tage Smaapuf og Stød, her lærer og udvikler man den rette Kammeratskabsfølelse, og her opelskes, hygges og plejes det ædleste Klenodie i et Menneskes Liv, nemlig dets Karakter, der er af den allerstørste Betydning for den Fordragelighedens Aand, der skal og maa frem, for at Livet paa en Kostskole kan leves til Gavn, Glæde og Fornøjelse for dets Alumner, og naar det saaledes alt sammen er i Orden, har Sporten gjort sin store uerstattelige Nytte, og Ordet „Sport“ er da anvendt paa sin rette Plads.

Denne sportslige Form har Rungsted Kostskole holdt smukt igennem Aarene, den har forpligtet saavel i Medgangs- som i Modgangstider. Vore Drengene har baade faaet og givet „Klø“, men al Tid har de sænket Kaarden paa den høfligste og værdigste Maade for deres Overmænd, og adskillige af vore raske Drengene har sikkert i Erindring endnu Minder fra saadanne Kraftanstrengelser paa Sportspladsen, hvor det gjaldt om at hæve Skolens sportslige Niveau erindrende disse Ord: „Skønnere Død – kan sportslig set – ikke tænkes end at falde for en Kricketbold.“

Den 7. Maj 1902 stiftedes „Rungsted Kostskoles Boldklub“ (R. K. B.) med Hr. A. L. THORNBURG (nuværende Ejer af Nærum Kostskole som Formand, Eleverne ARNOLD JENSEN som Viceformand, HENRY JOHANSEN som Kasserer og VILHELM SVENDSEN som Materialforvalter.

Hr. Thornburg ledede Klubben til Generalforsamlingen d. 17. Maj 1907, da han afløstes af undertegnede, der ledede Klubben til d. 17. Maj 1920, hvorefter Hr. Lærer S. P. JENSEN overtog Formandspladsen, til han ved sin Afgang fra Skolen i Maj 1924 afløstes af den nuværende Formand, Økonomiinspektør Hr. Adjunkt NIELSEN.

Da Skolen, efter at have anlagt sin Tennisbane, overlod denne til Elevernes Afbenyttelse, dannede disse en Tennisklub, som valgte nuværende Hr. Lektor LARJER til Formand, men senere er denne Formandsplads overgaaet skiftevis til en af de ældre Alumner.

Den for nyligt dannede Idrætsklub har som første Formand valgt Hr. Adjunkt PIHLER.

Saaledes er disse Klubber organiserede og ledede, og man tør nok, uden Selvros, udtale, at der fra de Ledendes Side, saavel Lærere som Elever, er gjort et stort og nyttigt Arbejde i Sportens Tjeneste.

At omtale alle de mange Enkeltheder, der er forekommet i de forløbne 23 Aar, vilde virke trættende, og jeg skal der-

for indskrænke mig til Oplysning om, at der selvfølgelig føres de fornødne Journaler og Matchbøger om de Kampe m. v., der nævnes i kronologisk Orden. — Naar en Gang R. K. B.s Historie skal skrives, da vil sikkert dens Journal give et fyldigt Referat af alle Enkelthederne med mange Avisudklip og Smaanotitser; men jeg skal dog for at give lidt Besked om Klubbens Arbejde udadtil oplyse om, at der i de 23 Aar, Klubben har bestaaet, er udkæmpet 62 Fodboldkampe og 1 Kricketkamp med fremmede Skoler samt 4 indbyrdes Kricketkampe.

— At særlig Kampene med fremmede Skoler er af overordentlig stor Betydning for Sportens Trivsel er sikkert, men ogsaa andre opmuntrende Momenter skal ikke lades ude af Betragtning. Jeg tænker i denne Forbindelse paa al den Venlighed, Imødekommenhed og Støtte, der er vist og ydet Klubben, gennem Hr. og Fru Skovgaard-Petersen som Vært og Værtinde for alle de mange Fremmede, der har gæstet Skolen ved disse Kampstævner, ligesom jeg ogsaa skal erindre om den Vandrepokal, der den 4. Maj 1913 skænkedes Klubben af Hr. Konsul HENIUS for R. K. B. og vor Søsterskole, Sorø Akademi.

Verdenskrigen lagde her som mange andre Steder sin klamme og kolde Haand paa mangt og meget, saa disse Kampe maatte indstilles, men forhaabentlig mødes vi vel igen og faar taget Sluttaget om denne Pokal, der for Tiden har Hjemsted i Sorø.

— For disse Venligheder og al Interesse en oprigtig og hjertelig Tak!

Jeg har nu kortelig skitseret Skolens Sportsliv i de forløbne 25 Aar, og jeg tør paastaa, at denne Side af Skolelivet har skabt sig en Tradition, som Fremtidens Mænd og Dreng absolut maa forstaa som værende en smuk og værdifuld Arv, for hvilken man takker Fortiden og lover og forpligtet sig til at værne og vogte om dens Ære og Ry, samt om muligt ud-

vide dens Virkeomraade; men fremfor alt værne om dens Eksistens fra Slægt til Slægt, idet det aldrig maa glemmes, at Sportens Udøvere gennem Ihærdighed og fast Vilje hærder og udvikler deres Legeme paa en saadan Maade, at det ikke alene er til Gavn og Glæde for dem selv, men først og sidst for vort Fædreland!

Ax. Soelberg.

KAMMERATSKAB

MED den første Dag i skolen sker en rig omvæltning i barnets liv. Før udelukkende præget af det livssyn og den kultur, der er forældrenes og hjemmets, modtager barnet nu daglig mangeartede og varierede indtryk fra kammerater og lærere. Af de to for udviklingen saa betydningsfulde faktorer: anlægget og miljøet bliver det sidste nu af overvældende betydning, saa meget, at utvivlsomt selve anlægspæget kan undergaa væsentlige ændringer. Dette bløde stof, der udgør barnets sind uden om personlighedens spirende kerne, er saa at sige udsat for et stadig bombardement af indtryk, som hver for sig efterlader sit præg. Og som under det stadige slag, ikke af een men af hundrede hamre udformes og hærdes det lille menneskes personlighed. I denne proces spiller antagelig kammeratskabslivet en endnu væsentligere rolle end lærer-

paavirkningen. Og i særlig grad gælder dette kostskolelivet, hvor kammeratskabspaavirkningen ikke faar en daglig pause i hjemmets luft, men fortsættes døgnet rundt uden for skolens timer. Og kostskolen selv bliver et miniaturebillede af det liv, der venter paa den anden side af skoleporten. En kamp for selvhævdelse sammen med udvikling af evnen til at modtage, optage og omdanne indtrykkene til eget brug. Og derfor saa vi allerede inden for skolens mure den enkeltes individualitet stedfæste ham – lige som paa prøve – i det lille samfund, vise og udvikle hans evner i den for ham ejendommelige retning, umærkeligt give ham selv færtten af hans fremtidige plads i livet, hvor han skal „leiden oder triumphieren, Amboz oder Hammer sein“.

Han opdager i dette milieu oftest langt lettere sig selv end indenfor hjemmets vægge, hvor alt er tilrettelagt for ham, – fordi det efterhaanden vil blive ham klart, hvilke af hans vaag-nende evner for ham vil blive de værdifuldeste. Han vil da baade selv lægge vægt paa at udvikle disse og de vil umærkeligt tage væxt af kammeratskabets jordbund. Ogsaa daarlig paavirkning kommer vi ud for og denne bliver prøvestenen for karakterens hærkning.

Det er almindelig skik senere i livet at rose barndoms- og skoleaarene paa den senere reflekterende og handlende mand-doms bekostning. Dette er maaske ikke altid helt ægte, mange af os vil ialtfald være istand til at forstaa manddomsaarenes glæde. Men for kammeratskabets vedkommende gælder det sikkert. Aldrig siden gives os denne chance som kammerat-skabet byder i skolen for intimt samliv med andre mennesker. Ansvaret og arbejdet skaber ensomhed om sjælen og indivi-det ruller sig sammen i mistro og usikkerhed over for om-givelserne, den vi ikke kendte, naar vi som drenge strejfede i mark og skov, eller i timerne følte usynlige traade spændte mellem skolebordene, hvor en lille skadefryd over næstens uheld var uden brod, fordi den var uden bagtanke:

Naar vi nu tænker tilbage paa den „røde villa“ og den første skolebygning med dens mange beboere, saa blev maaske kun faa af os siden i livet knyttede stærkere sammen, og de der blev den voxnes venner valgtes siden hen. Men spiren til venskabsfølelsen lagdes dér og mere end det: hele vor udvikling paavirkedes og forrykkedes, umærkeligt, men sikkert. Fordi den dreng samlede paa sommerfugle og den digtede og fordi den talte saadan og den tænkte saadan, fordi den eller den særligt knyttede sig til Dig eller mig, derfor fik maaske vor egen personlige udvikling en afdrift, som blev bestemmende for os. — Naar vi nu siden betragter den lod, der blev vor — helt tilfreds blev vel kun faa — blev vi hammer eller ambolt, to steder hen rækker vor tak eller vor knurren: vort hjem og vor skole. To steder fra fik vi den rigdom af indtryk, som vi siden forvaltede, bedre eller daarligere. Men ingen paavirkning spillede rigere og mere vexlende ind i livets farver end kammeraternes. Siden føler maaske mange af os en trang til at røbe vor taknemmelighed, men den voxnes ejendommelige genert-hed lader den ikke komme frem. Naar vi nu fejrer skolen, gaar en stor del af tankerne som taknemmelige minder til kammeraterne. Og uden angivet maal naar de tavse, hvem de søgte.

A. Kissmeyer.

DAGLIGSTUEN

EFTERSOM Aarene glider og vi faar Skoletiden mer' og mer' paa Afstand, tror jeg, at det gaar de fleste saadan, at de kommer til at se den Tid i et helt andet Lys. Det, man dengang regnede for en Selvfølge, kommer nu til at se ud som en stor personlig Opofrelse.

I Skoleprogrammet stod følgende Sætning: Om Aftenen samles de af Eleverne, som er helt færdige med deres Arbejde, i Dagligstuen, for at Livet paa Skolen kan minde noget om hjemlige Forhold. Hvad dette betød for de mindre Elever,

som boede paa Hovedbygningen, ved vi alle. I Dagligstuen samledes man Aften efter Aften hele Vinteren igennem, og her havde vi nogle fornøjelige Timer: man spillede alle Slags Spil, fik Morskabsbøger læst højt, og naar Dukketeater-Epidemien gik gennem Dagligstuen, blev der spillet Time efter Time; „Landsoldaten“ og „Gøngehøvdingen“ var da sikkert de Stykker, som tiest maatte holde for. — De yngste maatte hjælpes, naar de skulde skrive hjem i Anledning af en Fødselsdag i Familien eller andet Steds. Hvem fik det hele til at gaa og sørgede for, at alle kunde „komme til“. Ja! det tror jeg, alle vi gamle Elever er klare over. Altid sad Fru SKOVGAARD-PETERSEN i sin Stol og var villig til at hjælpe til højre og til venstre. Det eneste Fru Skovgaard-Petersen bad om, naar der blev spillet paa Dukketeatret, var, at der maatte være saa meget Lys i Stuen, at hun kunde sidde og strikke, for dog at have noget at tage sig for, naar Stykkerne for 100. Gang gik over Scenen.

Efter at have arbejdet Dagen igennem med Kostskolens Styrelse i sin Haand maatte Fru Skovgaard-Petersen være i Dagligstuen hele Aftenen for først, naar der blev fløjtet til Sengetid, at kunne gaa ind i sin private Lejlighed til et Par Timers Ro. Og saa blev det endda ikke altid dertil, idet det ofte var saadan, at de ældre Elever fra Gymnasiet kom over for i Rektors Lejlighed at faa et Par hyggelige Timer, inden de skulde i Seng. Og man mødte altid Hygge og Venlighed i Rektors Stue, der var særpræget ogsaa ved de mange Rejsminder af katolsk Oprindelse.

Jeg tror, at det er gaaet mange som mig; dengang tænkte vi ikke over, hvad det vil sige: aldrig at have sin Lejlighed for sig selv. Stadig bankede Eleverne paa Døren, enten for at faa Lov til at telefonere eller for at spørge snart om det ene, snart om det andet. Men nu tror jeg, at vi forstaar, at den Taalmodighed, der vistes os, var uhyre stor.

Da Staten overtog Rungsted Kostskole, blev det klart, at hele Skolens Styrelse maatte lægges om. Fra at være Rekto-

rens private Skole gik den nu over til at blive en Skole i Lighed med Sorø Akademis Skole. Til Rektoren blev der bygget en Villa i Haven, og Fru Skovgaard-Petersen maatte, efter at have gjort sin store Indsats i Kostskolearbejdet i 20 Aar, overgive det til fremmede Hænder og maatte trække sig tilbage fra den opdragende Indflydelse, hun i alle disse Aar havde gjort gældende, blandt andet ved at være Midtpunkt i denne Dagligstue. Nu, da 25-Aars Milepælen er naaet, er der mange af de gamle Elever, hvis Tanker vil vende tilbage til Rungsted Kostskole, og uvilkaarligt vil Tankerne standse i Dagligstuen med de røde Møbler og sende en Tak til Fru Skovgaard-Petersen, som saa udmærket forstod at forene det opdragende med det fornøjelige.

Christian Schiørring.

HOS OLDFRUE N

DEN danske Ordbog vokser saa sejt og langsomt som nogen Kongeørn. Naar den ad Aare kommer til Bogstavet O, vil Rungsted Kostskole forlængst have passeret sit næste Jubilæum. Det vil altsaa vare for længe at vente paa dens Meddelelse om Ordet Oldfrue. Derfor hidsættes den her og lyder i al trist Nøgenhed: Kone, der i en større Hus-holdning staar over det yngre Tyende og har Opsyn med dette. I taus Forundring over, at det var dette, der var Frøken HJUL's egentlige Arbejdsfelt bliver de følgende Linjer til.

Uh hu — jeg har slået mit Knæ. Saa op til Frøken Hjul med dig og det straks. — Mange Gange har disse to Repliker

kydset hinanden i Rungsted og kløvet Luften i Havens stille Gange – saa humped han afsted, i det samme gik Døren op til Frøken Hjuls Værelse, og man saa hende staa derinde; i den ene Haand holdt hun en Kaffekande og i den anden en Kop med Borvand; der sad allerede en saaret Kriger i Forvejen. Op af Sofaen med Jer. Drengene har stor Respekt for Hudafskrabninger hos Kammerater, men ingen Medfølelse, altsaa kommer de langsomt op af Sofaen, og imedens Kaffe-kanden afleverer endnu en Kop til en tørstig Sjæl, klasker den første vaade Lap paa det saarede Knæ. Et hvidt Bind om et Knæ tager sig slet ikke saa ilde ud, det gyder tværtimod Olje paa Saaret, og maaske ogsaa lidt Nimbus over Sjælen, og saa kommer da den næste Patient. Han lider til Afveksling af lidt Hjemve, og overfor dette Tilfælde har Frøken Hjul et af sine mest geniale Tricks. Paa faa Sekunder overdøver hun aldeles den melankolske, ikke med hjertelig Trøst, men med høje Jammerklager. Hun klager over, at hun, ja netop hun, har det slemst. Hendes Stilling er Samfundets sletteste og er der derfor netop nogen, der er utrøstelig, saa er det hende. Og se, han, der længtes hjem, han opdager pludselig, at han har noget at give af, Rollerne skifter, et Minut efter er han i Gang med at trøste Frøken Hjul, og hans Vemod, den er fløjten.

Frøken Hjul havde Borvand baade for hudløse Knæ og Sjæle og naar saa de, der var glade tumlede ind, saa lyste hendes Humør med deres, hendes Dør stod aaben, og hendes Stole var parate og gav hun end aldrig udtrykkeligt de, der ikke havde Loy til at ryge, Tilladelse dertil, saa forbød hun det vist heller aldrig direkte. Derimod var de Læsesalsfrikvarterer, man holdt hos hende stundom nok saa rummelige som dem, man fik beskaaret af Hr. Michelsen. Hendes lille Stue var ikke stor, men der var højt til Loftet, og man var altid Frøken Hjuls *Gæst*, naar man var derinde. Hun havde – saadan som hendes Titel siger det – sit faste Arbejde. Det blev udført som oftest i de sene Nattetimer. Thi om Dagen havde hun os. Husmoder,

det var det, hun var, dette dobbeltbundede Ord. Hus det er Ly, og Moder, det er Godhed – begge Ting ejede hun. Danmark har et Gesandtskab her i Europa, hvor der findes en Tjener, som kan og gør alt fra at skrælle Kartofler til f. Eks. at skænke Champagne med hvide Handsker. Og det, der er Hemmeligheden ved ham med alle hans Evner, som han altid øver i oprigtig Hjertelighed, siger man, er at han for Gesandtskabet er – Danmark. Frøken Hjul havde det samme paa en anden Maade, hun var nemlig Hjemmet i Personifikation for os, der til daglig levede fjernt fra den sande Arne.

Jeg har en Studenterkammerat fra Rungsted, der nu paa femte Aar har en Gave, en Perletaske, liggende til Frøken Hjul. Han har aldrig naaet ud med den. Perlerne er samlet, Perle ved Perle, og saadan er ogsaa alle vore Minder om Frøken Hjul, og vi – afleverer dem ikke. De havde, Frøken Hjul, i Deres Stue altid staaende en Kop til Kaffe og et Glas til Borvand, to typiske Ting for Dem, den ene hyggelig, den anden lægende. De ejede begge Egenskaber i Deres Sind.

Den danske Lykkeblomst er et Firkløver. Det lykkelige Minde, der hedder Rungsted er ogsaa firbladet. Det er Rektor og Lærere og Kammerater og – Frøken Hjul. Og mister dette et af Bladene, vil det ikke længere være et Firkløver og Lykkeblomst ude i Livet. Sin friske grønne Farve har denne Firkløver vel ikke længere. Som alt, hvad der er ægte bliver den mørkere i Farvetonen, alt medens Dagene gaar. Men hvis der den 5te September daler ned i Frøken Hjuls Stue et af Laurens grønne Blade, saa er det fra hendes gamle Dreng.

Eyvind Rafn.

SKOLENS LEDER GENNEM 25 AAR

HVEM af os gamle Elever fra Skolen i Rungsted husker de første Tanker, vi gjorde os om vor nye Rektor, eller – som det hed i min Tid – Skolebestyreren? Og hvor mange af os gamle Kostgængere har i vor Elevtid gjort os Tanker om Oprindelsen af de Kræfter, der skabte Skolen, udformede Planerne for hele Virksomheden, bragte disse Planer til Virkelighed og holdt alle Skolens smaa og store Hjul igang igennem de forløbne Aar, ja, mere end det, føjede Hjul til Hjul, byggede videre og skabte det, der nu staar som et stor-slaaet Resultat af sin Skabers og Leders Livsarbejde: Rungsted Statsskole?

Jeg tror, ærlig talt, ikke vi Drengene tænkte saa dybt over Sagerne. For Størstedelen af os var Skolebestyreren den øverste Myndighed i alle Sager – lovgivende, dømmende og udøvende Myndigheder samlede i een Person, hvem vi iagtto med respektfulde og opmærksomme Øjne, de samme som vi

efter at være blevet „rigtige“ Borgere i Samfundet rettede mod dettes Myndigheder for at regne ud, hvad de nu pønsede paa for at drille os. Saa var Skolebestyreren selvfølgelig Læreren, og som saadan nøje bedømt med Henblik paa hvor meget eller lidt vi skulde forberede os i hans Fag, ganske som de andre Lærere, kun at der stod mere Respekt af han Person, Højesteret, med hvilken man gør klogt i at staa sig godt.

Ved Siden heraf kom vi Kostgængere i Kontakt med Skolebestyreren ved andre Lejligheder, navnlig efter at vi var naaet op i de højere Klasser, der svarer til de nuværende Gymnasieklasser. Det er de Aftener jeg tænker paa, og de var mange i Skoleaarets Løb, hvor „Bestyreren“ aabnede sit private Hjem for os. Efter nogen Trængsel ved Døren forarsaget ved, at hver især generede sig for at gaa først, kom vi ind i Stuerne, hilste paa „Fruen“, og blev omsider bænkedede – ofte med en af „Bestyreren“s Cigarer, og det kan undertiden være at Samtalen gik lidt trevnt til at begynde med, den kom dog ret hurtigt i Gang. Saa diskuteredes Dagens Problemer, baade i og udenfor Skolelivet. Bestyreren søgte at vække vore Interesser for allehaande Spørgsmaal, som en Dreng i Reglen kun diskuterede med sine bedste Venner blandt Klassekammeraterne. Faa Samfund er vel saa demokratiske som et Samfund af Dreng, det taales ikke at en enkelt gaar sine egne Veje, plejer Særinteresser, han bliver let latterliggjort, dukket, og i mange Tilfælde falder han tilføje og hyler med Resten af Banden. Disse Aftendiskussioner lagde mangen Spire til senere Debatter os Dreng imellem, vakte vor Sans for at der eksisterede andet end Dagen i Dag, Lektierne i Morgen og Hjemrejsen den følgende Lørdag. – Eller vi fik Højtlesning, og ihvertfald jeg har ved disse Højtlesningsaftener vundet en trofast Ven, med hvem jeg har tilbragt mange fornøjelige Timer siden jeg forlod Skolen, den herlige „Mr. Pickwick“, hvis Færden med sine Venner og Uvenner jeg fulgte med spændt Opmærksomhed, hver Gang vi var i „Pickwick-Klubben“.

Maaske de første Elever paa Skolen, de der har oplevet „den røde Bygning“, har et dybere Indtryk af Skolen som Hjem, før Forholdene blev større efterhaanden som den ene Bygning voksede op efter den anden i Haven, der rummer det store Kompleks. Ihvertfald havde Rektor og Fruen i udpræget Grad Evnen til at samle os Drengene og skabe et Hjem for os, der mildnede Savnet af Barndomshjemmet, et Savn der navnlig i Begyndelsen ikke kunne undgaaes at føles stærkt.

Senere, da Skoleaarene var kommet lidt paa Afstand, og vi selv stod midt i Kampen med de Opgaver, som Livet byder hver især, forstod vi bedre Værdien af de Minder, som Skoletiden rummer og forstod ogsaa bedre at vurdere de Kræfter, som havde skabt saadanne Minder for os, Rækkevidden af den Opgave, Rektor har taget paa sig, og Maaden, hvorpaa denne Opgave blev løst.

Mange af os husker vel endnu – foruden vor gamle Skoles Fødselsdag, der har givet Anledning til denne Bog, – ogsaa Bestyrerens Fødselsdag, den 27. November, som vi fejrede med Chokolade og Kager. I Skoleaarene var Dagen dog næppe andet end en kærkommen Lejlighed til at faa Eftermiddagsteent ombyttet med en Kop Chokolade, og de færreste af os har vel kunnet sætte os ind i den Tanke, at vor Skolebestyrer engang ogsaa havde været Dreng.

Bestyrerens Barndomshjem stod i Niels Juelsgade No. 5, og herfra vandrede han hver Morgen med sine Skolebøger under Armen over til Borgerdydskolen paa Christianshavn eller legede med sine Brødre derhjemme de samme Lege, som alle Drengene har kendt. Fra Fædrehjemmet – det solide københavnske Købmandshjem – og om Sommeren Villa „Nordskrænten“ i Taarbæk – har Bestyreren sine Barndomsindtryk og Minder.

Ja, jeg er ikke gammel nok til at kunne fortælle meget – eller overhovedet noget – om Bestyrerens Barndomshjem, som jeg aldrig har kendt, men jeg har dannet mig et bestemt

Billede deraf, saa jeg synes jeg kan se dette Hjem for mig, og den bedste Illustration til Forklaring af Hjemmets Betydning for Børnene kan maaske gives ved at sige, at derfra drog i Aarenes Løb fem Sønner ud, som alle i Kraft af de Egenskaber, de modtog i Arv fra Faderen og Moderen har arbejdet sig frem i første Række indenfor den Stand, hver af dem tilhører. Jeg tror, at Bestyrerens Valg af en Livsstilling efter afsluttet Studentereksamen allerede tidligt laa klart for ham, og efter at have lagt den teologiske Embedseksamen og Magisterkonferencen bag sig, tog han fat paa den Livsopgave, som han siden helligede sine bedste Kræfter. Det var som Lærer ved Gammelholms Latin- og Realskole at han traf sin senere Hustru, „Fruen“, som Fru Skovgaard-Petersen altid hed paa Skolen, og som skulde blive hans trofaste Medarbejder i den store Opgave, som han paatog sig med Grundlæggelsen af Rungsted Kostskole.

Det var vistnok oprindelig Bestyrerens Tanke, at Skolen skulde ligge paa Fyen, men i rigtig Erkendelse af Fordelene ved en Beliggenhed nærmere ved Hovedstaden og Sundet besluttede han sig til at undersøge Forholdene i Rungsted. Ved en Udflugt dertil med nogle af sine Brødre med dette Formaal for Øje faldt Vejen nordpaa langs Banelinien, og man standsede uvilkaarligt paa den skønne Plet med den herlige Udsigt over det nordsjællandske Landskab og Sundet, der hvor senere Grundstenen til vor Skole blev lagt. Det har været en stolt Dag for Rektor Skovgaard-Petersen, den 5. September Aar 1900, da den nye Skole fik sin højtidelige Indvielse i Overværelse af daværende Kultusminister Bjerre. Der blev ved denne Lejlighed holdt en smuk Tale for Fremtidsarbejdet i Skolen af Pastor Friis fra Hørsholm, og en Kantate, der var skrevet af Rektors Broder, Pastor C. Skovgaard-Petersen og nuværende Regensprovst Thune-Jacobsen, blev afsunget. Den næste Mærkedag i Skolens Historie faldt nøjagtig en Maaned efter Indvielsen, da den officielle Anerkendelse som Latin- og Realskole forelaa fra Ministeriet.

De 25 Aar, som er forløbet siden den Tid, kendetegnes maaske ikke ved enkelte Mærkedage, som kan fremhæves, men den gradvise og støtte Vækst af Skolen efterhaanden som den ene Bygning efter den anden voksede frem i Haven, som Sportspladser og Tennishaller anlagdes, som Drengenes Antal voksede fra Aar til Aar, hvilket skabte Liv og Virksomhed i Stuer og Sale, røber at Skolen har været en Virksomhed i Fremgang, takket være den styrende Haand.

Norman Hansen.

JEG kan kun samle Minderne om Rektor E. SKOVGAARD-PETERSEN OG FRUE og mine Skoleaar i Rungsted i Ønsket om Held og Fremgang for vor kære Skole.

Svend Hammerich.

ET lille træk karakteriserer for mig i saa høj grad rektor: dette at han vedbliver at sige Du til os – til os alle. – Jeg mindes det indtryk, næsten af forladthed, jeg modtog i de aar i opvæksten, hvor selv gode venner af ens familie begyndte det formelle: De. Dette betegner ingeniørlunde et omslag i ens sociale værdighed, men ophæver kun den umiddelbare fortrolighed til mennesker, som er barnets specielle gave. For første gang oplades en verden af fremmede, blandt hvilke vi – om ikke længere børn – skal færdes. Barndommens gyldne attributter rives af os. Men gennem dette fortrolige: „Du“ bevares ialtfald paa et punkt kontinuiteten med skoletiden og barndommen; ja, undertiden føler jeg det virkeligt, blot nævnt en enkelt gang, som et lys, der kastes tilbage og pludselig viser en skoledreng i bluse og korte buxer: mig

selv. Det er en lykkelig stilling, som paa denne maade giver lov til stadig at minde os om vore drengeaar – og en lykkelig evne at kunne gøre det.

Arne Kissmeyer.

ALT i alt, bortset fra nogle kedelige Traveture under Lærerinspektion, har jeg kun glade Minder om min Skoletid, og jeg kommer aldrig forbi Skolens Port uden venlige Tanker mod Rektor E. SKOVGAARD-PETERSEN.

Vincenz Lerche.

VED en Skolekomedie havde jeg faaet en Rolle, hvis Plastik havde taget mig mere fangen end just den ordrette Tilegnelse af Replikkerne selv, denne Side var endog saa svagt behandlet, at Rektor i den i rte Time kaldte mig ned paa Kontoret og der foreholdt mig det aldeles forkerte i dette Forhold, „thi“, sluttede han. „for at kunne feste for andre, saa det duer noget, saa maa der ogsaa være gaaet et alvorligt Arbejde forud.“ Audiensen var endt. Jeg var for spredt til at gemme Ordene ved mit Hjerte. Men da Komedien var forbi, og de stille Dage atter var begyndt, da krøb de smaa Ord alligevel derind, og de har ligget der siden.

Det at feste, det bør betyde lykkelige Timer. Men for at Lykken herved skal være sikker, bør oprigtigt Arbejde være gaaet forud. Derfor mindes saa mangen Rungsted Skoledreng de vellykkede Fester, som hører til blandt de bedste af hans Minder derude fra. Jeg har ikke, siden jeg rejste fra Rungsted, set nogen – en enkelt fraegnet – der forstod at arrangere saa godt, ligegyldigt om det var et Foredrag eller Modtagelse af en Minister og altid 50 urolige Skoledrenge som Hovedmateriale og paa saa festlig en Vis som Rektor E. SKOVGAARD-PETERSEN.

Eyvind Rafn.

NÅR jeg nu i mine mandoms år tænker paa rektor E. SKOVGAARD-PETERSEN så er det med en ærbødig forståelse af alt det, jeg i mine skoledage ikke skænkede mange tanker. Det er manden med de talløse tråde samlede i sin hånd. Manden, der *administrerer*. Jeg tror, jeg her nærmer mig det, der er størst og mest ubetinget hos Skovgaard-Petersen. Og det vi allersidst har fået øjet op for. Vi elever. Det kræver en indre frodighed og megen tilpasningsevne efter livet, således som det nu en gang er – at skabe en skole, der gror sig stærk og vokser til statsinstitution og lever organisk videre, naar en gang skaberens dage er levet til ende.

Er noget skønnere for en mand, end at vide hans arbejde overlever ham selv? Er nogen hyldest, noget festord til rektor den 5. september af betydning, mod den ene lille, stille ting, at han lader sit blik vandre over de mange bygninger, de mange beskæftigede mennesker, den bølgende have? Det siger ham altsammen: vi gro'r, vi gro'r! Og Skovgaard-Petersen kender hver lille ting i denne hans verden. Han véd, at alle ting er kædede ind i hverandre og at intet er saa smaat, at der ikke skal passes på det. I en „Junglebog“ måtte han få tilnavnet „*det vågne øje*“ eller „*altseeren*“. I en Rungstedbog får han det altså ikke!

Eddie Salicath.

CAMOENEN.

75 Dre Kvartalet.

Udgaar hver 14 Dag.

Nr. 1.

Den 5te November 1904.

1ste Aargang.

• • • Herved indbydes til SUBSKRIPTION paa „CAMOENEN“. • • •

„CAMOENEN“ udgaar hver 2den Lørdag. Den vil komme til at indeholde Bidrag fra forskellige *bekendte danske Forfattere*, bestaaende af Digte, Noveller o. lign.

Desuden originale *Rejsebreve*, lokale Nyheder, Kritiker, Teater- og literært Nyt. Som *Feuilleton* vil komme en Række, hidtil paa Dansk ikke oversatte

„Sherlock Holmes Fortællinger“.

Endelig vil der hvert Kvartal fra Januar at regne bliver udsat en

 Premiegaade.

Premierne vil komme til at bestaa af gode, smukt indbundne Bøger.

Bidrag i Form af Artikler, Fortællinger og Digte modtages med Taknemlighed; men honoreres foreløbig ikke. De bedes tilsendte
WALT ROSENBERG, Villa „Parry“, Rungsted.

Alle Bidrag maa, selv om de ønskes optagne under Pseudonym, være forsynede med Forfatterens Navn og Adresse.

Abonnement tegnes i Løbet af Ugen hos
HUGO HASSELBALCH, „Piniehøj“, Rungsted.

ET Skoleblad er en Slags literær Lynafleder. De fleste raske Drengene har et Overskud af Virkelyst og Energi, som maa afledes paa en eller anden Maade. Og derfor kan en Skole, der blot har et Par Elever med literære Interesser overhovedet ikke undgaa at faa et Skoleblad.

I Efteraaret 1904 begyndte det at krible i WALT ROSENBERG. Han lod sit ellers rigelige Haar vokse længere end tidligere og han anskaffede sig Slips, der flagrede mere end sædvanligt. Han saas spadsere rundt i dybe Tanker og holde hemmelig Raadslagning med enkelte udvalgte Kammerater i Frikvartererne og efter Skoletid. Samtidig begyndte et Par af Walt's Venner ligeledes at antage et mere literært Præg med langt Haar og flagrende Slips. En klog og altobserverende Mand, som Rektor, har sikkert været klar over, at der var noget i Gære. Han er næppe blevet meget forbavset, da en lille Deputation i Oktober Maaned anmodede om Audiens og forelagde ham Planen om et Skoleblad.

Stilfuldt og literært skulde Bladet selvfølgelig være. Og derfor kom det til at hedde *Camoenen*. Noblesse oblige, og et Blad, der saa at sige var inspireret af selve Johannes Ewald, og som yderligere bar Navnet paa Rungstedts lokale Muse, maatte selvfølgelig blive noget for sig selv.

Og det tør jeg nok sige at *Camoenen* blev.

Walt Rosenberg var Redaktør. Han var Sjælen i det Hele. PETER CHRISTIANSEN var ogsaa Redaktør. Sagen er nemlig den, at alle Medarbejdere ved de rigtige Blade kalder sig Redaktører. Walt kunde have sagt som Henrik Cavling bemærkede, da han hørte, at en ung, grøn, nyantaget Medarbejder lod sig titulere som Redaktør: „Ih, Gud Fader bevar'es, er *han* Redaktør – jeg er s'gu snart den eneste Journalist paa Bladet!“

Saa vel Walt som Peter markerede som sagt deres journalistiske Værdighed ved at lade Haaret vokse og Slipset flagre.

HUGO HASSELBALCK, der blev Forretningsfører for *Camoenen*, holdt sig ligeledes i Stilen, idet han – som alle gode

Bladadministratorer – var omhyggeligt friseret og velklædt. Vi beundrede alle vor ulastelige Forretningsfører. Han fik sit Tøj bygget hos en eller anden københavnsk Skrædder og har derved sikkert styrket Bladets Kredit betydeligt. Iøvrigt husker jeg ikke, om Hugo financierede *Camoenen*, men det er troligt nok, at han gjorde det. Han har altid maattet holde for, naar Eleverne skulde financiere et eller andet. Naa, i dette Tilfælde har det næppe drejet sig om store Summer.

Camoenen kostede 75 Øre Kvartalet, og de eneste Udgifter var til Papir og Trykning. „Bidrag i Form af Artikler, Fortællinger og Digte“ – hed det i Subskriptionsindbydelsen – „modtages med Taknemmelighed, men honoreres foreløbig ikke!“

Imidlertid har det øjensynligt i de Tider knebet med at inddrive disse 75 Øre pr. Kvartal. I hvert Fald indeholder Bladets fjerde Nummer allerede en Opfordring til at indbetale Kontingent indenfor en nærmere angivet Termin. Det næste Nummer bringer igen en venlig men bestemt Paamindelse desangaaende, medens Tonen i et senere Nummer bliver betydelig mere indtrængende. Ak, ja! en Bladudgivers Liv er ingen Dans paa Roser.

Foruden de omtalte tre Medlemmer af Redaktionen var Undertegnede ogsaa knyttet til Foretagendet.

Jeg var Redaktionssekretær, men Walt havde klogeligt begrænset mit Arbejde til at læse Korrektur og bringe Manuskripter til Trykkeriet. At jeg ikke blev fyret med det samme som Korrekturlæser skyldtes kun Walt's Taalmodighed og Overbærenhed. End ikke den første Side af det første Nummer af Bladet kunde jeg klare uden Trykfejl. Jeg lod den Villa, hvor Walt boede, hedde „Parry“ i Stedet for det meget mere charmerende Navn „Pussy“, som den i Virkeligheden bar.

Med Hensyn til de ydre Tegn paa min nye Værdighed erindrer jeg, at jeg, efter megen Overvejelse, bestemte mig til en Mellemvej mellem langt Haar og Nakkeskilning samt mellem flagrende Slips og pressede Bukser. Jeg valgte medium, uredt

Haar med Bulehat. I denne Forbindelse skal jeg bemærke, at denne Mani for langt Haar forresten var ret indbringende, idet baade Hr. Hasselbalck paa Piniehøj og Fru Clausen paa Mosebakkede i deres Fortvivlelse over vort vilde og usoignerede Udseende ret ofte lod os tilflyde en 50 Øre for at blive klippet. Hvilket vi selvfølgelig ikke blev.

Bladet blev trykket af en Mand, der hed ANDERSEN, og som boede i Hørsholm. Andersen var en Mand, der altid gik i Skjortæærmer og uden Flip, men som derimod havde Kunstinteresser. Derfor udstyrede han ogsaa Bladet med et fantastisk Hoved. Uheldigvis var det ret vanskeligt at læse, at der skulde staa *Camoenen*, og Andersen blev da ogsaa til sidst overtalt til at anvende en noget mindre kunstnerisk Type i de følgende Numre.

Det første Nummer af *Camoenen* udkom 5. Novb. 1904. „Camoenen udkommer hver anden Lørdag,“ hed det i Subskriptionsindbydelsen. „Den vil indeholde Bidrag fra forskellige bekendte danske Forfattere, bestaaende af Digte, Noveller o. lign. Desuden originale Rejsebreve, lokale Nyheder, Kritiker, Teater- og literært Nyt. Som Feuilleton vil komme en Række, hidtil paa Dansk ikke oversatte „Sherlock Holmes Fortællinger“. Endelig vil der hvert Kvartal fra Januar at regne blive udsat en Præmiegaade. Præmierne vil komme til at bestaa af gode, smukt indbundne Bøger.“

Vi holdt Fanen højt, gjorde vi, og det var virkelig ualmindelig lødige Bidrag, som Walt stablede paa Benene.

Først og fremmest var det P. A. Rosenberg, Walt's Fader. Jeg har ofte tænkt mig, at Hr. Rosenberg sen. til Tider er blevet noget forbavset over at se visse Bidrag optaget i Bladet, Bidrag som sikkert har været bestemt for andre Tidsskrifter der, om jeg saa maa sige, har været mere kontante end *Camoenen*.

Naar lige undtages P. A. Rosenbergs Bidrag, blev *Camoenen* i Begyndelsen hovedsagelig skrevet af Walt. Det var unægtelig noget af et Familieforetagende, men jeg skylder dog Sand-

heden at sige, at *Camoenen* omgaaende vilde have afgaaet ved en mild og blid Død, hvis Familien Rosenberg havde trukket sig tilbage. Ganske vist skrev Peter Christansen engang imellem en lille Historie og Walt fyldte til Tider op med danske Stile om saadanne interessante Emner som „Størfiskeriet i de russiske Floder“ og „Juleforberedelser“ og ganske vist leverede Halfdan Nordstrand en saare fornøjelig Afhandling „Om Pomade“ og Hr. Brusendorff en meget belærende Artikel om „Jorden og dens Udvikling“ – men Aargangen 1904 udmærkede sig nu alligevel ikke ved noget særlig epokegørende Bidrag udover Familien Rosenbergs.

Næh – *Camoenen's* Blomstringstid begyndte først med anden Aargang. I det første Nummer vovede Walt sig ud paa de store Dybder. Han skrev en Afhandling om den engelske Digter Thomas Chatterton og havde det store Held, at en saa fremragende Forfatter som Doktor Poul Levin kritiserede nogle af hans Paastande. Walt svarede, men desværre kunde der ikke koges mere Suppe paa det Flæsk, og denne for Bladet saare attraaværdige Polemik blev ikke fortsat. Til Gengæld satte Walt Krydderi paa Bladet ved i det samme Nummer at aftrykke et hidtil ikke offentliggjort Brev fra Henrik Ibsen. Jeg behøver vel ikke at tilføje, at dette Brev var adresseret til P. A. Rosenberg.

De i Subskriptionsindbydelsen lovede Rejsebrev, Teater- og Bog-Kritiker fremkom unægtelig ikke i større Mængde. Ganske vist skrev Knud Harbou et Rejsebrev fra en Alpetur, og ganske vist fremkom der fra Tid til anden Anmeldelser af Skolekomedier og Foredrag, men man kan ikke med sin bedste Vilje sige, at dette Stof var overvældende.

Med Hensyn til Præmiegaader, viste disse sig at være for kostbare for Bladets Budget. Denne Del af Programmet maatte derfor udelades i Løbet af kort Tid.

Den 8. April 1905 blev en Mærkedag for *Camoenen*. Paa Basis af en Artikel af P. A. Rosenberg om H. C. Andersens

Ungdomskærlighed, Riborg Voigt, samt 2 Fotografier, som Walt laante henholdsvis af Illustreret Tidende og Hver 8de Dag, blev der nemlig udgivet et H. C. Andersen Nummer, som vel nok tør siges at være ualmindelig lødigt – selv for et Skoleblad med en Rosenberg som Redaktør. – H. C. Andersen Numrets Clou var en Enquête, hvortil det lykkedes Walt af faa originale Bidrag fra saa berømte Mænd som Georg Brandes, Otto Borchsenius, Alfred Ipsen, C. F. E. Hornemann, Ellen Reumert, Albrecht Schmidt, flere prominente Lærere paa Skolen samt selvfølgelig Elisabeth og P. A. Rosenberg. Skønt dette Nummer indbragte Redaktionen megen Ære og Virak, beklager jeg dog at maatte meddele, at det ikke gav ret mange Penge i Kassen. Det var endog nødvendigt, i det selv samme Nummer at rykke indtrængende for forfaldent Kontingent. Efter denne voldsomme Kraftanstrengelse fulgte nogle Numre, hvor Bidragene, udover en Novelle af Knud Steffensen, hovedsagelig blev leveret af Elever. Andreas Friis og Knud Jeppesen skrev smukke Digte om Vaaren, Norman Hansen behandlede Fodbold, medens Douglas Melbye satte Læserne ind i, „Hvordan man behandlede sin Svigermoder i Kina“. Erik Hasselbalch rapporterede Børnehjælpsdagen, medens Hugo fortalte om sine Oplevelser paa Søen. End ikke den ædle Kunst at interviewe blev forsømt. Eddie Salicath interviewede Hr. Fly, der paa det Tidspunkt var Skolehund, og som ved denne Lejlighed ytrede flere interessante Ting.

I Forbindelse med alle disse Bidrag er det værd at lægge Mærke til, at Redaktøren fandt det nødvendigt at advare mod Eftertryk. Jeg tror dog ikke, at vi betalte for noget „copyright.“

Det lakkede imidlertid mod Studentereksamen og det dermed forbundne mere alvorlige Arbejde. Med Vemod imødesaa vi den Dag, da vi maatte lægge vor Bladvirksomhed paa Hylden. Vi besluttede os dog til at udgive endnu et Festnummer. Som Anledning valgte vi Julen 1905. Bogtrykker Andersen komponerede en skøn Ramme med Englehoveder om

Camoenen's Navn, og Walt blev hædret ved at hans Navn, som Redaktør, kom paa Titelbladet.

Dette Nummer blev virkelig et smukt Nummer og indeholdt bl. a. en Legende af Carl Gjellerup, et Eventyr af Peter Christiansen samt et hidtil utrykt Digt af Henrik Hertz, som Walt fik overladt af Digterens Søn, Dr. Poul Hertz.

Yderligere skrev Walt en lille Historie fra Lagunernes Stad, medens Andreas Friis malede et Ordbillede af Solnedgang, der varslede hans senere Karriere som Maler.

Yderligere var der en ganske talentløs Novelle, der hed „Japaneserinden“, og som Rosinen i Pølseenden, to Stile om „En mærkelig Juleaften“ skrevet af henholdsvis Wilh. Eickhoff og Erik Ipsen.

Og dermed sluttede Camoenen's Karriere. Camoenen var kortlivet, men jeg tror alligevel, at Minderne om den vil leve i mange Aar mellem de Kammerater, som gik paa Skolen i Aarene 1904-05. Ingen kan tænke paa *Camoenen* uden i Taknemmelighed at mindes Walt Rosenberg. Thi Camoenen var Walt, – og som et Minde om ham vil vi alle bevare den.

Ernst Berg.

BRÆNDGLASSET

TID er Frost. Det forbigangne stivner. Ogsaa Ruden mellem det og det levende Nu fryser i Tidens Løb til med store Isblomster. Men sætter man sig stille i sin Stol og aander lidt paa Rudens Is, da faar man hurtigt et Kighul, og mens Hjertet banker, træder lyslevende Billeder af det forbigangne frem. Lad mig aande paa den frosne Rude og fortælle, hvad jeg ser gennem det lille, runde Hul.

I et lille Kostskoleværelse med gulmalede Vægge staar to Drengene Efteraarsaften og bakes med en Pakke i graat Kar-

dupapir. Pakken er kommet med Posten lidt før Kl. 8, Klokken er nu 8¹/₂, de har spist til Aften, let nervøse. Pakken indeholder det første Numer af *Brændglasset*. Lidt efter ligger det paa Bordet, hvidt og glat er det, og det elektriske Lys smelder ned paa dets lille Forside med Navnet i store besynderlige Bogstaver, „Brændglasset“ staar der, og det er faktisk som om hvert Bogstav indeholder en lille Blære af Form og Udseende, som dem, der virkelig findes i Brændglas. Palle Møller, (nu Ug-Arkitekt fra Akademiet), læser det langsomt og grundigt igennem, og da han er færdig, falder Dommen: Der er lige til to gode Fidibusser! Palle røg lang Pibe og tændte helst alt med Fidibusser. Ja, han var saa inkarneret Tobaksrøger, at hans sidste Gymnasieaars tungeste Problem var, hvorvidt han turde risikere at sælge sin Seng med tilhørende Lagener og Sengetøj og i Stedet ligge i Hængekøje paa Værelset rygende Fortjenesten op, medens den lange Pibe hvilede paa Gulvet. Naa — kort efter blev Bladet delt om til Abonnementerne. At det ikke var nogen kedelig Aften hørtes bedst paa Samtalen ved næste Dags Morgenbord. Der var knyttede Næver og glade Smil i een henrivende Blanding.

Hvorfor udkom *Brændglasset*? Det kan besvares med eet Ord, nemlig *Parnas*. Dette var Foreningen for II. og III. G. Formaal: Foredrag med Diskussion. Mødested: Læsesalen. Tid: hver Tirsdag Kl. 8¹/₂. Foreningen havde ikke bestaaet længe, før et Par af dens Medlemmer med sikkert Instinkt følte, at en Forening ikke var nogen Forening, naar ikke den havde et Blad. Et Blads Sider vilde være den sikre Borg for dem, der havde Lyst til at skrive; fra Spalternes Skydeskaar kunde man i Ro og Mag og med djævelsk Sikkerhed plaffe dem ned, der kun kunde tale. Og en endnu vigtigere Side, man kunde slaa til Lyd for visse tiltrængte Reformere i den planløse Ledelse af Skolen, som Rektor daglig udviste! Om Forladelse, saadan mente man indenfor Udvalget, der baade havde valgt og konstitueret sig selv. Og saa gik man til Rung-

sted Kostskoles Struense, Rektor E. SKOVGAARD-PETERSEN, der straks elegant indførte ubunden Trykkefrihed. Dog skulde, som i alle velordnede Samfund, enhver Tryksag kunde konfiskeres i sit hele Oplag, idet samme var at forelægge Hs. Eksc. Struense, før Distribution skønnedes at kunne finde Sted. Det var en Forordning, der var saa human i alle sine Paragrafer, at vi i vor Glædesrus selv fandt det nødvendigt at have en Censor for at føle, at vi endnu stod paa Jorden. Desuden skulde saa denne være Redaktionen Opmand og Bindeled mellem Redaktionen og Struense. Vi valgte Palle Møller som den, der besad Gymnasiets ærværdigste Tribut: den længste Pibe. En Neurupin i Bladet siger ogsaa senere om samme Mand:

Palle er en lærd Professor,
han gaar ikke med Manchetknap, men med Snor.

Desuden ejede han et temmeligt blidt Sind overfor Livet, og endnu en Fordel af stor praktisk Betydning for Redaktionen, han ejede et Talesprog, der gjorde det nemt og behageligt at diskutere indsendt Stof af tvivlsom Natur med ham, nemlig en udpræget Forkærlighed for at fordybe sig i Ordet „altsaa“, hvad der særlig viste sig som en fænomenal Evne til at affyre dette Ord lig et Rekylgevær 50 Gange i Minutet, og ligesaa sikkert som han var ked af det, maatte han kronisk lade Konklusionen udeblive. Det viser sig da ogsaa ved en Gennemgang af Bladets Historie, at Embedet som Censor – ligesom senere andre Embeder i større Forhold – i Tidens Løb svandt ind til et Rudiment. Da Palle havde konkluderet „altsaa“ til de fire første Numre af Brændglasset, holdt han op og gik af – for en eneste Gangs Skyld „altsaa“ en Konklusion, og Embedet blev ikke senere besat.

Brændglasset var paa fire smaa trespaltede Sider. Det udkom fem Gange ialt. Det skulde jo være et ordentlig Skoleblad! Maalt med Livets Alen er 20 Sider Tryksag ikke meget at tale endsige skrive om. Men Diamanter er af Omfang og-

saa kun smaa, og med deres 20 Smaasider lyner og blinker de dog, naar man vender dem en Smule i Haanden. De spejler Lysets Straaler i de smaa Facetter. Brændglasset lyner ogsaa; paa sine 20 Sider spejler det Drengehjerner og Drengetanker, og det tilmed i det Aar, som var Verdenskrigens sidste, altsaa et Aar, der med sine abnorme og særprægede Forhold, stiller Brændglassets ringe Stofmængde i et Lys, der ikke gør det uinteressant. Dertil kommer, at Stoffet, sammenlignet med Skolens andet Blad, det 15 Aar ældre *Camoenen*, vil kunne fortælle meget om dybe Forandringer i Aand og Tankesæt for Skoledrenges Vedkommende, og fortælle det paa autoritativ Maade.

Da man har bedt mig fortælle om Brændglasset, har jeg opsøgt en af dets tre afdøde Redaktører. Redaktører dør nemlig altid sammen med deres Blad. De to har udført dette saa eftertrykkeligt, at de ikke har været til at faa i Tale; den ene pløjer dybe Vande derude, hvor Solen brænder som et Kæmpebaal, den anden har gjort det endnu bedre, han er simpelthen væk. Borte har taget ham. Den tredie lykkedes det mig at faa fat i. Han bad mig se ud paa Skolen. En Foraarsdag bankede jeg derfor paa hans Dør ovre paa Gymnasiet. Klokken var lidt over 5, Præsentation overflødig, og saa fik jeg da følgende Samtale med den afdøde Redaktør.

Han sad i en Kurvestol, ellers var Redaktionskontoret ret spartansk, der var just ikke nogen Telefon, der kunde forstyrre os. Paa Bordet laa en Geometri og en tysk Stileøvelse, mens Redaktøren selv sad og vippede elegant med en brækket Passer.

— Deres Passer er knækket?

— Ja, jeg har kastet til Maals med den. Vil De ikke have en Cigaret. Det er de første, der er kommet hjem efter Krigen.

— Tak. De er Redaktør af Brændglasset?

— Ja, der er to Chefredaktører. Bladet ledes nemlig nærmest som Berlingske Tidende.

— Javel. Hvor faar De trykket?

– I Begyndelsen blev vi trykt i Hørsholm, men en af Elevernes Bedstemoders Onkel kender en Mand, der er Bogtrykker i Odense. Der bliver vi trykt nu, og vi udkommer hver Maaned. Det var under den spanske Syge lidt indviklede Redaktionsforhold. Den ene Redaktør sad paa Sjælland, den anden i Jylland, og Trykkeriet var paa Fyn.

– Hvad er Bladets Formaal?

– Det stod i vor allerførste Artikel, jeg kan den udenad grundet paa de forskellige Redaktioner, den gennemlevede. De maa derfor bruge Anførselstegn:

„Naar vi nu udsender dette Blad i Forbindelse med Parnas, er det ikke med de selvsamme Formaal som Foreningens. Disse er som bekendt Afholdelse af Foredrag. Vort Blad vil ihvertfald ikke kunne afholde Foredrag, hvorimod en Diskussion i Bladet ikke ligger udenfor dets Virkefelt. I Forbindelse med Diskussionen efter et Foredrag vil der saaledes, hvis Foredragsholderens Emne formaar at samle fornøden Interesse, godt kunne etableres videre Holmgang her i Bladet, dog forbeholdes der selvfølgelig Censor Ret til delvis at slette eller fuldstændig kassere Indlæg, hvori Blækflommen flyder for rigeligt, idet Formaalet med en saadan Diskussion ikke skulde være en Prøve paa, hvem der kan vælte flest Blækhuse ud over et sagesløst Ark Papir, men derimod at bibringe de fattige i Aanden en Oplysning om visse Forhold, en Oplysning, de i mange Tilfælde trænger til.“ Og videre trøster Redaktionen de frygtsomme, vi skal nok tage Jer under vore diskrete Vinger: „I Forbindelse med Parnas' Foredrag kunde vi ogsaa godt tænke os en fornuftig og egenhændig Kritik af et saadant her i Bladet. Efter at have hørt de to første Foredrag, synes det os, at der er rig Lejlighed til en saadan. Da Redaktionen ikke skal røbe nogens Anonymitet – hvis en saadan ønskes fra Skribentens Side – kan enhver saaledes trygt skrive i vort Blad uden at frygte den Stærkeres Ret.“ Artiklen sluttede med Haabet om at modtage mange Bidrag, og man havde endnu den Tillid til

Verden, at kunne fremhæve, at de skulde være indholdsrige. Som det sidste Punktum kom følgende henslængte Fingerkys: Især saa vi gerne noget fra Damehaand. – Det kom aldrig. –

– Var Bladet literært?

– Ja, ja, afgjort. Vi begyndte med en Artikel af en dengang endnu ikke udgivet Roman af Børge Janssen. Der var mange Tanter og unge Mødre, der hoppede paa den og tegnede Abonnement paa Bladet. Nedenunder Uddraget stod der (Fortsættes), men det maa have været Romanen, der er sigtet til, naar Janssen engang selv udgav den; vi rørte den nemlig ikke mere. Samme Nummer blev underkastet en skarp Kritik i et Provinsblad, det radikale Aalborg Venstreblad, som i saa stærkt haanende Vendinger omtalte vort Arrangement med Børge Janssen, at vi saa os nødsaget til et Svar med Næb og Klør, som Provinsbladet ogsaa optog. Men som sagt, Børge Janssen blev strøget som Medarbejder. – Saa var der et Digt af *oculus* (A. Kirk-Jensen, nu tidligere Skuespillererelev ved Det nye Teater), det Digt afgav Stof til flere Numre, saa sensationelt virkede dets Ordvalg. Det var fede Dage for Kritikerne. Derefter indeholdt Numret et stærkt polemisk Digt mod en Foredragsholder i Parnas, fordi han i denne Forening havde vovet at tale i Skjoldborg-Aand. Som Rosinen i Pølseenden en Artikel om at disputere af Bladets Censor selv. Det er stadig en uløst Gaade, hvordan denne Artikel er kommet gennem Censuren.

– Blev dens Grænser nogensinde overskredet?

– Nej, aldrig. Struense lod en Dag falde en spydig Bemærkning om en Neurupin, fordi der stod s'gu i den. Det kan godt være, at det var af Hensyn til Versefødderne. Officielt var det en Trykfejl. Det var hverken Struense eller vi i Tvivl om. Vi strøede smaa onde Neurupiner rundt i Teksten, et Paafund, et Blad som Politiken jo senere har taget op med stort Held. Redaktionen blev ogsaa saa stærkt kritiseret, at vi i næste Nummer maatte lade den ledende Artikel imødegaa de mange

uhyggelige Angreb, som det indsendte Stof indeholdt mod os. Lederen svarede: „Der er altid en levende Trang hos Folk til at kritisere. Kritik er en god Ting; men Kritik og Kritik er nu alligevel to Ting. Kritiken er god forsaavidt som den fremmer det individuelle hos Kritikeren og forhindrer ham i at begaa de Taabeligheder, som han kritiserer hos sine Medmennesker; men meget af den Kritik, som fabrikeres fra Dag til Dag, er baade letkøbt og daarlig. Et er saa sandelig at kritisere Kejser Wilhelms Regeringsmaade, et andet er at kritisere den Maade, hvorpaa ens Nabo fodrer sin Husholdningsgris, og dog bliver disse to Ting saare ofte forenet i to trappevaskende Skjoldmørs rivende Ordstrøm. Dette Blad kan ikke og skal ikke være et Sted, hvor d'Herrer Lærere og det øvrige Personale paa Skolen underkastes mere eller mindre tilsløret Kritik til Fryd for et begrænset Antal Abonnenter.“ Det var da Smæld med Cirkuspisken. Samme Nummer bringer desuden en Novelle af tidligere nævnte *oculus*, der øjensynlig vilde prøve paa at redde Situationen. Jeg tør antyde, at det Hav af Kritik, der slog op om den var ved at drukne baade ham og Bladet. Redaktionen mistænkte ham ogsaa stærkt for et nært Medarbejderskab med hans gode Ven (S. Dithmer, nu Kontorist hos Ford), den eneste Maade hvorpaa man kunde forklare sig dens Opstaaen.

— Hvad syntes Samtiden om Bladet i en saadan Situation?

— Ja, det interesserede selvfølgelig stærkt; følgende Interview med tre Lærere vil give Dem Svaret: „Hr. cand. theol. F. Jensen: Miæ — —, Hr. cand. mag. S. Sørensen: Tja — —, Hr. cand. mag. H. Jørgensen: Joh — —.“ Som De ser ret skarpe Udtalelser, som Redaktionen ogsaa følte sig foranlediget til at kommentere: „Disse Udtalelser udmærker sig jo særlig ved deres klare og koncise Form og giver et glimrende Indblik i den foreliggende Situation. Særlig Vægt maa lægges paa Hr. cand. mag. Jørgensens Dom, hvilket lettest vil indses deraf, at han er kendt saa langt som til Hørsholm, og det er skam

langt. Ha, ha“. Novellens Kvalitet gav saa Stødet til, at man udskrev en virkelig Novelle-Konkurrence. Kravene var, at den skulde være af nogenlunde almen Interesse og ikke over Tusinde Ord samt at de konkurrerende ikke maatte have taget nogen Fageksamen. Laurbærrene, der vinkede, var baade en en Bogpræmie og Novellens senere Offentliggørelse i Brændglasset.

– Hvem vandt?

– Det gjorde jeg.

– Nej se. Hvad Bogpræmie betænkte man Dem med.

– Ovids Ars amandi.

– Naa da! Var det ikke lidt paafaldende, at Bladets egen Redaktør vandt Konkurrencen?

– Ih nej, jeg var ikke Redaktør i den Maaned. Jeg gik af. Bag efter blev Novellen anmeldt af Censor, han var streng. Adjunkt C. L. Christensen anmeldte den venligt, men laante ganske vist ogsaa Ars amandi lige før han skrev Anmeldelsen og har aldrig leveret den tilbage. Maaske vi har misforstaaet hinanden.

– Hvormange Bidrag indkom i Konkurrencen?

– Jaeh, der kom kun mit.

Tavshed.

– Det vil sige, der kom et til, men det blev kasseret af Censor, han sagde det var: „altsaa“, og saa kom det i Papirkurven som „uartigt“. Naa, det næste Nummer, Decembernumret havde Hovedet trykt med rødt. Jeg ved ikke, om det var Julestemning, det skulde udtrykke, i hvert Fald indeholdt Forsiden en stor Artikel, der udtrykte Glæde over Verdensfreden i November, de lysere Forhold, vi derfor kunde fejre Julen under, samt Glæde over de genvundne sønderjydske Brødre og Søstre. Kort sagt, i Aar er der Grund til at fejre en glad Jul. Dernæst en Nekrolog over Magister H. E. LAU, paa den fineste Plads, dobbelt skudt corpus og som et Tidens Tegn en Neurupin:

Hr. Soelberg ryger only Shag,
à la odeur du Tjørnehæk.

I næste Nummer faar Bladet sit første Krampeanfald som Følge af Sult. Der kom intet Stof. Samtidig var det jeg indtraadte i Bladets Redaktion. Den havde indtil da bestaaet af Viggo Knudsen og Sten Andersen, men denne sidste traadte tilbage. Den ledende Artikel anslaaer en alvorlig bekymret Tone, tildels som Følge af, at jeg var blevet Redaktør: „Det er kun sjældent, at et Skoleblad faar nogen lang Levetid. Som Regel holder det sig kun oven Vande i et Aars Tid. Desværre banker Dødens ubarmhjertige Kno nu ogsaa paa Døren til vort Kontor, og skønt vi har barrikaderet den stærkt paa Bekostning af vort pragtfulde Møblement, er det vist kun et Tidsspørgsmaal, hvornaar Døren brydes. Vi har end ikke saa meget kasseret Stof i vor Papirkurv, at vi kan stoppe Nøglehullet, nej – koldt stirrer Døden ind. Desuden har den nyalgte Redaktør opfattet sit Hverv paa den Maade, at han anbefaler at lade Bladet gaa ind. Thi derved kan spares 10 Kr. om Maaneden. 10 Kr. er mange Penge. Det er næsten hvad Parnas-Bestyrelsen, af hvilken han selv er Medlem, spiser op i Kager pr. Uge. Ja, ja, hver har jo sine Arbejdsmetoder. Manden holder af Kager, det er der ikke noget at sige til.“ Mere ideelt Blad har næppe eksisteret, det er i hvert Fald en Redaktion, der ikke viger tilbage for at sige Sandheden. Men en skønne Dag viste en Lærer os, hvor langt vi var ude ved at foreslaa os at optage en god dansk Stil i Bladet i hvert Nummer. Han mente, det var godt Stof. Jeg skal undlade at nævne hans Navn. I dette Nummer stod desuden det bedste Bidrag i Bladets Levetid, det hed „Ord“ og var af *scripsi* (P. Skovgaard-Petersen, nu Landvæsenselev), et muntert Udfald mod alle de Smaaemner, man skrev om, imens man glemte de virkelig store. Derpaa fulgte et Referat af en bevæget Generalforsamling i Parnas. Hele III. G. havde meldt sig ud, utilfredse

med Foreningen og Bladet sang dem en Svanesang, nogle Linjer om hver, hør en enkelt Strofe: „Hertz . . . Du som aldrig sagde daarlige Vittigheder i Foreningen . . . som altid beskedent holdt dig tilbage . . . som kun nødtvungent tog mod Formandsposten . . . som aldrig holdt daarlige, afskrevne Foredrag om Sydpolen . . . som altid var god og kærlig ogsaa mod de mandlige Medlemmer . . . vi begræder dit Minde.“ Ogsaa i en ledende Artikel i næste Nummer fik Udvandrerne paa Puklen, den hed „Gymnasieaand i 1919“. Samme Nummer indeholdt et langt Interview med tre cand. mag.'er om de nye Karakterer, der indførtes i Juni-Juli 1920. Vil De ikke have en Cigaret til?

— Nej Tak, jeg skal med Toget.

— Ja, saa maa De gaa nu, derfor kun eet Ord til Farvel, det var Knudsen og Andersen, der gjorde alt Arbejdet paa Bladet. Jeg udrettede ikke andet end foreslaa, at det skulde gaa ind og det gik meget nemt, særlig da vi skulde spille Skolekomedie. Farvel, Farvel. —

Saa gik jeg hurtigt til Stationen, tænkende paa det lykkelige Blad og huskende, at den Guderne elsker, lader de dø ung. Brændglasset levede ikke længe, det brændte kun fem Gange, men det bar ikke Navnet forgæves, selv om det kun var et Brændglas, saadan som de fleste Skoledrenge har det.

De kender alle det at staa udenfor en Kirke, som er stor og smuk og har høje slanke Vinduer. Disses Indfatning, dissers Form kan være skøn, men derudover er der intet at se paa dem andet end nogle Kryds og Streger, som et kæmpestort blygraat Spindelvæv. Gaa saa ind i Kirken. Der flammer Ruderne i straalende Farvespil i deres Glasmaleri. En Drengs Skoletid kan, medens han er i den ofte være et graat Spindelvæv af Timer og Dage, der trist og langsomt snor sig afsted, men søger man i ældre Alder ind i hine Dage, da gaar det,

som naar man fra Pladsen udenfor Kirken gaar ind i den. Over en af de Ruder, der straalers farverigest i mit Livs Kirke staar Rungsted, den lyser i alle Livets Farver fra de mørkeste til de gyldneste og samler sig ogsaa hist og her i smaa Brændpunkter. Et af dem er Brændglasset. Kun en lille ubetydelig Prik, det ved jeg, men den 5. Septembers Sol faldt derigenem, fangede min Pen og fik dens Staalhjerter til at banke.

Og tvivler nogen om Ægtheden af ovenstaaende Interview med den afdøde Redaktør, saa bekræftes det herved af ham selv:

Eyvind Rafn.

LIDT OM ØGENAVNE OG SKOLEVENDINGER

JEG mindes fra min endnu yngre ungdom en tid, hvor jeg følte det som en mission – eller som en vej til navnkundighed – at drage landet over som oplæser. Det er snart en halv menneskealder siden. Jeg nåede søvejs til en meget lille ø med kirke, præst og foredragsforening. En af bestyrelsen skulde underholde mig i timerne inden oplæsningen fandt sted. Hvervet faldt på en sirlig, krumrygget og rødhåret mejerist. Ja, mejerister er jo altid rødhårede! Denne var en stille og eftertænksom mand, der drejede tommelfingrene om hinanden og gennem aviser og bøger lyttede til livet uden for øens lille verden. Han havde endnu en måde at samle på budskaber fjernt fra. Han gik sine daglige ture langs stranden, øen rundt. Og der fandt han nu og da sjældne og mærkelige stene, som

han tog med sig hjem, daterede og anbragte i sin lavendelduftende stue. Der knyttede sig erindring til hver eneste een.

Sé således som denne ensomme mejerist spejdede efter fremmedartede stene, således må den, der vil fange sine drengears tale, vandre tålmodigt langs erindringens kyst og pille de ord op, der for ham rummer skoletidens liv og færden.

Det hænder vist ikke at Rungsted-kammerater kommer sammen, uden at der i talens løb smutter ord og vendinger ind, som trediemand vil studse over og bede nærmere forklaret. Enkelte drenge fra landets forskellige egne møder måske første gang i skolen med en dialekt eller dog en svag sprog-tone fra sin hjemstavn, og det er muligt at den afslibes gennem skoleårene og kun en nuance adskiller ham fra den højdanske tale, men sikkert er det, at han tilegner sig et nyt bisprog, en tillægstale, der ikke findes i nogen ordbog. Og det er med dette som med alt frimureri, det forstås kun af de indviede.

Det danske sprog er et rigt sprog. Lad os ikke blot sammenligne det med lydcharmen i vore naboers tale. Med det svulmende og følelsesbetonede tyske. Eller med det franske, hvor uudsigelige ting kan fødes i ord. Lad os forstå, vort er lidt tungt, men bruser af humør. – Man kan kløve sprogets stamme geografisk, efter landsdelene. Og man kan opløse det i gruppesprog: Soldatersprog, embedssprog, håndværkertale og fremdeles i tomandssproget: Kærlighedens. – Det der springer frem af nyt i en skoles verden er for en stor del situationsord og øgenavne og fortjener, at tidens svamp fjerner dem igen som kridttegnene på en tavle. Og alligevel, er det muntre ukrudtsplanter på grøftkanten ved siden af hverdagens makadamiserede sprogvej, så bør vore botaniske kundskaber måske også udstrække sig til dem. 25 år i et sprogs liv er blot som dage i et barns. Og dog et langt tidsrum, når man vil indsamle ord og gloser fra dette hos en ringe kreds af mennesker, der som løvetandsfnug er blæste ud over kloden.

Lad os gøre nogle små betragtninger over ordenes liv i et kostskolesamfund. Disse kender ikke den skæbne mange ord oplever, der vandrer ned gennem tiderne. Fine og fornemme udtryk i én tid bliver stundom vulgære og simple i en følgende. Andre skifter betydning. Slangord graver sig op gennem sproget og vinder hævd. – I et drengesamfund må den første iagttagelse man gør være den, at langt de fleste ord skabes af *praktiske* årsager. De nydannede ord skal bruges mangfoldige gange, de skal både være forkortede og kendetegne på én gang, så ingen misforståelse er mulig mellem de, der samtaler.

Lad os tage ordet „Isten“, navnet for bestyreren. Det lyder som et faresignal, hastigt kan det siges og blive hørt og en hel klasse eller læsesal fuld af drenge véd, han er i farvandet. Bestyreren er for langt. „Bisten“ er kortere. „Isten“ eller „Ist“ er det helt fortræffelige, der har stået sin prøve gennem årene. Et andet eksempel paa det praktiske i navngivningen er at forog efternavn sløjfes og kun begyndelsesbogstaverne bruges. „C. C.“ Christian Christensen.

Det hyppigste *motiv* til at påhæfte kammerater og lærere et øgenavn eller en betegnelse, der ligger udenfor den officielle er vistnok lysten til at svinge latterens svøbe over omgivelserne. Øgenavnet er et mængdevåben overfor den enkelte. Læg også mærke til, at hyppigst er det de ekstraordinære, det går ud over. De særprægede – af ydre eller indre – de fremragende og undermålerne, der er nemme at karikere.

Hvordan får en dreng eller lærer sit øgenavn? Ikke så ofte ved modtagelsen, omend det gerne sker i begyndelsen. Tilfældet kommer altid til hjælp. Den trivielleste art af øgenavne er vel nok de, der udledes af drengenes ophav, faderens „metier“. „Bøggeren“ hed Arnold Jensen, fordi hans fader var bygmester. „Strikkeren“ var søn af en uldhandler. De øvrige øgenavne hidrører ofte fra en drengs udseende. Er han tyk eller tynd, stor eller bitte, har en lille legemsfejl eller vane, så

er det nok til at skabe et navn. Og dette hentes med forbausende regelmæssighed i zoologiens verden: „Orangutangen“, „Ormer“ – lang og tynd som en orm, „Flodhesten“, „Alligator“, „Buldog“, „Pelikanen“, „Girafen“ og „Schjang“ (elefanten).

Nogle har dog zoologiske tilnavne af andre årsager. Vincenz Lerche hed „Stæren“, fordi han en dag blev pyntet med en stor blå marinekrave af sin mor. Eigin Suenson hed „Tåsen“, fordi han samlede på tudser. Christian Petersen hed „Gås“, både fordi han kom fra gåsetårnets by og tillige vraltede med en korntung vom.

Men iøvrigt er intet område skoledrenge helligt, hvis der er mulighed for at lokalisere noget på en nærværende kammerat. „Moses med vandstøvlerne“ behøver ingen adresse. „Arv“ viser kendskab til Holberg. „Nummermanden“ at Storm-Petersen har taknemmeligt publikum også her. „Spejlægget“ hed en ung dame for sine øjnes skyld. Det er nærliggende at finde øgenavnet på det huslige gebet.

Har en dreng en smule mindre mandigt over sit væsen bliver han nemt „jomfru Holbek“ eller „Søster“. Er han musikalsk og har nogen lighed med et komponistfoto, hedder han „Mozart“. – Men også selve skolelærdommen kan fremtrylle navne, der bruges i karakteriseringsøjemed. „Boss“, det latinske navn for okse, må én trave videre med, der ikke kan sin lektie! „Gamer“ af det engelske gamekeeper, ledvogter, vinder indpas og kommer til at betyde „en brav mand“, og gamer føjet til andre ord som „sudergamer“ er en brav mand, der holder af at fiske sudere. Ledvogter bliver til „ledegamer“.

Øgenavnes opståen skyldes ikke alene drenges grusomme lyst til at gøre alting latterligt. Det er tillige udsprunget af en trang til at sætte farve på tilværelsen, til at bryde det ensformige. Der er opfattelsesglæde, der er humør og frodighed i anbringelsen af mangt et øgenavn.

Man kan virkelig påstå, at øgenavne på én gang rummer noget skånselsløst og forsonende ved sig. De er ubarmhjertige mange gange ved det lille sårbare punkt, de fremhæver, og de er mildnende ved at de flytter et irriterende punkt hos en kammerat over i det komiskes verden. Man iagttager det samme på en mere befriende måde. Og der findes en lille psykologisk hemmelighed ved øgenavnes brug. Man bliver mere fortrolig, måske også lidt tætstående, overfor den man tiltaler med navnet, man synes næsten at være „dus“ med samme i anden potens.

Den, der ufrivilligt må bære et lidt „rammende“ tilnavn, bliver måske mere ufølsom efterhånden for det daglige livs drillerier. Det er dog også en værdi. Selvfølgelig har den blomstrende unge pige, der bliver tilråbt „Fregatten“ måttet vænne sig lidt til denne form for courtoisie. Og den lærerinde, der modsætningsvis fik benævnelsen „Strygejærnet“, fordi naturen havde bygget hende efter et linealprincip var næppe lykkeligere.

„Gås“ og „Skvat“ og „Tyrelår“ er træfsikre navne, men de trufne vilde vistnok foretrække en mindre håndgribelig tiltale. „Snorke“ er ikke et høvdingenavn, men i den tilstand ordet angiver, har man næppe store ambitioner.

Blandt de øgenavne, der er fødte af tilfældet mere end af personen huskes længst „Bruden“ og „Myldredjævelen“. „Bruden“ er lærerinden, som kort tid gik i en deklareret forlovelse; der er virkelig drengesatire i dette udtryk anvendt i denne situation. „Myldredjævelen“ er pedellen, der ved synet af de myldrende drenge ved en eller anden lejlighed giver sig til at citere salmelinien: „og myldred djævla frem på jord!“

„Fo'folket“ om oldfruen med det solide klappende fodtøj, der lyder som et regiments march, er også fuldt af lune. Disse ganske ligefremme udtryk, der simpelt er hentede i det daglige liv, er ofte de ypperste.

Vender vi os fra øgenavnenes vrimmel til de vendinger eller refræner eller upersonlige ord, altså ord knyttede til en

ting eller et begreb, som endnu huskes af kammerater fra Rungsted, så opdager vi snart, at de fleste er forsvundne, hjælpeløst omkomne i tidens hav. Og det er ganske naturligt. Situationen, hvor et morsomt udtryk bryder igennem, opleves kun af en mindre kreds. Denne skal så genfortælles og mister i beretningen fra gang til gang og dreng til dreng lidt af sin friskhed, er tilsidst måske ændret såmeget, at det pudsige er gledet af den.

Øgenavnet derimod hænger ved sin mand og følger ham, hvor han end færdes, sikkert som en skygge. Medens øgenavnene hovedsagelig er skabte af drenge, så er de vendinger, der virkelig lever i vor erindring ikke sjældent skabt af en lærer, undertiden med fortsæt, men i regelen er det vane-tale eller vredesudbrud, der har virket ganske mod sin hensigt. De er opsnappede af muntre, årvågne drenge, der har drejet ordene den smule rundt, så lyset har leget med dem og af strenghedens soldater er der blevet pudsige alvorsdværge tilbage. „Gå – gå – forlad lokalet!“ får ingen isnende angst til at løbe ned ad nogen drengs ryg, kun hans smilebånd bevæges. Og læreren der forkyn-der: „Du ska' på rå'huset og ha' ris“, kunde ligesågodt sige: „Du skal på Bloksbjerg og have kaffe“.

Men man må vist indrømme, at drengevid kan skabe endnu fornøjeligere resultater end lærernes. Skønt overtræffes ikke alt af sergentens anvisning: „Læg jer ne'r på ma'en og glo'r på de an're, så kommer det med øvelsen“. Dog udtrykket: „Der er fisk i akvariet“ eller „Du er omme bag gymnastikhuset“ er, når forklaringen omstående læses, uforglemmelige. For os, der har hørt disse vendinger, om jeg må sige i originalsproget, i den rigtige situation og med den bestemte betoning, vi endnu har i øret, er det at møde disse sætninger – en koncentreret erindringsform, hvor mange af os ikke alene hører ordene, men mindes bevægelser og skikkelser og ser vore skoleårs mangefarvede oplevelser som noget nært og klart.

Denne samling af øgenavne og skolevendinger må ikke opfattes som mere end den foregiver at være, et – endda mangelfuldt – udkast og en oversigt gennem de forløbne år af sprogets kåde børn i den indhegnede lille verden et kostskolesamfund er.

Måtte den blive til lidt adspredelse for en og anden, og muligvis være det ringe grundlag en sproginteresseret Rungstedskribent ad åre kan bygge videre på, da er hensigten i alt væsentligt nået.

Votre serviteur!

Eddie Salicath.

UDKAST TIL EN RUNGSTED-ORDBOG

A. ØGENAVNE

1. ALLIGATOR

Preben Wedell-Wedellsborg. En version lyder: Han bar engang et sæt tøj, der var mønstret som en alligators skind. En anden mere ubarmhjertig: Han havde et alligator-sløvt og flegmatisk temperament. Hvilken der er den rigtige får stå hen. Navnet beholdt han alle dage.

2. ARV

Christian Schiørring. Han fik af magist. Lau navn efter Holbergs Arv „om hvem hans ånd og talesæt stærkt minder“, sagde Lau. Det er muligvis rigtigt; han kaldtes aldrig andet.

3. BANANEN

Lektor C. Lakjer. Uærbødige drenge mente i hans holdning at se en lighed med denne buede frugt.

4. AMEUBEN

John Christmas Møller. Den senere konservative folketingsmand fik navnet Ameuben – vekseldyr – fordi hans fader var veksellerer, og det er ingen betydning til hans senere politiske virksomhed.

5. BIDDET

C Sponneck. Han havde underbid.

6. BOLLEN

Henry Angelo. Udtrykket begribeligt.

7. BOSS

Poul Henius. Dette dydsmønster kunde i begyndelsen ikke sin latin, og fik derfor det latinske oxsenavn hæftet på sig.

8. BRILLE

Steffen Klubien. Han bar et par runde briller og mindede derved noget om en brilleslange, sagde opfindsomme kammerater.

9. BRUDEN

Dette udtryk placeredes ikke uvittigt på en lærerinde, der en kort tid var – forlovet.

10. BØGGEREN

Arnold Jensen. Hans fader var bygmester. Han „bøggede“.

11. BØ-KALVEN

Cand. mag. K. V. Olsen. Denne venlige og hjælpsomme lærer var måske af en vis ydre barskhed i timerne og anvendte hyppigt, når han var utilfreds med elevernes opførsel eller præstationer en gryntende ølyd, som drengene hurtigt fik lavet til „Bøh“. Hans hovedform karrikeredes ofte af drengene som en kalvs.

12. BØNNE

Halfdan Norstrand. – Han var lang som en bønnestage.

13. BRÆS-BRÆS

Cand. mag. Kaj Bredsdorff.

14. BULDOG

Mogens de Neergaard. Hoved og holdning var en bulldogs på spring.

15. BÆRØJE

Frøken Nyholm. Denne afholdte lærerinde havde øjne, der var store og runde som bær.

16. C. C.

Christian Christensen. Eksemp. på praktisk navneforkortning.

17. CAVIAR

Adjunkt C. L. Christensen. Han påstod, at han, når han om lørdagen kom til København, kun spiste caviar og lax. Det var så opsigtsvækkende en meddelelse, at den gav ham navn for stedse.

18. DELLE

Norman Warburg. En fyldig og fast og munter herre, hvis korpus var sammensat af lutter deller (frikadeller).

19. DEN „RØDE“

Rektor E. Skovgaard-Petersen. Som bekendt er rektor af en rimelig blondhed, der også omkranser ansigtet, så det må nærmest betegnes som et meget billigt øgenavn, der ikke behøver at være opfundet af noget stort karakteriseringstalant. Men var man af en eller anden årsag mindre blidt stemt mod rektor fandt man gerne navnet frem i omtale, idet skoledrenge som bekendt ikke anerkender det rødes charme! – (En og anden af redaktørens samtidige vil formodentlig smile

lidt skadefro, erindrende at også han var betænkelig blond.)

20. DO-DO

Carl Lerche. Den senere hofjægermester medbragte dette kælenavn fra Benzonsdal og kammeraterne annekterede det.

21. DUG

Douglas Melbye. Forkortelse.

22. FILLER

Vilhelm Eickhoff. Han lærte de andre drenge at fillere.

23. FLODHESTEN

Hugo Hasselbalch.

24. FO'FOLKET

Oldfrue, frøken Hjul. Hun gik efter drengenes påstand på høje træhæle. Hun var tillige fra Fyen. Og da hendes træhæle lød som et soldaterkompagnis ankomst, hed hun på syngende fynsk „Fo'folket“.

25. FORENINGEN

Eyvind Rafn. Man sagde, han tyranniserede den nyoprettede diskussionsforening „Parnas“ efter forgodt-befindende. Han og foreningen var det samme, derfor kaldtes han „Foreningen“.

26. FREGATTEN

Navn på kvindelig elev, der antagelig har fordunklet sin kollega, som lød navnet „Jollen“ i samme forhold skibsbetegnelsen lader formode.

27. FRELSERGENERALEN

Louis Guldstad. En nationalistisk begejstret dreng, der demonstrerede sin fanatisme med bl. a. at anvende en hjemmefabrikeret faneklud, der syntes mere at hidrøre fra det religiøse propagandasamfund „Frelsens Hær“, end det havde lighed med nationalflaget.

28. FRU HASS (med langt a)

En ombejlet stationsforstanderdatter fra Vedbæk, der selv beskyldtes for at sværme for en af Hasselbalch-erne. I en af frk. Nyholms timer opsnappede denne imidlertid en hemmelig seddel skrevet af en drillesyg kammerat, der vilde titulere skønheden med „Fru Hasselbalch“. Uheldigvis opdagede frøken Nyholms årvågne øje det illegitime skriverseri, da bogstaveringen var nået til „Fru Hass“ . . . Fra den tid hed hun altid kun dette, og såvidt redaktionen bekendt er resten af navnet ikke senere blevet tildelt hende.

29. GÅS

Christian Petersen, der ikke alene var købmands-søn fra Vordingborg, men havde en gangart, man kender fra gæssene og en tung vom ligesom disse.

30. GAMER

Af det engelske gamekeeper. Betød i skolesproget „en brav mand“.

31. „GEÅRK“

Cand. theol. Georg Christiansen var fra Falster og havde vist lidt af denne ø's accent og udtalte som følge deraf navnet Georg med stød i sidste stavelse, hvorved fremkom et navn, der i drengenes øren var mere brugeligt end det hyppigere kendte: Christiansen.

32. GENERAL STOLEBEN

Hr. Soelberg.

33. GIMSE

Mogens Schrader. Han kaldte som lille elev en dag en ny dreng, Georg Clausen, for „Gimse“ i stedet for Georg. Dette gav anledning til at navnet flyttedes over på giveren selv.

34. GIRAFFEN

Cand. theol. Christiansen. Drengene syntes, han var ualmindelig langhalset, og da han yderligere gik med en ganske lav, enkelt flip uden knæk, hvorved halsens længde ligesom øgedes, kom den zoologiske lighed frem.

35. GOLLE

Hugo Goldschmidt.

36. GRÆKER

Oscar Krag-Petersen. På det sidste hold efter den gamle studenterordning med græsk-sproglige og matematiske studerende var der ialt to med græsk som hovedfag. Den ene af disse, Oscar Krag-Petersen, fik derved det ærefulde navn.

37. GÆSLINGEN

Poul Kähler. Han var en stor ranglet dreng.

38. „HVO-BO'R-JAJ?“

P. Rosenmeyer. Som ny elev havde han lidt vanskeligt ved at finde rundt „på værelserne“ og kom ofte ind på et forkert, udbød så undskyldende „Hvo-bo'r-jaj?“ (Hvor bor jeg.) Senere hed han ikke andet.

39. HYTTEREN

Hr. Jørgensen, der automatisk sagde „hys“, „hyt“ (stille). Ikke alene når han forlangte ro, men overalt i hans tale kunde man vente, at ordet drysede ud.

40. HÆNGE

Henning Müller. Af fornavnet.

41. „JOKUM“

Otto Jacobsen.

42. JOLLE

En betegnelse paa en ganske fyldig kvindelig elev, der var „skolesøgende“, hvilket ord brugtes om ikke-kostgængere.

43. JOMFRU HOLBEK

Viggo Holbek, fordi der i hans væsen var noget kvindeligt vegt og blidt.

44. ISTEN

Rektor E. Skovgaard-Petersen kaldtes „skolebestyreren“ indtil Rungsted Kostskole blev statsskole. Almindeligvis sagde man „bestyren“. Men i omtale, når han til eksempel uventet var i farvandet, krævede nødvendigheden en kort og skarp lyd, der varslede farens nærhed. „Bestyren“ blev til „Bisten“ og dette til „Isten“ eller „Ist“. Et udmærket faresignal, der løb fra bord til bord i læsesalstiden eller i skoletimerne. Og lynsnart var drengene upåklagelige at skue.

45. KINESER

John Kinch, der kom fra Kina.

46. KIRKEROTTEN
A. Kirk-Jensen.
47. KOBEN
Kay Koefoed. Et udslag af vid på et meget tidligt stadium.
48. „KUEL“
Frederik Breit. Han var fra Løjtegård paa Amager, kålens frodige egn. Deraf „Kuel“, kål.
49. KØJ
C. Hauge. Det latinske pronomen „cui“ udtalte han på sin egen måde, nemlig „køj“ og blev længe ved med det. Han var vist præstesøn og i tidligere tid anvendtes udtalen „køj“ efter sigende almindeligt i teologiske kredse.
50. LEDEGAMER
Ledvogteren, der boede umiddelbart ved gymnasiebygningen. Lidt ukrudt fra engelsk-undervisningen. Af „gamekeeper“, ledvogter.
51. LEO
Halfdan Norstrand.
52. „LILLE MEN“
Cand. theol. og mag. Hakon Jørgensen, der havde for vane ved alle lejligheder og især, når der var uro i klassen, at sige „men“. Selv var han lille af vækst.
53. LILLE OTTO I SPIRITUS
Et menneskefoster i skolens samling. Det fik navnet efter en lærer, en præst, der en tid virkede ved skolen

og bar fornavnet -- Otto -- og ikke i særlig grad gjorde sig afholdt blandt eleverne.

54. LUFFEGRISEN

Johan Christensen. En stor og kraftig dreng, hvis buttede hænder, når han løb, lignede luffebevægelser, han selv lidt en hvalros.

55. KONGEN AF SPANIEN

Cand. mag. Brusendorff, der var forlenet med en ubetinget grandezza i sin fremtræden.

56. MISTER

Hr. inspektør A. L. Thornberg.

57. „MIÆNING“

Skolebestyrer Jensen, Hørsholm, havde en særlig forkærlighed for at udtale „mening“ på denne måde. Han havde altid mange „miæninger“.

58. MOPPEN

Gymnastiklærer Rasmussen. Drengene fandt nogen lighed med dette husdyr hos ham.

59. MOSES MED VANDSTØVLERNE

Mogens Schrader. Han havde engang fået et par lave morsomt udseende vandstøvler, og ingen der er skænket indre eller ydre ejendommelighed er „skudfri“ mellem drenge.

60. MOZART

Henrik Ove-Thomsen mindede i sit udseende om et billede af Mozart og var tillige stærkt musikinteresseret.

61. MYLDREDJÆVELEN

En pedel, der en dag tyndskægget stod med sin kost støttet under hagen ved halvtretiden foran skolebygningen, da middagsklokken kimedede drengene ud fra bygningerne over til spisesalen. De myldrede støjende mod ham og forbi ham og deres adfærd må have forbitret ham, thi pludselig løftede han truende kosten og slyngede som en vred profet sin fordømmelse ud over de middagsrene og vandkæmmede drenge: „Og mylred djævle frem på jord“. Den salmelinie fik her en uventet anvendelse og han selv et tilnavn, som altid huskes af de, der den dag „myldrede“ mod ham.

62. NAADEN

Ove Frijs, der måske i sin optræden nu og da demonstrerede sin greveherkomst lidt stærkt.

63. NISSEFAR

Eyvind Rafn. Navnet fik han, fordi han ofte havde alle de yngste rendende om sig, idet han var „rar“ mod disse.

64. NORSIE

Norman Hansen.

65. NUMS

Norman Hansen.

66. NUMMERMANDEN

C. Sponneck. Han var særdeles lille.

67. OLSEN

eller „Lalle-Olsen“ hed Aage Borop-Jensen. Han forfattede dramaer og spillede altid selv hovedrollen

under navnet „Olsen“. „Lalle-Olsen“ kaldtes han også grundet på sin fylde.

68. ORANGUTANGEN

Edwin Davidsen. Den lighed! Den lighed!

69. ORMER

Poul Martin Sander. Bøjelig, tynd og lang som en orm.

70. PELIKANEN

Würtz.

71. PETER ØRETÆVE

Hr. Soelberg. Dette foruroligende navn blev hæftet på en af de mest afholdte lærere, men hr. Soelberg, der tidligere var militær, behandlede drengene med en vis gemytlig strengthed, så redaktionen tør ikke benægte muligheden af, at der ligger noget til grund for navnet „Peter Øretæve“.

72. PIFER

Peter Kiertzner.

73. PIFT

Ivar Rosenberg. Ingen havde vel den fart over sig som Ivar. Lig en hveps fløj han her og der, et dunk i ryggen, et „pift“ – væk var han. Abehurtig og altid urofyldt, umuligt at fange og gnistrende af narrestreger.

74. POLKAHAARET

Cand. theol. Ferdinand Jensen. Når hr. Jensen ingen anden beskæftigelse havde iagttog drengene, at han med forkærlighed lod sine velplejede fingre glide

igennem sit opadstrøgne, store, bløde hår. En pragtfuld hårfylde, hvis urolige lokker kastedes frem og tilbage som i en polka.

75. SALIMIS

Eddie Salicath. At „cath“ blev til „mis“ er hele trylleriet. Blev også kaldt „store kat“ i modsætning til den yngre broder Sidney, der hed „lille kat“.

76. SCHJANG

Knud Harbou. Efter elefanten i zoologisk have.

77. SCHNEIDERBIKS

Holger Schrader.

78. SKOVTROLDEN

Pedel Rasmussen, – efter et busket, troldeagtigt hoved.

79. SKVAT

Douglas Melbye. Han var født i Kina og som de fleste europæere, der er kommet til verden i østen havde han noget – dette ubestemmelige noget – fremmedartede over sig. Dette „noget“ havde også sat sig i hans bevægelser, de var bløde og hastige, og til at begynde med „skvattede“ han, faldt han, vist hyppigere end almindeligt, f. eks. i fodbold.

80. SNORKE

H. Fritsche. Han var præget af en indre søvnighed, og han sagde „aldrig“ et ord.

81. SKULDERMAND

Eyvind Rafn, fordi han havde konstrueret et afstraf-

felsesmiddel, der særligt koncentrerede sig om skulderen og kaldtes en „skuldermand“.

82. SPEJLÆGGET

Ragna Eskildsen. Hun havde store, svømmende øjne, der mindede om lækre, fedtglinsende spejlæg.

83. SPIDS

Børge Christensen.

84. STJERNEKIKKEREN

Frantz Torp. Han så sidelæns op, således at man godt kunde forestille sig, at han gjorde astronomiske iagttagelser.

85. STORMOGULEN

Hugo Davidsen. Han skulde engang medvirke i en skolekomedie, men kunde ikke betros nogen større rolle. Man gav ham derfor en „dværgs“, mindre kunde det ikke være. Hugo var stor, fyldig og nærsynet og man må indrømme, at var han en dværg måtte det være en kæmpedværg. Tilsidst stod det de andre spillende klart, at hans udseende egentlig mere var en stormoguls, og da dværgerollen var udspillet, levede han videre under tilnavnet „stormogulen“.

86. STRIKKEREN

Rudolf Rasmussen, søn af en uldhandler, en „striker“ i Hørsholm.

87. STRYGEJERNET

Lærerinde, frøken Francisza Petersen, der efter drengenes anskuelse, var vel „sammenpresset“ og i nogen grad fattedes yppighed.

88. STÆREN

Vincenz Lerche. Hans moder pyntede ham engang med en blå marinekrave og Vincenz så virkelig ualmindelig godt ud, så godt, at drengene syntes der var stæreglans over hans skulderpyrd.

89. SVIN

Sven Levin. Man maa antage, det kun drejer sig om en sammentrækning af for- og efternavn.

90. SUDERGAMER

Hr. Paludan-Müller, der interesserede sig for at fiske sudere og tillige af eleverne regnedes for en brav, en gæv fyr.

91. SØSTER

Hilmar Clausen. Tænk, den ypperlige teaterdirektør forekom dengang kammeraterne „fiminin“.

92. TÅSEN

Eigin Suenson. Han samlede på skruptudser, og tudser blev til „tåser“.

93. TAPPER

Johannes Heckmann – dengang Jensen. Han var fra Tappernøje.

94. TEKEREN

Ernst Berg. Faderen var apoteker.

95. TORBISTEN eller TÅR

Lærer Thruue-Møller.

96. TRÆTTE THEODOR
Mogens Wedel-Wedelsborg. Hans måde at gå på var det „trætteste“, man kunde se for sine øjne.
97. TYRELÅR
Kay Kofoed. Fod blev til ben og ben til lår. En opadstigende betragtning.
98. VICARLSEN
Lærer Carlsen, der en kort tid „vi-carierede“ i matematik.
99. ULKEN
Svend Hammerich.
100. ZEBRAEN
Gudrun Arnesen. Hun gik i lang tid i sort og hvidstribet bluseliv. Blusen forsvandt, men navnet blev.

B. SKOLEVENDINGER OG UPERSONLIGE ORD

1. AT HANDLE

Når to „handlede“ havde det den betydning, at handelen i særdeleshed gjaldt små interessante nyheder om andre, en god historie om „Isten“ solgtes for en anden god historie, ligegyldigt om det var en anden person den omhandlede, men handelen gjaldt altid personer.

2. AT SPÆKKE

Hr. Paludan-Müller brugte at lade eleverne løbe små stykker af eftermiddagsturen. Dette kaldtes at spække.

3. „BEVIS DET“

blev et hyppigt brugt omkvæd blandt eleverne i Rungsted. Hr. cand. theol. H. Jørgensen – „lille men“ – krævede det i timerne og drengene krævede det af ham, når han beskyldte dem for uro og illegitim beskæftigelse i undervisningstiden.

4. DALLEBAKKER

Et udtryk, hr. Soelberg har skabt. „Skal du have en på dallebakkerne“. Et tilbud om klø i et pinligt øjeblik. Med sikkerhed kan ikke siges om „dallebakkerne“ var kenderne eller de bløde rundinger, hvormed ryggen slutter.

5. DER ER FISK I AKVARIET

I alle klasseværelsernes dør var der et rundt lille glas-hul, hvorigennem man fra gangen kunde iagttage, hvad der foregik i klassen. Eleverne var af den formening, at hullet var af det onde, thi rektor kontrollerede nu og da gennem det lille hul eleverne indenfor. Når nu øjet såes bag denne bitte monokelflade, lignede det virkelig et akvarie, hvori noget levende smuttede om. „Der er fisk i akvariet“ betød „nu er rektor i hullet“, sid stille, pas på!

6. DU SKA' PÅ RÅ'HUSET OG HA' RIS

Cand. theol. Christiansen, i virkeligheden en venlig og udmærket, lidt vel alvorlig lærer, der nok anså Rungsteddrengene for en flok overklasseyngel i uheldigste forstand, lod sig ofte bringe ud af balance og kom med

den teoretiske trusel, at den øjeblikkelige synder burde på rådhuset og dér afstraffes. — Det er redaktionen bekendt aldrig bragt til udførelse.

7. ERSJETUR

Benævnelse for den tvungne eftermiddagstur anvendes allerede i skolens første tid, da hr. Thornberg var inspektør. At „ersje“ er at deltage i en sådan tur.

8. FIK MAND

En af drengene led efter sigende af en tvangsforestilling. Han så en mand om et hjørne og måtte så afsted efter ham. Der er nogle af hans samtidige der påstår, at han forstod at „få mand“, når det passede ham. En gang var han i kirke i Hørsholm, det var undertiden skik om søndagen, at en del elever under lærerledsagelse blev beordret til kirkegang, og midt under pastor Friis' tale rejser han sig fra sin plads og går til alles forbløffelse op mod alteret. Læreren, hr. Paludan-Müller måtte indhente ham og bede ham om at vente med at „få mand“. Fra den tid hørte han ikke til dem, der fik ordre til kirkegang!

9. GÅ – GÅ – FORLAD LOKALET

Denne pleonasme, dette budskab: at en urolig fyr to gange skal gå og én gang forlade lokalet, hvad han jo havde lidt svært ved, stammede fra cand. theol. Niels Jeppesen.

10. GÅ PÅ SKOVBRAND

er i sig selv en ulovlig handling, der dækker over en anden ikke mere tilladelig, nemlig at gå på frugttyveri helst med en elektrisk lommelygte. Udtrykket blev vistnok indført af hr. Michelsen i 1918 og slog straks an.

11. „GULE PETER“

Spanskrør, som hr. Soelberg i gymnastiktimerne trofast bar oppe i sit ene ærme.

12. HUNDEKUPEEN

De mindste drenges dagligstue blev kaldt således i tiden indtil aftensbordet, da kun de mindre, der var sluppet tidligt fra læsesalen opholdt sig der.

13. HYTTETUR

Hr. Jørgensen, kaldt „hytteren“, straffede gerne på den måde, at han løftede en dreng op fra bænken i de små hår foran øret. En smertefuld rejsning, der kaldtes en „hyttetur“.

14. IKKE BLOT IKKE, MEN TVÆRTIMOD

Dette vidunderlige udtryk er ikke – endnu da – omkvædet på en revyvisse, men en vending, hr. Lakjer brugte i latintimerne. Det affødte senere en skolesang, hvori det hed „hr. Lakjers ord vi alle forstod, ikke blot ikke, men tværtimod.“

15. LOREN

At være loren betød at være bange. Brugtes meget af frøken Nyholm.

16. LUNERT

At have „lunert“ var det samme som at være i dårligt humør. Kommer simpelt hen af ordet lune, som også blev offer for den mode anden og tredie „G.“ indførte i 1917, der satte „t“ i slutningen af alle ord. Andre eksempler, man sagde „løbt“ i stedet for løbet, „vædt“ for væddet, hvor man altså sløjfede et e, således at det indgik i „t-stilen“.

17. LÆG JER NE'R PÅ MA'EN OG GLO'R PÅ DE AN'RE, SÅ KOMMER DET MED ØVELSEN

Det var en generalkommando fra sergent Rasmussen, skolens gymnastiklærer i tidligere tid, der havde denne særegne måde at lære os fodboldspillet's hemmeligheder på. Vi skulde blot ligge på maven i græsset og se – eller rettere glo – på de, der spillede, de andre – så kom det altså! – Det ligger desværre udenfor redaktionens opgave statistisk at undersøge, hvor mange fremragende fodboldspillere, der er blevne udklækkede efter denne metode.

18. LÆKKER

Det blev en tid skik og brug at anbringe ordet „lækker“ overalt, hvor det virkede overraskende. Preben Vendelboe-Larsen fandt på det. – Et eksempel: „Den lækre-Ist“.

19. MOSEVAND

Benævnelse for det øl vi fik under krigen. Det tappe-
des direkte af tøndes på skolen og var i farve og styrke
ikke ulig den vædske, der gav det navn.

20. NATEKSPRESSEN

„Nu går natekspresen“ var et almindeligt råb, når læreren kom på sidste afteninspektion for at slukke lyset på værelserne.

21. NYDBAR

At nyde, at iagttage en kammerat, helst når han ikke vidste af det og så stå stille og more sig over ham. En lærer var f. eks. „nydbar“, når han stod i dyb samtale med „Isten“ og syntes pudsig underdanig; det

samme gjaldt i endnu højere grad en almindelig kammerat i denne situation.

22. OM DU SÅ VIL – HØBS

En lidt vanskelig ordstilling, der sluttede med dette udbrud „høps“, vel nærmest en lydpustring, var oftest at opfatte som en advarsel af „hytteren“, hr. Jørgensen, når en dreng mukkede.

23. OMME BAG GYMNASTIKHUSET

Betød egentlig at gå på huset med træk og slip, men brugtes i overført betydning. Er en dreng oppe i et fag, og ikke kan sine lektier, så siger kammeraterne til ham, mens han står og hakker i det: Av, nu er Du omme bag gymnastikhuset!

24. PLYDE

Det er at spille. Et udtryk, Erik Ipsen lavede og rimeligvis er bygget over det engelske „to play“.

25. SCHMIEDEMÅL

Cand. mag. O. A. Schmidt underviste i matematik. Han var dygtig til at lære, men nu og da forekom han eleverne lidt træt og uoplagt. Hans manerer og væsen gav drengene anledning til mange løjer og de lavede et særligt sprog: „Schmiedemål“ efter hans vendinger.

26. SKJALM HVIDE

En af hr. Soelbergs „assistenter“ i gymnastiktimerne. „Skjalm Hvide“ var en fleuretklunge med parerplade, der trådte i funktion i visse situationer.

27. SKÆR DIG IKKE PÅ DEN SKARPE OST

Når det hændte, at en lærer så sig nødsaget til at sætte en dreng udenfor, ud på gangen, i en undervisningstime, blev han gerne ledsaget af dette udbrud fra kammeraterne. „Ost“ er en udledning af „Ist“, „Isten“ – bestyrerens navn. Og meningen var altså: Pas på ikke at løbe på bestyreren ude på gangen, der kan nemt vanke en „skarp“ omgang.

28. STALLE – STALLE – HUIT

Hr. Jørgensens udtryk. Oversat på højdansk vil det være: Stille, stille – hys!

29. SUTTERNE

Benævnelse for de mindre drenge. Betød at de var så små, at de endnu brugte „sut“. Vilde man håne en dreng, der gik i mellemskolens øvre klasser og altså måtte henregnes til de større – kaldte man ham en „sut“.

30. SVEDEKASSEN

Det var navnet på gymnastiksalen.

31. SÆTNINGSFEST

Cand. mag. O. A. Schmidt tog hyppigt sit sølvur frem og placerede det på katederet, strøg sig over nakkehvirvelen og forlangte så, at en eller anden af eleverne skulde aflevere den eller de matematiske læresætninger indenfor et bestemt tidsrum.

32. TAGE MÅL PÅ KOEN

Er hentet fra „Gösta Berlings Saga“, men hørte til hr. Paludan-Müllers yndlingsvendinger.

33. TALLERKENBOLDT

Man kaldte de bolde i cricket, der var lige til at gribe eller til at slå for „tallerkenbolde“. De var så oplagte, at de formelig serveredes på en tallerken. Når man så fejlede en boldt, kunde man være sikker på, at hr. Soelberg kaldte den en tallerkenboldt, selv om den var umulig at nå.

34. TESALONEN

I det nyindrettede kemiværelse stod der en masse små borde, der var fastnaglede til gulvet, og interiøret havde nogen lighed med et cafélokale eller en tésalon.

35. TOKRONEN

Da skoleklokken ringede frikvarter en dag i en matematiktime, stod Preben Vendelboe-Larsen op med en tokrone løftet mellem pege- og tommelfinger: hvad er dette? spurgte han. Alle drengene svarede i kor: det er en ekstratime! Der hentydedes til at vedkommende matematiklærer var ivrig for at give private timer, ekstratimer, og prisen for disse var to kroner i timen. Fra den tid er en tokrone mellem Rungstedrengene – en ekstratime!

36. TYRENAKKE

At have tyrenakke er at være vred, gal i hovedet for alvor.

PAA SKOVTUR

NAAR man i al Almindelighed nævner Ordet Skovtur for de saakaldte Spidsborgere eller Ikke-Studentere, saa forbinder disse med dette Ord straks Tanken om Bøggene, overfyldte Søndagstog og en stor aaben Græsslette med Madpapir og tomme Ølflasker. Slig en Ledsagelse faar dette Ord ikke, naar det nævnes af Eleverne paa Rungsted Statskole. Her tænker man paa en Skovtur som Tur betragtet, hvor det gælder om at lufte Vingerne under aaben Himmel og ikke som en Tur, der bærer Mottoet: „Hvor skal vi spise Frokost idag?“ . . . Og vel siger man, at det er rart at gaa i Skole og ganske vist er det godt at have sit Arbejde; men at have været med paa den kendte 2-Dages Skovtur med Rungsted Statsskole, d. v. s. det samme som at have oplevet en

2-Dages Fest man aldrig glemmer og som i manges Erindring til sene Tider vil staa som en af de bedste Repræsentanter for glade og sorgløse Ungdomsminder.

Hvert Foraar opstaar der det store Spørgsmaal, om Skolen det Aar vil afholde den kendte og traditionelle Skovtur til Gilleleje. Og naar saa Rektor har givet sit Minde dertil, saa lyser der Glæde fra hver Øjekrog og forventningsfulde halv-aabne Munde former sig i al Stilhed til det første begejstrede Hurra. —

Jo mere man nærmer sig Dagen, des større bliver Forventningen, indtil denne kulminerer den sidste Aften. En Time tidligere end ellers slukkes Lysene for at de oprørte Sind kan samle de nødvendige Kræfter til Morgendagens Strabadser.

Næste Morgen skinner Solen (det gør den nemlig altid, naar Skolen foretager sig noget, hvortil der kræves Solskin) paa de endnu i Søvnne øjnegnende Elever, der med Madpakken i Haanden gaar den kendte Vej ad Skolestien ned til Stationen.

Naar vi har naaet Fredensborg med første Tog er efterhaanden, alle vaagnede op til den friske solbeskinnede Foraarsmorgen og efter at have afleveret Regnfrakker og Madpakker paa en dertil fremskaffet Vogn, stiger Humøret straks højt. Af og til hører man Skolens Gymnastiklærer, Sportsleder, Danselærer og Grosserer, Hr. Soelbergs Kommandorøst — krævende at blive adlydt — og efter at d'Hrr. Lærere har faaet samlet deres tildelte Elever, sætter Toget sig i Bevægelse og støver godt op med det samme. Senere hen opdager de bagerste, at der er Fløjtespil og Trommeslag i Spidsen, og fra de endnu utilstøvede Struber runger Raab til kendte Melodier.

Snart er vi efter at have gaaet sønden om Esrom Sø naaet til Nøddebo Kro, hvor Madpakkerne aabnes med Andægtighed, mens bistre Øjekast sendes til Pilsnerne paa Lærerbordene og et bittersødt Smil til Citronvanden. Naar denne —

eventuelt flere – er nedsvælget, hviles der ud, indtil Turen gaar videre ad Landevejen gennem Grib Skov, hvor Fuglene modtager os med genkendende Triller, og hvor de slanke Bøge til Velkomst vinker til os med deres friskgrønne Blade. I Spidsen af Toget vajer Dannebrog, Skolens nye Fane, der paa sidste Tur i Aar blev indviet ved Indgangen til Grib Skov.

Ja, kan man tænke sig noget Flag passe bedre til sit Landskab end netop Dannebrog, – kranset af den danske Bøgeskov, – vajende op under den blaa Foraars Himmel?

Og der gaar den danske Ungdom, syngende, jublende af Glæde, nydende Naturen i bredfuldt Maal.

Efter nogen Tids March gennem Skoven gøres der Holdt ved Kommunikationshuset, et Navn som paa Rektors Ordre straks gentages i Kor et Par Gange med det Formaal, at ingen skal blive borte i den store Skov.

Naar Tiden er inde samles alle paa Hr. Soelbergs Kommandoraab og Fløjtestød, og Udtagelsen af Røvere og Soldater tager saa sin Begyndelse. Høvdingen og Generalen faar hver udleveret en stor, gul Konvolut, som vedkommende Lærer med rystende Haand gemmer paa Brystet. Dernæst faar Høvdingen og Generalen Ordre til at føre deres Folk i en bestemt Retning og til først at aabne Konvolutten paa det paa denne paaskrevne fastsatte Tidspunkt. Hertil nikkedes der forstaaende, og undertiden høres et svagt: „Selvfølgelig.“ Men altid saa sagte, at Øverstkommanderende Soelberg ikke er i Stand til at opsnappe denne lidt friske Forsikring.

Naar Tiden er gaaet aabnes Konvolutten, og en lang, indviklet Historie oplæses saa, om hvorledes en Gal er sluppet løs et Sted og nu formodes at befinde sig i Grib Skov, men at samtidig med at de venligst opfordres til at deltage i Jagten paa den Gale (Hr. Soelberg – forklædt) er ogsaa Birkerødderne ude efter samme, og derved opstaar saa Konflikten mellem de Partier, hvorved det gælder om at bevare sit eget Baand om Armen og erhverve saa mange som muligt af de grumme Fjenders.

I en saadan Kamp ses ofte Lederne for de to Partier vildt og ubehersket kaste sig ind i Kampen for at gavne deres Hold; men over for en saadan Herre er der altid en to, tre Stykker fra det andet Parti, der er parate til at styrte sig over ham. Saasnart den for lidt siden saa stolte Høvding ligger paa Jorden og er lige ved at miste sit Baand, saa høres en hæs Gisp: „Er I gale . . . ka' I gi' slip . . . Øhh, jeg leger jo slet ikke med.“

Efter Kampen spises der Æggesnaps og efter en god Hvilestund marcheres der af Sted til Maarum Station, hvor der venter et lille Ekstratog, som hurtig fører os til Gilleleje; derfra gaas der til Hotellet, hvor Værelsefordelingen foregaar med det samme.

En lille Smule trætte, men med renvaskede Tæer gaar man til Bords i Hotellets store Spisesal, hvor Oksestegen og Rødgrøden nedsvælges med samme Humør som Taler og Sange.

Efter Bordet er der Dans til Kl. 12, thi Musikken er ligesom Smørrebrødet medbragt og gouteres med samme Appetit. Kort sagt, intet mangler. Selv ikke den traditionelle Solnedgang, der efter Middagen beses af veltilfredse, mætte og rygende Ungersvende.

Næste Morgen vækkes man ved Trompetstød. Forskrækket farer man ud af Sengen hen til Vinduet for at se, hvad der er paa Færde og opdager saa, at det kun er en af Musikerne, der onskabsfuldt har stillet sig op for at vække os. Det er et gammelt Trick, der anvendes hvert Aar for des hurtigere at faa Turens Deltagere til at komme ud af Fjerene.

Snart drages der videre paany – langs Havet, indtil der gøres Holdt ved Hulerød Badehotel, hvor den medbragte Frokost indtages. Efter en passende Tids Forløb, hvori et passende Antal Drikkevarer og Kaffe med Wienerbrød er nydt, fortsættes der ad Landevejen til Hornbæk Plantage, hvor de „Olympiske Lege“ ved Havet afholdes med stor Interesse. Alle mulige Slags Løb udøves her. Selv enkelte dristige blandt

Lærerne vover en Dyst sammen. Der løbes som om det gjaldt Livet, — og hver Vinder faar af Rektor højtideligt overrakt en hel Appelsin.

Fra Hornbæk Plantage synger man sig af Sted til Hornbæk Station, hvor Toget fører os til Rungsted, vort Udgangspunkt. Atter hjemme samles Kosteleverne i Spisesalen til Middag, under hvilken Marchsangene atter afsynges.

Ja, — det er 2 Dage, man aldrig glemmer. Og man vil altid huske den enestaaende Maade, hvorpaa de er blevet arrangerede. Alting klapper. Intet mangler. Intet generer eller bringer Misstemning et eneste Øjeblik. Alt er som det skal være. Og den enhver Elev paa Rungsted Statsskole skylder sin Tak herfor, det er Rektor E. Skovgaard-Petersen, der naar og hvor som helst altid velfortjent berømmes for sit glimrende Organisationstalent.

Et Leve for Skolen. Et Leve for Rektor.

Et Leve for Minderne.

Ejler Jørgensen.

MUSIKLIV

HVIS det ellers holder Stik, hvad man i sin Tid lærte, at Dramaet i det antike Grækenland tog sit Udspring fra Musikken, saa kan man sige om os, der nu for snart en Sned Aar siden tjente Muserne paa Rungsted Kostskole, at vi har nydt det verdenshistoriske Skuespil, at se denne Bevægelse vende tilbage til sit Udgangspunkt. Thi hvorledes det saa end har sig med Hellas, hos os tog Udviklingen en modsat Retning, hos os emanciperede Musikken sig efterhaanden fra Dramaet, borgerlig talt: Skolekomedien.

Der var vel nok i sin Tid blandt de Rungsted Drengene en Del latent Musiksans til Stede, som ikke fik fuld Udløsning i Morgenandagtens Salmer eller Sangtimernes mere brogede Repertoire. Naar man saa efterhaanden var kommet ind under Fastelavn, og Sneen saa smaat var ved at trække sig tilbage

under Skolestiens den Gang ikke alt for ærværdige Graner, begyndte for disse Drengene en Festens Tid, thi nu var Skolekomedien forestaaende og her var noget ud over Hverdagen, noget for Fantasien, og nu fik vi Brug for alle Kræfter – ogsaa de musikalske. —

Mine tidligste Erindringer vedrørende disse Forhold gaar tilbage til en overmaade moralsk Komædie „Snehvide“, fuld af de dybsindigste og mest ophøjede Sentenser, opført af „Sutterne“, til hvilke jeg selv den Gang hørte. Min Opgave var den betydningsfulde, skjult bag et Lagen, der agerede Bagtæppe, at aflokke Skolens lille Morgensangsorgel, romantiske Hornsignaler for at enhver kunde vide, at det gik standsmæssigt til ved Prinsens Jagt. Valdhornene maa aabenbart have illuderet tilfredsstillende, for allerede næste Aar avancerede jeg til at medvirke i de „Stores“ Komædie, hvor jeg, første Gang udsat for Offentlighedens Isnen, under Frygt og Bæven afleverede Ouverturen til Boieldieu's „Kalifen fra Bagdad“.

Nogle Aar efter oplevede vi for første Gang den Sensation et veritabelt Orkester ved Skolekomædien betød. Det er nuværende Professor VICTOR KUHR, der har Æren af at have samlet dette første Skoleorkester, med hvilket han opførte Haydn's „Børnesymfoni“. Exemples Magt afstedkom, at Symfonien gentoges ved næste Aars Skolekomædie, denne Gang med mig som Dirigent. Og nu frigjorde Orkestret sig fra Komædien og blev en fast Institution, der ikke blot samledes i Anledning af den aarlige dramatiske Begivenhed, men hele Vinteren igennem havde en ugentlig Prøve, med en eller flere aarlige Koncerter som Maal. Først genoptog vi, som sagt, Haydn's Symfoni, derefter fulgte Romberg's større, men ikke fuldt saa morsomme Efterligning af samme. Vort første kraftigere Slag slog vi imidlertid først følgende Aar igen ved en Koncert, hvor Radetzkys Marschen og Johann Strauss's berømte Vals: „An der schönen, blauen Donau“ dannede Hovednumrene. — En særlig Specialitet havde Orkesteret i

„Aarhus Tappenstreg“, der udstyredes med allehaande improviserede Raffinementer. Jeg opbevarer endnu et Fotografi, hvormed jeg styrker Erindringen om Orkesterets Sammensætning ved nævnte Lejlighed: Koncertmester var Mogens Schrader, der ogsaa optraadte som Solist ved Koncerten (jeg mener ikke at turde tilbageholde den Bemærkning, at jeg næppe hverken før eller senere har hørt nogen Violinist foredrage Svendsens „Romance“ med en saa ædel Tone, som han). 2. Violinist var den støtte og musikalske Preben Vendelboe-Larsen samt Aage Christensen. Cello: Sv. Aage Mathiesen. Fløjte: Skolens Gymnastiklærer Hr. Soelberg. Kornet: Erik Schönberg. Triangel: Erik Blom. Bækken: Wenzel de Neergaard. Lille Tromme: Niels Benzon (der under Hr. Soelbergs Auspicier havde udviklet sig til en sand Trommekonge). Stortromme: Erik Lassen. Det 4-hændige Klaverparti udførtes elskværdigst af Frkn. Hvidberg og Agathe Becker. Jeg selv maa aabenbart ved denne Lejlighed som Dirigent have udfoldet et temmelig opsigtsvækkende pantomimisk Apparat, i hvert Tilfælde gemmer jeg endnu paa nogle Karikaturer, forfærdigede af taknemmelige Klassekammerater og indeholdende sarte Antydninger i nævnte Retning. — Forøvrigt har det nok været nødvendigt at tage lidt kraftigt fat, for vi var jo langt fra Virtuoser allesammen, Men det *skulde* gaa, og saa sled vi i det og det *gik*. Ganske vist undertiden ved lidt drastiske Metoder; saaledes mindes jeg f. Ex. en Stryger, der ved Hjælp af et sindrigt System og et Stykke Kridt afmærkede de vigtigste Toner paa Gribetrættet, hvorved en vis Renhed sikredes (i hvert Tilfælde ved Begyndelsen af Prøven, idet, som man kan tænke sig, Intonationens Soliditet var omvendt proportional med Fingrenes hvide Lød). Men, som sagt, vi sled i det (som vi maaske aldrig har slidt), Humøret var straalende, den Interesse, der vistes os fra Rektors, Lærernes og Kameraternes Side, hjalp ogsaa svært til at faa det hele til at glide og Resultaterne var vist endda ikke saa ringe.

Vor største Opgave i Henseende til Omfang og ydre Apparat fandt vi vel nok i et Korstykke „Foraar“ til Tekst af Johannes Jørgensen, hvortil jeg havde komponeret Musikken, det opførtes ved en Koncert paa Skolen i Foraaret 1912. Soloerne udførtes af den desværre saa tidligt afdøde Koncertsangerinde Frk. Ea Dinesen (senere gift Neergaard) og Vekslerer Ejler Lehn-Schiøler. Et Kor af Damer fra Omegnen havde venligt stillet sig til vor Disposition og Skolens Børnekor medvirkede. Endvidere havde vi Forstærkninger i Orkesteret, bl. a. mindes jeg, at Proprietær Christiansen fra „Venligheden“ ved Hørsholm blæste Valdhorn, og at Dr. Andreas Voss fra Klampenborg strøg Celloen. Det var en stor Aften for os allesammen, men for mit Vedkommende blev det en Afsked med Skolemusikken. Thi nu fulgte Studieaar i Udlandet og travle Aar herhjemme, hvor der ikke blev levnet mig Tid til at følge med i, hvad der i musikalsk Henseende foregik paa Skolen i Rungsted. Dette beklager jeg saa meget mere, som jeg har paa Fornemmelsen, at Musikken efter min Tid har blomstret stærkt dér, og at det maaske er den allerinteressanteste Fase, hvorom jeg saaledes er afskaaret fra at berette.

Det fortælles om en gammel, dansk Herremand, Mikkell Brokkenhus, at han paa Tilbagevejen fra en anstrengende Pilgrimsfærd til Rom, i Holsten traf nogle gode Bekendte, der vandrede med Pavestolen som Maal. De trængte stærkt ind paa ham for at faa ham til at gøre dem Følgeskab endnu en Gang til Rom og haardt anfægtet overgav Mikkell (betegnende nok en Fynbo) sig til sidst med de Ord: Nuvel, for Selskabs Skyld!

Naar jeg tænker tilbage paa de Dage, da jeg hersede med Skoleorkesteret i Rungsted (og det kan jo ikke nægtes, det tit var et groft Slid) saa er det imidlertid kun Fornøjelsen derved, det festlige Samarbejde og det udmærkede Kameratskab, der

nu staar for mig i Erindringen. Som Mikkel Brokkenhus har jeg glemt alle de overstandne Strabadser, og vilde nogen spørge mig, om jeg havde Lyst til at opleve hin Tid igen, maatte jeg uden Betænkning sige som Mikkel: Nuvel for Selskabs Skyld, for *godt* Selskabs Skyld.

Knud Jeppesen.

LIDT OM SKOLEKOMEDIERNE

TEAETRET er denne mystiske gøglerverden, der livet igennem bevarer en dragende magt over det jævne, borgerlige sind. Således har det været gennem tiderne og således vil det fremdeles vedblive at være. Teatrets børn vandrer i en mere indviet tilværelse, i pagt med det højeste og laveste, en spraglet og begunstiget gang gennem livet er dem beskåret. De aner berømmelsens duft, og tilbedelsen kranser sig for deres fod. Livets bedste måltider tilberedes dem. Alt levendes gunst strømmer imod dem. Det er måske ikke „Teatrets“ egentlige liv, men sådan er drømmen og illusionen om det!

Og hvor stærkt må det da ikke virke på skoledrenge's sind første gang de mærker fortryllelsen over sig, første gang de indlever sig i og overfor andre skal være en anden end den, de er, gemme sig i deres første rolle på en lille, improviseret bræddescene.

Jo, *skolekomedien* er den største begivenhed blandt de fester og adspredelser, der viseligt anbringes mellem skoleårets regelmæssige og ensformige dage. Og det er festen alle glæder sig til og ved, lærere og elever, optrædende og tilskuere.

Jeg tror altid en dreng må have et forventningspunkt i horisonten. Og når nu juleferien er endt, ligger der foran ham en ørken af dage, mørke og korte dage, og der er ikke rigtigt noget at se hen til. Så er det, sidst i januar, at planerne om at spille skolekomedie titter frem. Selve komedien skal vælges og de medvirkende skal udfindes blandt de elever, der kan være tale om. Der bliver måske en enkelt skuffet tilbage, der gerne selv vilde med, skønt det kan være vanskeligt nok at samle tilstrækkelige emner til de vigtigere roller. Men forberedelsens tid, prøvernes tid, hvor er den herlig! Det kan være der bliver snydt lidt med lektielæsningen, men tidlig og silde, hvor man end færdes, bo'r der en ukuelig festspire i én, fantasien har fået noget nærliggende at tumle med, en rolle, en skikkelse skal udfyldes, replikker skal læres, ikke blot udenad, men med den bestemte betoning, der nu er naturlig for den person, man skal agere. Og man kan slet ikke spille, hvis man ikke tilbunds begriber, hvorfor den figur nu er sådan og ikke anderledes, hvorfor ordene skal komme fra én netop på den måde og ikke på tyve andre. En dreng lærer at opløse et stykke i sine bestanddele, en skikkelse i sine karakterejendommeligheder. Han forstår det indre årsagforhold, vel at mærke, hvis han forstår, hvad det er at spille Komedie. Men mærkeligt er det, at i årenes løb har der altid været enkelte, hvis spil lå himmelhøjt over det almindelige drengedilletanteri, „Stjerner“, som vi så op til og beundrede for deres hemmelige sceneegenskabers skyld. Første gang, der blev spillet komedie i Rungsted, var i 1903, hvor „Soldaterløjer“ opførtes, og siden da har der – et enkelt år fra regnet – været komediespil hvert år i marts måned. Repertoiret var måske ikke opsigtsvækkende, men det blev valgt med kyndigt henblik på succesen.

„Intrigerne“ og „St. Bededagsaften“ stod paa programmet i 1904. Året efter spillede på tysk: „Der Deserteur“ og på dansk „De usynlige“. Og selv om det første udspillede i værtshuset „Zum silbernen Bären“, tror jeg dog, at Holbergs Comoedie vandt den mest ubetingede sejr over tilskuerens sind. Men sikkert huskes endnu, tyve år efter, Walt Rosenbergs uforlignelige Harlekin. Walt, denne scenens fødte søn, sprudlede af humør. Og selv om han manglede de ulykkelige få tommer i højden, der senere, på det rigtige teater, er så nødvendige, tumlede han sine replikker i ganske Holbergsk ånd, og „gebärdede“ sig som en lille Olaf Poulsen, hvis vi da egentlig ikke mente, at han overgik ham. I 1907 optrådte Walt for sidste gang i „Abracadabra“ som Henrich. Søsteren Ellen spillede Columbine i prologen. Jeg husker en anden afdød Rungstedkammerat Henrik Ove-Thomsen fra denne forestilling. Han førte sig som en skøn og stolt Leander. Walts yngre broder Ivar havde anlagt en fortrinlig maske som jøden Ephrain, og helt god komedie var Peter Christiansens Jeronimus, tør og fuld af lune. Det var måske det bedste komedieår, vi ældre husker, og til denne forestilling var der trykt et stateligt Holberg-program, der foruden rollelisten indeholdt meddelelse om, at „Seigneurs“ Carl Frederik Schiønning og Knud Jeppesen på viol og hækkebræt vil divertere publikum med skøn musique.“ Det var trykt i stort format hos J. Jørgensen & Co., en af vore bedste trykkere. Men både før og senere var programmerne kun hektograferede og blottede for en god tryksags festivitas.

Det var et stort apparat, når scenen skulde bygges og teaterdekorationerne og fortæppet ankom fra København. Og hvor mange syntes ikke det var en oplevelse, hvis man i dagtimerne så sit snit til at smutte ind i gymnastiksalen og op mellem kulisserne og kigge ned i suflørkassen, eller stille sig bag fortæppet og sé ned i salen gennem betragtningshullerne, der naturligvis også fandtes i dette tæppe. Og så når aftenen kom. Der var billetsalg ved indgangen og reserverede pladser og for-

ældre og pårørende kom ud med aftentøget, og omegnens befolkning bænkedede sig gerne til disse teateraftener.

Jo, der var fuldt hus og godt humør hver gang. Hvilken jubel, hvis der hændte ekstraordinære ting på scenen. En paryk der gled af eller et par Leanderbukser, der truede med at synke ned mod gulvet.

Og længe efter brugte man et eller andet Holbergudtryk, der var sagt særlig virkningsfuldt eller havde en sådan betydning, at det kunne passe på nærværende forhold.

Selv har jeg spillet Hans i „Hans og Trine“ i 1905 med Christian Christensen som Trine, sikkert den mest yndefulde Trine der var at finde blandt skolens elever på det tidspunkt. Og i 1908 i „Verdens Herkules“ en vanvittig farce „efter det franske“, hvor cirkusdirektøren Caposinis rolle faldt i mine hænder. Jeg husker af mine medspillende Børge Helweg-Larsen som en smørblød Cydalise, datterens rolle, Poul Martin Sander glimrede som en forfjamsket teolog og Norman Hansen udviste både tale- og muskelkraft som stykkets Cæsar. Han og Poul Martin bar hele forestillingen ved deres livlige spil, selv om Poul Henius var en upåklagelig tjener og Douglas Melbye en bedårende opvartningspige, Lisette. Der opførtes også dette år, samtidig med „Verdens Herkules“, Hustrups „Feriegæsterne“. Det spillede af mindre elever, skønt grænsen dette år var noget ubestemmelig. Ellers var det gerne skik hvert år, at de store spillede deres komedie og de små deres. – I „Feriegæsterne“ var Preben Vendelboe-Larsen en lun bondekarl, tjener hos kammerråden, hvis skikkelse absolut udfyldtes af Hugo Davidsen og hans frues ligeså fyldigt af Maurice Gamél. Ove Frijs så godt ud som Dr. Ask, og han førte sig fornemt i datidens klædedragt, hvilket også kan siges om Carl Frederik Schiønning, der agerede plejesønnen. I 1909 stod „Soldaterløjer“ atter på programmet sammen med „Snehvide“. Næste år spillede „Plader“ og i de følgende „De forlovede“, „De uadskillelige“, „Det arabiske Pulver“ og „Sagt op“.

Sikkert alle, der har gået i Rungsted Kostskole føler glæde ved mindet om disse komedieaftener. Men hvor vemodigt er det ikke at sidde en aftenstund med et sådant gammelt „teaterprogram“ fra skolekomedierne i de år i sin hånd, at sé den lille liste af rollehavende drenge, og af hvis spil man altid husker et eller andet, og så vide, at livet har fældet 4-5 af dem.

En blev senere skuespiller – Walt – naturligvis, men knapt 30 år gammel døde han i 1918, hans urolige ild slukkedes og hans sjældne evner og åndfulde væsen skulde ikke udfolde sig og sprede glæde om sig mere. Jeg dvæler ved Walt, fordi han på en måde skabte skolekomedien i Rungsted.

Og af de, der ikke er døde er flere spredte rundt i verden, flere der netop kunde fortælle, og af de tilbageblevne har ingen trods opfordring ment at kunne gøre det så varmt og levende som skolekomedierne fortjener.

Men i denne bog, hvor vi tænder blus til ære for vore skoleårs minder, må komedierne ikke forbigåes, og får de ikke det fakkelskær over sig som de burde, så er flammen fra mit bitte tællelys dog bedre end intet.

Eddie Salicath.

GEDDEDAMMEN

GEDDEDAMMEN, den lille runde Dam, var det mest stille der var paa Rungsted Kostskole. — Som en trofast Ven laa den med sit milde Smil og tog imod os, naar Ferien var endt og vi atter borte fra Far og Mor gik vor første Tur i Haven. Ned gennem den skyggefulde Nøddegang, forbi den solblegede Tennisbane, ned ad en skraanende Havegang med løst Grus, der knirkede — saa laa den foran os, og uden Tanke, uden Ord satte man sig paa Bænken foran den. Og Sindet stemtes mildt. Den var den stille Ven, naar Bølgerne var gaaet højt enten i Skolen eller paa Legepladsen. Mens saa pludselig et skingrende Raab fra Sportspladsen skar gennem Luften, dalede maaske det første gule Blad ned paa dens blanke Vand. Og søgte man nu og da derned til en fortrolig Samtale med en god Ven, med en Lærer, eller kun med sig selv, altid tog den gæstmildt imod, ikke blot Tankerne gemte den, men

som Dagene gik ogsaa flere og flere gulnede Blade, knækkede Straa og visne Siv.

Efter Juleferien pyntede den sig atter, de første frostklare Stjerner kikkede gennem de sorte stive Grene ned paa den og spejlede sig i Vandet. En skøn, kold Morgen laa den saa med sin første sprøde Is. Og mens vore Øjne straaledede lod den sig binde, saa den kunde bære os paa de syngende Jern. Men en Dag vilde den ikke mere. Den suttede paa Isen, mens Solen smilte og Isen blev blød. Saa mellem Fastelavn og Paaske kunde den klukke saa lunt, de første Haletudser og de første grønne Straa, indtil den Dag, Foraarets Dag, da prima vera skred den forbi, og det første lille grønne Blad tittede ned i Geddedammens Vand. Og Lærken – Danmarks evindelige Cliché – jubledede ned over den. Den var som den blanke Port gennem hvilken vore Drømme drog ud og tog Fart, taarrende sig op til skønne Slotte og Spir. Jeg ved godt, der var en lille Klike, – jeg hørte selv med til den – der foretrak at gaa op til Skovsøen, sidde paa Stengærdet og se Solen gaa ned bag Bakkerne ude Vester paa, mens de spinkle Toner fra Hørsholm Kirkeklokke, der ringede Solen ned, kom dinglede og dirrende gennem Luften ned til os. Men yndigst var der paa de stille blaa Efteraarsaftener ved Geddedammen med den lille Stump frønnede Plankebro, mens Vildvinen brændte mod Skolens cementkolde Mure og de ormstukne Æbler faldt til Jorden med bløde Bump og et Stykke silkeblødt Spindelvæv fruggede mod Kinden.

Om Sommeren kendte vi den ikke, glemte den vel ogsaa helt i de Dage, men den glemte aldrig os, den var altid mild og kærlig, naar vi søgte den i stille Tanke eller i glad Samtale.

Den var kun lille og med fersk Vand. Den kan ikke sammenlignes med de dybe, salte Have med det store Bølgeslag og det vide Havblik. Dens Overflade blev ikke kruset af Oceanflyveres Kølvand men kun af Høstens gule Blade og derfor er

dens Tone for den, der mindes sin Barndom, ligesaa dyb og ædel som det store Havs Syngen. Lyt, det klinger som Guld.

Lad os ikke glemme den, den er stille og tavs, men den spejler stedse Sol og Maane og Stjerner og vil med sit lille trofaste Vand ogsaa spejle Fødselsdagens muntre Blus.

Eyvind Rafn.

SKOLEANEKDOTER

JEG husker tydeligt min første Modtagelse i Rungsted. — Endelig skulde jeg træffe en Flok nye Drenge, og til min Ærgrelse løb jeg paa Arne Kissmeyer, som jeg havde kendt fra jeg var en lille Purk. De saakaldte gamle Elever, vel en 10-12 Stykker nærmede sig mig for at vurdere mig og lade mig mærke, at jeg var „ny“. De tilraabte mig „hødski, hvad er Du for en“. Det var Harald Pæsens Slagord. Det kogte i mig og fik Naturen til at gaa over Optugtelsen. Vovede en saadan Samling Københavnerdrenge at lave Grin med en virkelig

Dreng, Jeg følte stolt, at jeg var fra Falster. Dette maatte hævenes. Jeg sprang ind paa den nærmeste og kolorerede hans ene Øje. Det viste sig at være Frants Torp, og vi blev meget fine Venner paa Grund af det. Venskabet var slaæet „fast“.

Fritz Bille-Brahe.

EN af de stille Drengene „Taase“ – Eigin Suenson – fangede i mit første Skoleaar en Musvaage, som han fodrede med Graaspurve. Disse opsnappede han i en Mussefælde, hvor han havde lagt lidt Havregrød, som han gemte fra sin Morgenmad. Jeg stod ved Siden af ham og mine Tænder løb i Vand ved at se de fede smaa Dyr langsomt glide ned i Halsen paa Musvaagen. Thi jeg tilstaar det, jeg elskede allerede den Gang Mad. Min „underlige“ Ven, Louis Gulstad, fortalte jeg, hvor lifligt Synet var og hvor herligt jeg *tænkte* mig Graaspurve maatte smage stegte i Smør! Han snakkede godt til Jomfruen, fik Smør og da Graaspurvene hurtigt var aflivede, begyndte vi med Iver Arbejdet med at affjedre dem paa Louis Gulstads Kvist. – Men selv her oppe fra hans ensomme Hybel si-vede Rygtet om vore Gerninger ud blandt Drengene og som en Løbeild gik det fra Dreng til Dreng, at vi to pinte Graaspurve med en rusten Kniv hele Natten igennem. Skolebestyreren hørte ogsaa om det og spurgte os frimodigt, hvordan det egentlig hang sammen.

Af Ridderlighed mod Jomfruen hævdede Gulstad, at Rygtet havde Ret. Vi mishandlede virkelig de arme Spurve. Jeg kom ogsaa ind paa Kontoret og maatte som god Kammerat holde mig til den samme Forklaring. Som Grund for vort Dyrplageri mumlede Gulstad noget om, at Graaspurve spiste saa meget Korn paa Markerne.

Jeg blev med blødende Hjerte smidt ud af Dyreværnsforeningen „Svalen“.

Jeg kalder dristigt denne lille Episode for Kammeratskab, men burde vel nærmere mindes den som et meget – tidligt Udslag af min grænseløse Glæde ved herlig Mad!

Fritz Bille-Brahe.

★

FORUDEN at være den Elev der først blev indtegnet paa Skolen har jeg ogsaa den Ære at være den Elev, der først stiftede Bekendtskab med den nye Skoles Spanskrør. Vi var – jeg siger heldigvis – ikke altid saa artige, som vi burde være, og navnlig havde vi en Lærerinde som, maaske med Rette, havde et godt Øje til mig. Denne Omstændighed, i Forbindelse med min ikke altid lige eksemplariske Opførsel, resulterede i, at jeg af og til fik mig en Anmærkning. Da dette havde gentaget sig nogle Gange uden synderligt Held, har jeg Grund til at formene, at der blev holdt et større Krigsraad om, hvad der skulde gøres ved mig. Resultatet var at jeg blev kaldt op paa Kontoret.

Det blev mig meget højtidelig meddelt, at Hr. Thornberg, Skolens daværende Inspektør, var afrejst til Hovedstaden for at indkøbe et Spanskrør, som jeg næste Dag skulde have Fornøjelsen at indvie. Formodentlig var det Rektors Mening, at denne Domsafsigtelse Dagen før Exekutionen skulde være en Del af Straffen. – Jeg spekulerede lidt over Sagerne paa Vejen hjem fra Skolen, men sov iøvrigt roligt om Natten – uden onde Drømme og bange Forudanelser.

Næste Morgen stillede jeg paa Kontoret parat til Afklapsningen, og iført hvide, korte Gymnastikbukser. Jeg var, i Sandhed, et indbydende Offerlam.

Jeg har imidlertid næppe set synderlig forknyt ud. Rektor første Spørgsmaal var i hvert Fald:

Hvad smiler Du af?

Formodentlig har jeg svaret: Aah — æh — ingenting. Jeg synes bare, at jeg har faaet Anmærkninger nok og har haft tilstrækkelig Skældud for det hjemme.

Naa, nogen livlig Diskussion kom der ikke ud af det. Afstraffelsen begyndte i et inderligt Tempo og vedvarede indtil Rektor til sin Ærgrelse opdagede, at den trættede ham mere end den generede mig.

Lige siden den Dag har jeg nu imidlertid spekuleret over, om Rektor „opdagede den“ eller ej. I bekræftende Fald har han sikkert taget den Beslutning, aldrig mere at *love* en Elev Klø — men i Stedet for straks at skride til Executionen inden den haabefulde unge Mand faar Lejlighed til at iføre sig en 3-4 ekstra Par Underbenklæder.

Svend Clausen.

SELV om min første Dag paa Skolen nu ligger 23 Aar tilbage i Tiden husker jeg den dog saa tydeligt, som var det i Gaar. — Min Fader, som havde fulgt mig til Rungsted, var atter taget hjem, og nu stod jeg oppe paa det Værelse, jeg skulde bebo sammen med Norman Hansen, og stirrede ud ad Vinduet, idet mit Blik skiftevis søgte Sportspladsen ligefor og over mod Vallerød, hvor Sommersolen spillede over de fredelige Straatage. Saa kom Norsie. Vi to tolvvaarige Drengene rakte hinanden Haanden, saa hinanden lidt an og passiarede en Smule. Jeg husker at han gav mig et gult Drops indpakket i Sølvpapir, det var fra London, hvilket jeg var meget imponeret af. Med eet spurgte Norsie mig, om jeg kunde boxe. Næ, det kunde jeg ikke. „Det maa Du lære“, var hans hastige Svar — og øjeblikkelig gik vi løs paa hinanden i en hidsig Kamp, som varede indtil Klokken ringede til Middag. Vi naaede lige akkurat at faa genopfrisket den ødelagte Skilning

og følt paa en Bule i Panden, før vi tumlede ned i Spisesalen til vore respektive Pladser ved Bordet.

Selv om denne lille Match, hvor hidsig den end var, kunde synes saare betydningsløs, blev den dog for mig en Art Begivenhed – min første paa Skolen. *Svend Hammerich.*

JEG erindrer, hvorledes vi alle i en af Mellemskoleklasserne – efter at have skrevet en Dansk Stil, der hed „En Skoledag“ – uden nogensomhelst Aftale indbyrdes havde ment, at vi ved en saa udmærket Anledning kunde udtale vor „Mening“ om Undervisningen, Personer etc., etc.

Jeg behøver næppe at sige, at samtlige Stile var saa ubehagelige, som det havde været os muligt, mod enhver og ethvert, som vi paa en eller anden Maade var komne paa Kant med. Det fælles Resultat for disse Stile var ingen skriftlig Karaktergivning, men derimod en samlet „Invitation“ fra Rektor om at se indenfor paa Kontoret for der at faa Stilekarakteren „slaaet fast“. Hvilket skete prompt og eftertrykkeligt for enhver af os af Rektors øvede Haand og straks betog os vor Lyst til at udtale ungdommelige Opfattelser om Ting, som vi ikke havde Kendskab til. Efter Afstraffelsen var vi nemlig alle klar over – i det efterfølgende Frikvarter – at det vist havde været en „betydelig skrap Stil“. –

En retfærdig og haandfast Behandling fra Rektors Side, selvom man jo sikkert for ca. 16 Aar siden var „gal i Hovedet“ et Par Dage. *Henry Jacobsen.*

DE tidligste elever vil altid mindes „Lercherne“ som et par håndfaste kammerater, der gerne udtrykte deres sympati eller antipati i forståelige fysiske vendinger. Intet under, at Vincenz Lerche's skolehukommelse er præget af de to ting: at give og at modtage klø. Med hensyn til „onkel Valdemar“ gør han sig efter redaktørens formening skyld i en forveksling. Rektor havde selv en onkel af dette navn, der stundom kom på besøg — og ned ad spisebordets rækker hviskedes da: Idag har vi besøg af onkel Valdemar! —:

„Som 10-aarig ung Mand kom jeg i Rungsted Skole og hørte allerede Aaret efter til de saakaldte „Gamle“. — Vi var dengang kun ca. 10 Kostgængere, og det var første Aar Skolen bestod. Vi fra den „røde Bygning“ følte os som noget for os selv. En af de Fordele vi havde fremfor senere Elever var, at vi kaldte Bestyreren for „Onkel Valdemar“. Naar jeg tænker tilbage paa den Tid, undrer det mig, hvor krigerske saadanne Drengene var. Jeg husker, hvordan vi 10 Gamle meget nøje overvejede, om vi kunde tæve de nye, og ganske uden Grund gjorde vi Forsøg derpaa.

Skolegangen, hvor den dog kedede mig. — Jeg tænkte paa alle mulige andre Ting; jeg husker vore „Svejer“ lavedes af Gummi, vi trak ud af vore Strømpebaand. En Papirkugle i Nakken paa en foransiddende Dreng gjorde morderlig ondt; men inden vi gjorde saadan noget, skævede vi om Bestyrens Øjne var i Hullet i Døren. Meget kloge Drengene fandt paa at klistre Hullet til. Den morsomste Omgang Klø jeg har faaet, var en Gang, jeg havde lavet ca. 8 store Blækklatte paa Bordet og havde et Par Tabletter, der ganske lignede Klatterne, jeg legede med, saa Læreren kunde se det. Han kom listende bag fra og vilde konfiskere mit Legetøj og fik hele Haanden fuld af Blæk. Masser af Øretæver til mig.“ *Vincenz Lerche.*

ALLEREDE som Drengene var flere af os socialt og politisk interesserede. Nogle af os fanatisk, andre, hvortil jeg hørte, fandt det hyggeligt og god Adspredelse at sidde med Hænderne lommebegravede og give vort Bifald til Kende. — Jeg husker en „skør Rad“, der hed *Salimis*. Han var radikal, eller maaske nærmest Demokrat. Hans Modkandidat Svend Hammerich „Ulken“ var skrap konservativ og holdt sammen med Louis Gulstad stærkt paa Danmarks Forsvar. Svend tegnede altid i Læsesalstimerne Officerer rigt behængte med Vaaben og Dekorationer og Louis havde en lille Kanon med hvilken han skød og med Flag i Haanden raabte de „Danmark leve“. Jeg indrømmer, at jeg ikke længere husker selve Diskussionerne.

Vincenz Lerche.

Baronens lille beretning om de tapre nationalister i modsætning til den „skøre Rad“, der enten var radikal eller demokrat eller noget ganske andet har redaktionens fulde sympati. Han er så renlivet konservativ, at vi næppe skal befrygte et frafald.

Red.

UNDER krigen var der jævnligt vanskeligheder med varmeapparaterne i elevbygningerne. Det kneb med brændslet og ofte var varmegraden meget ringe. Det hændte en gang i denne periode, at en dreng på et søndagsbesøg i sit hjem omtalte, at han frøs så forfærdeligt på sit værelse i Rungsted. Faderen ringede næste dag meget bekymret til rektor og beklagede sig over dette forhold. — Rektor var en smule irriteret over det og bebrejdede drengen, at han sladrede, og at der aldeles ikke var nogen grund til det hysteri. Temperaturen var ingenlunde særlig ringe. Drengen var ulykkelig. Han havde slet ikke villet sladre og slet ikke bedt faderen om-

tale det til rektor. – Nu sker der det, at rektor dagen efter kommer over til drengen i læsesalstiden og siger til ham: „Jeg har nu siddet ovre på Dit værelse i to timer, og jeg må indrømme – der er koldt, alt for koldt. Vi må se, hvad vi kan gøre.“

Således var rektor ofte. Havde han gjort en dreng uret og han opdagede det – erkendte han det redeligt – og dette i forbindelse med den grundighed, hvormed han undersøgte en sag, fødte ofte en hengivenhed mod ham i en og anden drengs sind.

AF alle måltiderne var „Aftensbordet“ nok det livligste, og talen var fri og utvungen og mange forskellige emner blev drøftet i den bordende, hvor rektor residerede.

En aften diskuterede man „Navneforandring“. En og anden af skolens elever var kommen til verden som en *Petersen* f. Eks. eller Petersen med bindestreg og havde nu stilfærdigt begravet Petersen. Dette havde ikke rektors sympati. Petersen var et godt navn, man ikke burde skamme sig over. Der var ingen fornuft i navneforandring.

Sigurd Schmedes havde lyttet andægtigt efter og han resumerede sin opfattelse af situationen ved at smide det, der var knyttet til Petersen væk som overflødig og idet han bøjede sig mod rektor sagde han: „Vil De være så god at række mig mig saltet, hr. Petersen!“

Det vakte megen munterhed. – Sådant udslag af humør kunde rektor Skovgaard-Petersen goutere.

LOUIS GULSTAD vil huskes af mange for sine exentriske påfund. Sikkert også for sin venlighed og kammeratlige glæde, når nogen gik ind på hans ideer og i alvor drøftede

dem med ham. En egenskab havde han – grundighed, når noget fængslede ham, og han slog sig ikke til tåls med andres resultater. Han vilde selv kontrollere om disse nu også var rigtige. Landmåling var noget af det han hyppigst beskæftigede sig med i sin fritid. Han konstruerede sine egne apparater. En dag var han kommet i tvivl om et generalstabskorts pålidelighed med hensyn til en højde- og længdeangivelse af åsen mellem Vallerød og Hørsholm. Ganske bestemt var hans tal forskellige fra generalstabens og det kunde umuligt være *ham*, der tog fejl. Omhyggeligt skrev han så til generalstabskontoret og forklarede deres fejlmåling. Hvad sker nu? De fleste smilede af hans iver og selvfølgelig var det ham, der havde uret. Men nogle måneder senere modtager han en højtidelig skrivelse fra generalstaben, hvori den takker ham mange gange for hans iagttagelser og indrømmer, de er præcise og pålidelige, og at det er dem, der har begået en fejltagelse.

Man tænke sig Louis' triumf. Generalhuen kom på snur, frølsesfanen blev hejst og kanonen tordnede sejrssalut! Og mange mente fra den dag, at han ikke var så tosset endda!

VIGGO HOLBEK – „jomfru Holbek“ kaldet – havde ofte ærgret sig over cand. theol. Skaarups lidt pedantiske og teoretiske måde at omgås drengene på, og en dag rejser han sig op i en time, hvor Skaarup er lærer og siger: „Hør, hr. Skaarup, De mangler nu også fuldstændig humoristisk sans.“ Hr, Skaarup farves let i de blege asketkinder, rømmer sig, nærmer sig Holbek, griber fat i ham og prygler ubehersket løs: „Hvad siger Du, mangler *jeg* humoristisk sans, gør jeg det, så jeg mangler humoristisk sans? Jeg skal lære Dig. . .“

Der var allerede den gang en og anden, der mente, at Holbek måske havde ret!

SKOLEN havde engang en pedel, der hed PEDERSEN. Men det var også det eneste almindelige ved ham. Han forstod at agtpågivenhed overfor små ting kan føre en frem her i livet. Rundt om i klasserne og på legepladsen smed drengene hyppigt blyanter fra sig, og selv om det kun var stumper, så indså han, at det var meningsløst noget gik til spilde, samlede dem op, spidsede dem og solgte dem på jernbanestationen hvor han havde etableret sig som avismand, som rejseblyanter. Nu er pedel Petersen villaejer i Rungsted. Måske hans eksempel er mere lærerigt end det, der kan skrives om de fleste af os.

I undervisningstimerne havde rektor den slemme vane at gøre sidespørgsmål, at ønske oplysninger om ord eller ting, man tilfældig stødte på, selv om det ikke direkte hørte med til den givne lektie.

I en fransktime, hvor rektor af en eller anden grund var i gråvejrs humør, mødte han en dag ordet: „Sanitas“. „Hvad betyder det Eddie Salicath?“ Jeg trillede min blyant mellem fingrene og følte en varme slå ud i mine kinder, men der kom ikke svar fra mig. Af de andre håbefulde i klassen var der én, der kunde kvittere spørgsmålet. „Véd Du heller ikke, at det hyppigst installerede nødtørftsapparat hedder „Sanitas“? Det véd dog alle Mennesker.“ Jeg var atter uvidende.

„Åh – I Salicath'er véd heller ikke besked om nogen ting.“ Der steg en vrede op i mig mod rektor. Jeg havde en yngre bro'r, som gerne var anbragt i den tungeste del af sin klasse, i de højt tocifrede tal, umiddelbart ved slutnummeret, hvorimod omstændighederne og jævn flid havde gjort mig til nr. to eller tre. Og nu vilde rektor slå vor gennemsnitsviden sammen til det rene ingenting. Det var oprørende. Og så fordi jeg ikke kendte den bedste sort af disse porcelæns kummer, man hygiejnisk installerede overalt!

Sé, drenge er nu engang uden skånsel overfor deres lærere og tilgiver vanskeligt, men kræver derimod ubetinget retfærdighed for dem selv. Og tyve år efter kan jeg mindes den hånende mundbevægelse rektor ofrede på mig, fordi jeg ikke var à jour med sanitetsordet. Havde min uvidenhed endda været på kunstens, litteraturens eller historiens område, kunde jeg fundet mig i spotten, men at regnes for en analfabet for mit ukendskab til sanitas og hvad deraf fulgte, det var for meget af det gode. Og tilgivelse for sin fremfærd modtager rektor egentlig først, når han læser dette, en art benådning i anledning af jubilæet.

Men den dag idag kan jeg ikke gå forbi Frederiksholms Kanal, hvor nævnte sanitetsforretning har til huse, uden at mindes rektors hån for de mange år siden. Og i flere år aflæste jeg overalt, hvor jeg kom frem, navnet i porcellænskummerne, om det også var *sanitas*. Og det er rektors skyld!

Eddie Salicath.

LÆRERSILHUETTER

PALUDAN-MÜLLER

JEG mindes Hr. PALUDAN-MÜLLER med særlig Taknemmelighed, ikke blot som Lærer, men ogsaa som den udmærkede faderlige Ven han var for os Drenge. Vi kom til ham med de Sorger og Glæder som Skoledrenge har og mødte Forstaaelse og Hjælp, ikke ved blødsøden Snakken godt for os, men ved en rolig og mandig Tale.

Vi gik ofte Ture med Hr. Paludan-Müller om Eftermiddagen, og hans mange morsomme Udtryk og Talemaader lavede hyppigt op og selv en tvungen March gennem Sne og Sjap blev fornøjelig under hans Førerskab. — Hr. Paludan-

Müllers Værelse var ogsaa om Aftenen Fristed for de, der var færdige eller mente at være færdige med deres Lektier. Saa læste Hr. Paludan-Müller op for os eller talte med os om Dagens Emner.

Jeg husker et Udslag af hans gode Humør. Det var en Aften, at han udklædte sig selv som Jacob von Thyboe — hvilket ingenlunde var gjort efter Johannes Poulsens Opfattelse — og Mogens Dinesen og jeg blev udstyrede med de fornødne Attributter som Datidens Soldater, og saa gik Vandringen ovenpaa til Hr. Thruø Møller, hvem han tiltalte som Magister Stygotius!

Mogens Kramer-Petersen.

HR. SCHJÆRFF

KAN De selv huske Deres første Aften paa Rungsted Kostskole? De stod paa Deres Værelse og pakkede Bøger op. Jeg bankede paa og kom med ind og hjalp til, og det første jeg fik fat i var Peter Rørdams historiske Værker. Lidt efter kom en til og siddende paa Bogkassen gik den første Sludder. Det blev en typisk Aften, typisk for den Række, der kom efter, hvor vi mange, mange Gange søgte til Dem og sludrede og diskuterede og mangan Gang brugte Dem til Opmand i Debatter, hvor Ivrigheden blev for levende. Og Tysk-timerne, hvor var de hyggelige, vi var kun tre Elever og De aldrig Læreren paa Katederet, men Vejlederen paa en af Klas-sens tomme Pulte. De forklarede ikke Goethe i lange Foredrag, nej, De trak op af Lommen Svend Leopold: Goethes Kat, læste op og lod Leopold tale sit Sprog om Goethe. De lod Leopold tale, men De gav Dem selv, ogsaa meget fordi De selv mindede om Leopold, bevidst eller ubevidst, det er ligegyldigt. Jeg tør vove at ligne Dem ved et Juletræ! Det bedste Træ vi plantede i Aarets Have med Snesevis af smaa blinkende Lys, med Masser af Smaagaver og muntre Ting og

øverst oppe Guldstjernen. Deres klare, vittige Indfald, Deres mange smaa Haandsrækninger, Deres uegennyttige Handlinger givet ud af et rigt Sind, og Handlinger, hvorom De aldrig talte, de var som Juletræets Gaver inde ved dets Stamme, Deres Hjælp, der kom fra Hjærtet. Og Guldstjernen, da — kære Hr. SCHJÆRFF, hvor faa Lærere er Idealister i Gerningen i en saadan Grad, som De var det, da jeg kendte Dem og paa Baggrund af hvilken jeg altid vil mindes Dem som en af de faa, der er Lærer og Kammerat i samme Time, i samme Fri-kvarter.

★

Eyvind Rafn.

CAND. MAG. L. C. CHRISTENSEN

DET er karakteristisk, at da cand. mag. L. C. CHRISTENSEN fik Embede som Adjunkt, saa var det ved den jydsk Skole, over hvis Dør der staar: non scholae, sed vitae. Han var i Rungsted Studenten ude fra Livet blandt Gymnasiasterne inde paa Skolen. Han var Kammerat Nr. 1, der med samme Glæde og Umiddelbarhed fortalte om, hvorfor Burn's var en stor Digter, hvorfor det Cycledæk, Hr. Lakjer havde faaet, var noget Krigsjuks, hvorfor Ewald havde sukket paa Højen nede ved Øresund, skønt der stod en slank Flaske Rhinskvin paa hans lille Bord eller hvorfor der ikke var nogen Grund til at være ked af en daarlig Karakter i den sidste Stil. — Paa den knappe Plads, jeg vil bruge her, har jeg kun een Erindring, der kan siges i een Linje: Jeg har i hundredevis af Erindringer om L. C.

★

Eyvind Rafn.

CAND. MAG. BRUSENDORFF

CAND. MAG. BRUSENDORFF bliver aldrig glemt af sine elever. Anekdoterne om ham summer som fluer, når hans navn bliver nævnt. Og det morsomme er — at den lille ting, der kunde bringe hr. Brusendorff bort fra undervisningsrecepten

og gøre ham til en konverserende kammerat, var netop, at man halvhøjt henvendte sig til ham med en eller anden anekdote, når han barskt slentrede forbi ens bænk, så satte han sig gerne ned, vippede med sine længdeben, og fortsatte med en historie, han selv kunde.

„Kongen af Spanien“, som han kaldtes, var et altfor nemt bytte for de lumskeste og laveste drengeløjer. Men havde man nogen interesse for hans fag, botanik og kemi, var han storartet, blot var det hans natur så absolut imod at *tvinge* lærdom ind i hovedet på nogen. Hans karaktergivning var også mere udslag af sympatiformemmelser end streng bedømmelse af den øjeblikkelig overhøring. Men der var en udmærket almen pædagogisk evne i Brusendorff, han havde en måde at samtale med en dreng, således at denne følte sig voksen, fik mod til at spørge og diskutere. Blev Brusendorff streng, fik det eksplosiv udløsning, det var hans væsen så inderligt imod, han var en blid og vegetativ mand. Lånt strenghed har noget karnevalsagtigt over sig. Hr. Brusendorff havde sans for en så viril sport som boksnng. Jeg husker, at han foreslog mig at bokse søndag morgen i København. Og i lang tid mødtes vi, han lærer og jeg elev, på fælleden, hvor vi klumpede vort tøj i græsset og med nøgen overkrop gik vi løs på hinanden. Det vil sige, jeg fik navnlig lov til at gå løs på ham!

Kammeratlig og belærende, livlig og af en vis indre formhed og altid parat til at ofre sin fritid for sine elever, således var hr. Brusendorff. Der var, om ikke noget kongeligt så dog ridderligt over al hans færd, og det kan godt sive ned i en drengs sind.

E. S.

NIELS JEPPESEN

NIELS JEPPESEN havde næppe været kostskolelærer i Rungsted mere end et årstid, da jeg i 1909 forlod skolen. Jeg husker ham slet ikke fra skolebygningen, havde ham vist ikke

som lærer i noget fag. Men jeg erindrer ham levende fra dette fællesår i Rungsted, hvor han var lærer, jeg elev.

Stille i sin færd, med et undvigende, næsten genert blik bag brilleglassene. Pludselig løftedes det i gennemtrængende iagttagelse og forsvandt atter i neutral vandring over det nærværende, som om det i grunden intet havde set. Jeg husker, hvor helt han levede allerede dengang i sine literære interesser.

Han talte til mig om vennen Harald Kidde, hvis tunge og sære bøger ikke interesserede altfor mange på det tidspunkt. Han talte om sig selv.

Og ordene kom fra ham med en nøgen bitterhed, når han berettede om sit tidligste liv i meget små kår. Jeg følte en hemmelig skam overfor ham, at mine muligheder til at komme frem i samfundet var så meget rimeligere end hans – fattigdrengens – havde været.

Jeg glemmer ikke mine eftermiddagsvandring med Niels Jeppesen. Jeg glemmer heller ikke, når jeg bankede på ved aftenstid hos ham og trådte ind i hans jævnt møblerede stue med den gule lyståge henne fra den parasolkuplede lampe på skrivebordet. Han viste mig manuskripter, og jeg fik lov at trække bøger ud fra hans reol, og han gjorde mig opmærksom på ting, jeg ikke kendte.

Jeg var en ensom og voksen dreng, der forstod, at Jeppesen og jeg blev sømænd på det samme hav. E. S.

PROFESSOR, DR. PHIL. V. KUHR

MAN glemmer næppe sit tidligste indtryk af prof. V. KUHR. Han var endnu ikke kandidat, da han i 1907 pludselig en dag sås stige ned ad skolebygningens trappe fra første salen mod bestyrerens kontor. Små, bløde bevægelser, med lyset spillende på den blanke isse, en dokumentmappe under armen og en stråhat vippende i den ene hånd gled han langsomt frem

mod kontordøren – venligt hilsende – så venligt, at selv den mindste purk måtte studse. Den lille runde mand gjorde ved sin vågne høflighed ligesom undskyldning til højre og venstre for at han tillod sig at være til stede.

Det lille kinesiske stribeoverskæg, de kuplede øjne, munterheden over ansigtet fik muligvis en fantasifuld iagttagelse til at se en levende gengivelse af en kinesisk gud. Ikkesandt – guden Jazz – lystighedens gud?

Professor Kuhr havde noget ubestemmeligt over sig, der gjorde at de ældre elever han underviste, i græsk og oldtidskundskab, ligesom ikke kunde være bekendt at være hvalpede overfor ham. Og hans undervisning var ypperlig. Hvis en middelmådig kunde noget over forventning, ydede han denne en smilende opmuntring, som om han var genstand for en uventet glæde. Aldrig ironisk eller spottende. Og han tog om sit stof, kun i oldtidskundskab kendte jeg ham, med en bejstring og meddelelsesevne, der måtte smitte.

Senere i livet har han været manuduktør for flere af os i forberedelsestiden til filosofikum. Nu er han som bekendt selv professor i filosofi ved universitetet.

Mange glædefulde timer har han skænket sine elever. Mange venskaber har han bevaret gennem årene.

E. S.

LEKTOR C. LAKJER

HVOR fremmedartet hr. C. LAKJER egentlig må have virket på os drenge ved sin ankomst til skolen forstår jeg, når jeg endnu den dag i dag kan huske i tydelige og skarpe enkeltheder hans første besøg på skolens grund.

Det var en majdag, at vi drenge havde fået nys om, at hr. Thornberg, skolens myndige inspektør, skulde forlade skolen ved skoleårets udgang. Og selv om hr. Thornberg regerede med hård hånd, havde han dog hos mange drenge megen

sympati og denne øgedes, da drengene forstod, at de skulde miste ham. Den stigende stemning til gunst for den bortdragende skabte tillige en vis uvilje mod den ukendte kommende inspektør, ligegyldigt hvem han var. Thornberg forekom selv drenge, der ikke i særlig grad syntes om ham, på én gang uerstattelig. Nogle dage senere stod en lille gruppe af kostgængere ved havelågen, da en char-a-banc svingede ind og kørte op foran bestyrerens indgang. Der var kun to personer i vognen, en dame og en herre. Herren syntes af en umaadelig længde. Han var festklædt med flagrende kappe og høj, blank silkehat. Var det en Poul Møllers licentiat, der ængsteligt rumlede ind i vor urolige verden? Vi drenge vekslede nogle vurderende bemærkninger og opgjorde styrkeforholdet saaledes, at vi mente „ham skal vi nok ordne“.

Det var sikkert ikke nemt i begyndelsen for daværende inspektør Lakjer at hævde sig blandt os. Men efterhånden lykkedes det. Og det er utænkeligt at skrive en mindebog om Rungsted Kostskole uden at fremhæve hr. Lakjers betydelige indsats gennem mange år i denne skole.

Med den evige trang til at udvikle sit kundskabsområde er han sikkert den af alle lærerne i Rungsted, hvis viden er sikrest og dybest, og de elever, der føler sig draget mod kundskabens honning, forstår Lakjers betydning. En fin og stille mand, mere videnskabsmand end lærer, med en lidt for akademisk måde at håne dovenskaben på, med glæde og iver overfor de dygtige er lektor C. Lakjer. Han har været sin skole og sin gerning en trofast tjener i mange år. Lad os nævne ham med ære på skolens mærkedag.

E. S.

CAND. MAG. K. V. OLSEN.

CAND. MAG. K. V. OLSEN kan næppe begribe, hvad jeg i særlig grad vil prise ham for. Han var min første lærer i latin. Og han var ubarmhjertig i sine fordringer. Han forstod at få

sine elever til at bestille noget. Jeg tør ikke benægte, at jeg senere har haft dygtige lærere i dette fag, de har sikkert selv været i besiddelse af megen viden, men de har ikke *tvunget* mig til at tage fat, og jeg er ikke utilbøjelig til at mene, at man skal ledsages et stykke ind i de latinske kundskaber med nogen myndighed, Men det grundlag K. V. Olsen gav mig, var mig ikke alene til nytte i gymnasieårene, senere er meget blevet lettere for mig, fordi jeg ikke har følt mig fuldstændig uvidende i dette klassiske sprog, hvoraf så meget senere er groet frem.

Det er imidlertid som lærer i dansk, jeg længst vil huske K. V. Olsen. Som fortolker af litteratur. Det går mange gange drenge således, at de ligesom ikke kan tage fat på en bog, når de ikke i forvejen véd, der er noget som interesserer dem i den. Alt klassisk er ofte på forhånd kedeligt, det har en dreng på fornemmelsen, indtil en eller anden lukker bommen op for ham, og han opdager, der er en stor og dejlig skovverden gemt, hvor mindst han ventede det.

Sådan en lille skovløbergerning udøvede K. V. Olsen. Vi kom til at forstaa, hvad vi læste, til at tænke over det.

Pontoppidans lille fortælling: „Et Endeligt“ kan jeg den dag i dag næsten udenad. Er det kun lidt, det jeg priser K. V. Olsen for nu så mange år efter? Å nej – det er små ting, men der ligger meget i dem.

Jeg husker vel, at han ikke var nogen morgenmunter herre, men det var dejligt – som en solstribе ind ad ruden – de dage, der stod „dansk“ på skemaet.

E. S.

INSPEKTØR AX. SOELBERG

SOM lektor Lakjers diametrale modsætning står hr. Ax. SOELBERG's bredbringede skikkelse i erindringen. Tæt og frejdigt, med fast og myndig gangart marcherede hr. Soelberg

ind i skolen for 17-18 år siden på et tidspunkt, da en lidt gnaven dialektsergent gjorde soldatergymnastik med eleverne.

Skønt selv militær fik hr. Soelberg en ganske anden tone over sin undervisning. Den støvfyldte gymnastiksal med den tunge luft blev ikke uudholdelig mere. Hr. Soelberg forstod ikke alene ventilationens nødvendighed, han gjorde undervisningen levende, stillede større krav til elevernes præstationer og arbejde, og selve sportslivet havde i ham en ildfuld og påpasselig pædagog. Få lærere har haft saa drabelige og bidske øgenavne som hr. Soelberg, f. eks. „Peter øretæve“, men der var en egen lunhed og godmodighed som baggrund for hans strenghed og i ualmindelig grad blev hr. Soelberg afholdt af eleverne. Gennem sportstimerne kommer den lærer, der forstår sine drenge også let i venskabeligt forhold til disse.

Foruden lærergerningen påhviler nu hele statsskolens regnskabsførelse hr. Soelberg. Den kan næppe være i bedre hænder. Orden og punktlighed kendetegner ham. Det er blot at trykke på en knap, og hr. Soelberg finder den sag eller hin konto frem. Hr. Soelberg er en Mand, der kan sit kram og kender sine drenge.

Eddie Salicath.

IN MEMORIAM

ERIK HASSELBALCH

JEG skylder Redaktionen af dette Jubilæumsskrift en Tak, fordi den har givet os gamle Elever fra Rungsted Skole en Lejlighed til at mindes de af vore Kammerater, som ikke er mere, og naar jeg har anmodet om Optagelse af nogle faa Mindeord om to af vore Venner fra Skoleaarene, er det fordi jeg fra min tidlige Barndom har været knyttet ved nære Venskabsbaand til disse to Kammerater, hvis Minde jeg véd lever og vil vedblive at leve hos alle os, der kendte dem. Jeg vil ikke her fordybe mig i personlige Erindringer om mine to Venner, som stod mig saa nær, men nøjes med at bede alle mine Kammerater, der læser disse Ord om at lade Tankerne dvæle ved de Minder, som nu hver især af os har om disse to prægtige Mennesker. Ihvert Fald jeg har følt, hvor

daarligt jeg kan undvære Paavirkningen fra deres retlinede og dygtige Karakterer saavel som fra deres trofaste og rige Venskab gennem Barne- og Drengaaarene og senere igennem de tidlige Mandomsaar. — Bedre Sønner er næppe udgaaet fra Skolen i Rungsted.

Mit Venskab med ERIK stammer allerede fra Barneaarene førend vi kom i Skole sammen, idet vi i flere Aar boede i samme Hus og som jævnaldrende Børn naturligt legede sammen i hinandens Hjem. I 2 Aars Skolekammeratskab ændrede Børneaarenes Samvær til et nært Venskab, som varede ved i alle de senere Aar, selvom Omstændighederne medførte, at vi ikke saas til daglig. Erik var vel nok i Skolen Klassens „Lys“, den fødte Duks i Kraft af sin Begavelse og Skarpsindighed. Den legende Lethed, hvormed han f. Eks. løste de vanskeligste matematiske Opgaver i Skolen var en stadig Kilde til Misundelse blandt os Kammerater, og hans aabne Frejdighed og hjertelige kammeratlige Følelser vil ikke kunne glemmes.

Da vi havde taget Filosofikum sammen, valgte Erik at gaa over i praktisk Virksomhed, og med dette for Øje søgte han en fleraarig Uddannelse i Udlandet, og at han forstod at udnytte sine Læreaar, bevidnes af det overlegne og beundringsværdige Arbejde, han udrettede som Leder af en stor Tekstilvirksomhed. Han forstod tilfulde de Forpligtelser, der fulgte med hans Rettigheder som Leder af et industrielt Foretagende, og saavel det store Overblik som det praktiske Kendskab til de mindste Detailler indenfor hans Branche var forenede i hans Person.

Den Tillid han nød som Menneske og som Forretningsmand og den Deltagelse, som kom til Orde ved hans altfor tidlige Bortgang, vidner om de rige Løfter, som han kun delvis naaede at indfri. Dobbelt stærkt vil han savnes, fordi Personligheder af hans Støbning og af hans overlegne Dygtighed daarligt kan undværes i et lille Samfund som vort.

Ære være hans Minde.

Norman Hansen.

HENRIK RAABYE OVE-THOMSEN

FRA jeg som seksaarig Dreng blev sat i Forberedelsesskole i København har jeg kendt HENRIK, og vi har fulgt hinanden paa nærmeste Hold igennem Livet siden Skoledagene indtil en af de ondartede epidemiske Sygdomme, der faldt i Verdenskrigens Spor pludselig rev ham bort fra hans unge Hustru og en lille Pige, der kun var faa Dage gammel og hvem han ikke naaede at se. Selv de af Henriks Skolekammerater, der ikke kom ham paa nærmere Hold i det daglige Liv, vil kunne huske hans kønne, rene Træk og det lyse Haar og mindes ham som et tidligt modent og alvorligt Menneske, der arbejdede maalbevidst og systematisk med de Opgaver, han satte sig for. Hans Stolthed og noget tilbageholdende Væsen bragte ham maaske ikke i intim Forbindelse med mange af hans Kammerater, men de faa han skænkede sin Fortrolighed, ofrede han et rørende og trofast Venkab.

Ved sin Faders tidlige Død blev han henvist til at arbejde sig frem i Livet ved egen Hjælp og med sin stolte Ærgerrighed overvandt han mange Vanskeligheder, som vel nok de færreste i hans Alder vilde have kunnet mestre. Efter endt Studentereksamen og Filosofikum kastede han sig over Lægevidenskaben og tog ret hurtigt en smuk Eksamen. I de faa Aar han virkede som Reservelæge, inden Døden bortrev ham, fik han Lejlighed til at skabe Respekt og Tillid til sit Navn. Han skabte store Forhaabninger til sin Fremtid som Menneske og Læge, og for os, der stod ham nær, er det uforstaaeligt, at netop han skulde falde i saa ung en Alder som Offer for sin uegennyttige Gerning.

Ære være hans Minde.

Norman Hansen.

WALT ROSENBERG

I min klasse var sikkert allerede fra drengesaarene WALT ROSENBERG den mest udviklede personlighed. Et paa een gang blidt og voldsomt sind, ikke til slagsmaal og kraftudfoldelse, men med en mærkelig artistisk glød bag drengelusen. Siden skilte aarene og forskellige livsopgaver. Og tidligt rev døden ham bort. Nu, naar barndomsaarene i skolen genkalles i erindringen bliver han en skikkelse, der staar levende og særpræget.

Arne Kissmeyer.

MAGISTER LAU

MED lige stor Spænding hos Elever og Lærere imødesaaes Magister LAUS Ankomst til Rungsted i Efteraaret 1913. Han var mag. scient og Astronom, paa Forhaand dømt til at være klogere paa Himmelen end paa Jorden, i dette Tilfælde paa Undervisning og Skolebørn.

Straks virkede han stærkt paa alle. Den dristigt svungne Profil, det store kraftfulde Hovede, de tindrende Øjne, det levende Ansigtstudtryk dannede en ejendommelig Kontrast til hans skødesløse Fremtræden, den svagt læspende Tale, det slappe Haandtryk og hans ganske formløse Væremaaede.

Inden otte Dage havde han forfærdet Kollegaer og Elever, men ligesaa grundigt sat sig i Respekt; thi han var inkommensurabel med alt, hvad vi forstod ved Lærere.

Han var heftig af Sind, en Egenskab, som en Tilværelse som Fattigstudent yderligere havde fremmet, samtidig med at hans utrolige Energi var vokset. Pint af en kronisk Nyre- og Leverlidelse laa han paa Sygeleje efter Sygeleje; men lige ukuet sprang han fra Sengen til Arbejdet, og han gik op i sin Undervisning med samme Liv og Lyst som i sin Videnskab. Han blev en første Rangs Underviser, blottet for Smaalighed, klar og overraskende i sin Fremstilling og med et sikkert Blik

for sine Elever. Da han fik sit Hjem i Rungsted, var baade Elever og Kollegaer velkomne Gæster, og mange vil med Taknemmelighed mindes den Gæstfrihed, de mødte i de hyggelige Stuer, over hvis Dør han spøgende sagde, der burde staa: „Her lades al Velopdragenhed ude.“

Det heftige i hans Sind kom mindre frem over for Eleverne; men denne Side af hans Karakter gjorde, at han med stor Forstaaelse saa paa de Elever, der, som han, havde noget i Sindet at kæmpe mod. Han var utvivlsomt den af Lærerne, der sidst opgav den haabløse. Fra 1916 til hans Død brevvexlede jeg meget med ham, og hans Breve, der er ligesaa morsomme og originale, som hans Tale var, vidner mere end noget om, at „Interessen for Eleverne“ ikke var en Frase for ham.

Han var – med Rette – stolt af den Klang, hans Navn havde i Astronomien, men hans Stolthed fik ham ikke til at betragte Skolearbejdet som noget anden Klasses, man kunde forsømme som man vilde, selvom han kun var gaaet til det for at eksistere.

Vi, der lærte ham at kende, lærte ogsaa at se bort fra hans Særheder, og vi kan kun mindes ham i Ærbødighed.

Ære være hans Minde.

A. Thruë-Møller.

MAGISTER LAU

DE Døde rider hurtigt. Magister LAU's Navn har siden hans Død været skrevet og nævnt saa besynderlig ofte blandt os, at det er givet, at han maa have ejet besynderlige Egenskaber. Som Lærer var han opildnende, og Ilden kom indfra. Hvis 2. Grads-Ligningen var for svær, gav han os et Slag paa Skulderen og sagde: Ja, ja, du Gamle, vær ikke ked af det, ovenover Skyerne er Himlen altid blaa. Lau kendte Skyer og Himmel bedre end nogen anden i Rungsted. Han sad Vinternat efter Vinternat i et lille Træskur paa en skraanende Græsplæne og stirrede opad i sin Kikkert, medens den jordiske

knagende Frost ikke rørte ham. Hans faglige Dygtighed og Anseelse er kendt, men det var mere end Pejlinger og Tal, han fik hentet ned deroppefra. Stjernerne dryssede Guld paa ham gennem det smalle Kikkertrør. Han fik at eje i sit Sind baade Himlens klare Luft og Stjerners lyse Blink, han blev som enhver Personlighed, et Solsystem for sig, der hvilede i sig selv og havde egen Akse at dreje om – og nu og da ogsaa sit eget Tordenvejr med Lummerhede og hvide Lyn. Der stod altid klar Luft og Lys omkring ham. Han er den af mine Lærere i Rungsted, jeg husker bedst og mindes længst. Mars var hans Stjerne. Han levede sit Liv i dens Tegn.

Eyvind Rafn.

OVE KRAG-JUEL-VIND-FRIJS

AF alle mine samtidige fra Rungstedårene, tror jeg, at OVE FRIJS må benævnes som den mest uberegnelige. Han var grusom i småting, despotisk over al måde. Men netop som man undgik ham, fordi han nu og da måtte i konflikt med alt og alle – så kunde han svinge og de mange fortrinlige egenskaber i ham bryde frem, og han blev et helt andet menneske. Han havde en farlig evne til at vinde mennesker for sig. Men nemt og lunefuldt smed han hyppigt de vundne fra sig igen. I de tider, hvor han var bedst, var han en hyggelig, en levende og interesseret kammerat. Hans intelligens var god, men usammenhængende.

Milieuet, han var udgaaet fra, blev hans skæbne. Tredie søn fra Juellinge, opvokset mellem de mest begunstigede i samfundet og stærkt følede sig som en af disse, navnlig i rettigheder, men som tredie søn henvist til selv at bryde sig en bane.

Og disse, der er brødre til første prioritetshaverne i livets goder, er vanskeligt stillede. De lærer langsommere end vi andre, hvis de overhovedet kan lære det, at kun ved ydmygt

at begribe tilværelsens krav, om dygtighed og arbejde, er mulighederne til stede for os, så fremt vi selv skal skaffe os frem.

Livet var maaske ikke nemt for Ove Frijs. Nogle år efter skoletiden kom han i bank. Senere til Kanada. Han faldt som frivillig i krigen på amerikansk side. Ove Frijs var ikke noget almindeligt menneske. Og mange små minder knytter sig til erindringen om ham. Vi skal ære de døde, men det gør vi ved at tale ubetinget sandhed om dem. Og ingen bliver mindre af den grund.

POVL RØNNE-LOTZ

U^{MAADELIG} stor og med en gangart, som var det syvmilestøvlerne, han var født i – færdedes Povl Rønne-Lotz i Rungsted. Det var i hvert fald en stor fordel på sportspladsen. Han var gemytlig og sund med mod paa livet og altid vågen, når der var narrestreger i udsigt, måske mere vågen end når det kom an på at fortabe sig i lærdommens urimeligheder. Han var agrar af væsen og væremåde. Fra et gæstfrit og smukt proprietærhjem ved Nakskov.

De, der saa Povl Rønne-Lotz, fik uvilkaarligt en fornemmelse af, at han var skabt af solidt tømmer. Men døden tog ham i den spanske syge. Han var da godsejer i Skåne. Alle dage en brav kammerat og nogen uven kendte han ikke.

Povl Rønne-Lotz: Et herligt fyrretræ, der fyldte i livets skove.

Eddie Salicath.

FORTEGNELSE OVER ELEVER FRA RUNGSTED STATSSKOLE

Udgivet af Rungsted Kostskoles Samfund
i Tilslutning til Rungstedbogen.

- Abrahamsen, Edgar.
25. Oktober 92. Gross. Abrahamsen,
København.
- Adler, Georg.
Overlæge Adler, Warchau.
- Ahnfeldt, Heinrich, cand. jur. †.
1. Sept. 90. Stiftamt. Ahnfeldt,
Aalborg.
- Almar, Carl Paasch.
Kapt. J. Almar.
- Alme, Ketty.
- Alme, Maja.
- Andersen, Aage.
Lærer Andersen, Grevinge.
- Andersen, Aase.
Gross. J. Andersen.
- Andersen, Axel.
26. Sept. 02. Portør Andersen,
Humblebæk.
- Andersen, Carl Johan.
26 Sept. 92. Bankkas, Andersen, Kbh.
- Andersen, Else Katrine.
Farv. Andersen, Nivaa.
- Andersen, Ester Agnete.
Toldopsynsm. Andersen, Humlebæk.
- Andersen, Frantz Lauritz.
Gross. J. Andersen.
- Andersen, Halfdan.
Redaktør Andersen, Hørsholm.
- Andersen, Ingeborg Jutta.
Gross. J. Andersen.
- Andersen, Niels Henning.
5. Juni 97. Kaptajn Andersen.
- Andersen, Steen,
3. Juli 03. Kaptajn Andersen, Kbh.
- Andersen, Svend Otto.
Cyklehand. Andersen, Vedbæk.
- Andersen, Tom Henry Leck.
Gross. G. Andersen, København.
- Andersen, Yrsa Eduardine.
Gross. J. Andersen.
- Angelo, Henry.
6. Okt. 03. Direktør Angelo, Kbh.
- Andreasen, Svend Aage.
Gaardejer J. Andreasen, Snedstrup
pr. Ølstykke.
- Andresen, Henrik, cand. jur.
11. Juli 92. Proprietær Andresen,
Rebækgaard, Valby.
- Arnesen, Gudrun.
11. Aug. 01. Marinemaler Arnesen.
- Asmussen, Henning.
Postexp. Asmussen, Rungsted.
- Axt, Aage Julius Peter.
Gross. P. J. Axt, Kbh.
- Axt, Olaf.
Gross. Axt, Kbh.
- Bach, John.
14. Aug. 98. Direktør Bach.
- Bach, Willy.
15. Marts 01. Direktør Bach.
- Backmann, Hugo Schlichting.
Læge Backmann, Harnum, Jylland.
- Backmann, Phil. A. Schlichting.
Læge Backmann, Harnum, Jylland.
- Bagge, August Niels Wessel.
Direktør Bagge, Holte.
- Bagge, Erling.
29. Maj 98. Hofbogtr. Bagge. Kbh.
- Bagge, Jørgen Henrik Wessel.
Direktør Bagge, Holte.

Bagger, Eskild.
Agent Bagger, Plainfield, U. S. A.

Bagger, Gregers David.
Sognepræst Bagger, Asnæs.

Bagger, Vagn Aage.
8. Jan. 95. Agent Bagger, Plainfield,
U. S. A.

Bang, Aage, Grosserer.
15. Nov. 91. Buntmager Bang, Kbh.

Bang, Tyge, Hofman-.
20. Febr. 90. Hofjægermester A. E.
Hofman-Bang.

Barnø, Aase.
Gartner Barnø, Hørsholm.

Barslund, Anna,
19. Aug. 01. Fabrikant Barslund.

Barslund, Arne.
18. Dec. 02. Fabrikant Barslund.

Barslund, Ejnar.
28. Okt. 99. Fabrikant Barslund.

Barslund, Viggo.
22. Aug. 06. Fabrikant Barslund.

Bay, Vilhelm Richardt.
Prokurist Bay, Fr.sund.

Beck, Georg von.
22. Febr. 93. Dir. O. v. Beck, Kbh.

Bentzen, Hakon.
17. Okt 98. Overlæge Dr. med.
Bentzen, Kbh.

Bentzen, Einar.
21. Nov. 96. Dr. med. Bentzen, Kbh.

Benzon, Niels.
22. April 93. Apoteker O. Benzon,
København.

Berg, Bror.
4. Aug. 05. Ingeniør Berg.

Berg, Erling.
Ingeniør Berg, Hørsholm.

Berg, Eilert.
Ingeniør Berg, Hørsholm.

Berg, Ernst. Direktør.
22. Juni 88. Apoteker Petersen,
Hørsholm.

Berg, Inger.
16. Okt. 95. Ing. Berg, Hørsholm.

Berg, Poul.
1. Juli 99. Ing. Berg, Hørsholm.

Berger, Poul.
Væver E. Berger, Usserød.

Berg, Oluf.
Direktør Berg, Helsingfors.

Beyer, Erik Vald.
Ing. Beyer, Kbh.

Bie, Jørgen.
28. April 88. Handelsfuldm. Bie,
Hellerup.

Bille-Brahe, Frits.
9. Febr. 90. Baron Bille-Brahe,
Holgershaab.

Birnbaum, Carl Emil.
Købm. Birnbaum, Aalborg.

Bjarn, Ulrik Engelhard Emil.
Købm. Bjarn, Hørsholm.

Bjerre, Arne Theilgaard.
Direktør Bjerre.

Bjerre, Jens Stockholm.
Konsulent Bjerre, Humlebæk.

Bjerregaard, Poul Bang.
Læge Bjerregaard, Fr.havn.

Blache, Marie Elisabeth.
Malermester Blache, Vedbæk.

Blenner, Johannes.
1. Jan. 02. Landm. Blenner, Helsingf.

Bloch, Birger,
15. Jan. 06. Michael Trepka Bloch.

Bloch, Carl.
26. Juni 08. Birkefuldm. Bloch, Kbh.

Blom, Frants, Arkæolog.
9. Aug. 93. Gross. Blom, Kbh.

Bloch, Poul.
5. Sept. 92. Dir. Bloch, Odense.

Blom, Erik Torben.
29. Sept. 93. Etatsraad Blom, Kbh.
Boas, Grethe.
Lærer Boas, Vedbæk.
Bock, Carl Johan.
5. Marts 95. Gross. Bock, Kbh.
Bock, Oscar.
15. Maj 97. Gross. Bock, Kbh.
Boelhorn, John.
17. Dec. 05. Agent Boelhorn, Kbh.
Boldt, Bodil.
16. Marts 02. Boghld. Boldt, Nivaa.
Boldt, Carl Emil.
1. Juni 07. Boghld. Boldt, Nivaa.
Boldt, Cecil.
6. Okt. 99. Boghld. Boldt, Nivaa.
Boldt, Erwin.
27. Sept. 03. Boghld. Boldt, Nivaa.
Boldt, Gyrithe.
18. Sept. 04. Boghld. Boldt, Nivaa.
Boldt, Sven Aage.
6. Sept. 09. Boghld. Boldt, Nivaa.
Bonnesen, Victor, Premierløjtn.
22. Aug. 95. Forpagter Bonnesen.
Borck, Tove.
Fabrikant Borck.
Borring, Tove.
Gross. Borring, Humlebæk.
Boserup, Rigmor.
24. April 99. Forpagter Boserup,
Kokkedal.
Breining, Ernst, Musiker.
29. Dec. 95. Gross. Breining, Kbh.
Breit, Frederik.
26. April 89. Jægern. Breit, Amager.
Bruel, Jørgen Mogens.
Dir. Bruel, Hørsholm.
Brun, Alexander.
6. Aug. 98. Kapt. Brun, Rungsted.
Brun, Alice.
Kapt. Brun, Rungsted.

Brun, Emily.
4. Juni 1900. Kapt. Brun, Rungsted.
Brun, Georg.
6. Nov. 06. Forp. Brun, Krogerup,
Humlebæk.
Brun, Marie Louise.
Bruun, Gertrud Beate Antanie.
Ing. Bruun, Hørsholm.
Bruun, Mads.
17. Feb. 93. Forf. Laurids Bruun.
Bruun, Ulrikka Gye Birgitte.
Ing. Bruun, Hørsholm.
Bruun, Vibeke.
Ing. Bruun, Hørsholm.
Buchholtz, Georg N. Thygesen.
Værkm. Buchholtz, Vridsløselille
Straffeanstalt.
Budde, Agnete.
28. Aug. 04. Bagerm. Budde, Vedbæk
Bundgaard, Niels.
Proprietær Bundgaard.
Busch, Axel.
15. Dec. 94. Kancellir. Busch, Kbh.
Carlsen, Bodil Katrine.
16. Aug. 03. Tømrerm. Carlsen,
Skodsborg.
Carl, Harald.
14. Maj 96. Skibsreder Carl, Kbh.
Carlsen, Anders, Assistent.
3. April 94. Tømrer Carlsen,
Hørsholm.
Carstens, Aase.
9. Maj 06. Tandl. Carstens, Rungsted.
Carlsen, Henny Elisabeth.
Købm. Carlsen, Espergærde.
Carlsen, Rosa Ingeborg.
Portør Carlsen, Helsingør.
Carøe, Henning.
30. Juni 88. Gross. N. C. Carøe, Kbh.
Castenskiold, Erik.
Kammerjunker Castenskiold, Kbh.

- Christensen, Aage.
21. April 93. Gross. Christensen, Kbh.
- Christensen, Aage Boye.
Kapt. Christensen, Hellerup.
- Christensen, Bodil.
Slagterm. Christensen, Niverød.
- Christensen, Børge.
23. Marts 02. Gross. Christensen,
København.
- Christensen, Carl.
28. Nov. 02. Kroforp. Christensen.
Snekkersten.
- Christensen, Christen.
14. Okt. 91. Bager Christensen,
Sletten.
- Christensen, Ellen.
14. Juni 06. Slagter Christensen,
Niverød.
- Christensen, Erik V. Zoëga.
Dir. Z. Christensen, Vedbæk.
- Christensen, Georg.
Manufakt. Christensen. Hornbæk.
- Christensen, Hans V. Ritzau.
Gross. H. Christensen.
- Christensen, Henning Christen.
Læge Christensen, Viby, Sj.
- Christensen, Henning.
Arkitekt Christensen, Rungsted.
- Christensen, Jens Peter.
Fisker Christensen, Thyborøn.
- Christensen, Johan, †.
30. April 92. Fbr. Christensen, Kbh.
- Christensen, Johannes Riisberg.
Lærer M. Christensen, Usserød pr.
Hørsholm.
- Christensen, Johs.
16. Dec. 95. Fabr. A. Christensen.
Snekkersten.
- Christensen, Karen.
Gross. Christensen, Kbh.
- Christensen, Marie F. Riisbjerg.
Overlærer Christensen, Usserød,
- Christensen, Niels Erik.
Slagterm. Christensen, Niverød pr.
Nivaa.
- Christensen, Otto.
Arkitekt Christensen, Rungsted.
- Christensen, Poul.
Slagterm. Christensen, Nivaa.
- Christensen, Wolfgang.
24. Marts 02. Fabr. Christensen, Kbh.
- Christiansen, Erik.
Møbelhdl. Christiansen, Kbh.
- Christiansen, Peter.
27. Nov. 86. Vognm. Christiansen,
København.
- Christiansen, Verner Friis-
Prop. Christiansen, Damgaard.
- Christmas-Dirckinck-Holmfeld,
Ellis (kaldet John).
31. Juni 03. Kapt. Walter-Christmas.
- Christmas-Møller, John. cand.
jur., Folketingsmand.
3. April 94. Vekselerer Møller.
- Christoffersen, Aase A. S. G.
J. Christoffersen, Rungsted.
- Christoffersen, Evald.
Assistent Christoffersen, Usserød.
- Christoffersen, Rigmor I. Grasy.
J. Christoffersen, Rungsted.
- Clausen, Hilmar. Teaterdirektør.
4. April 88. Fuldm. Clausen, Kbh.
- Clausen, Kai.
Forp. Clausen, Snaremosgaard,
Langelse.
- Clausen, Peter.
22. Juli 92. Dampskibsf. Clausen,
København.
- Clausen, Poul.
28. April 96. Gross. Clausen.
- Clausen, Svend. Grosserer.
22. Sept. 88. Gross. Clausen,
Rungsted.
- Clausen, Ulla.
Gross. Clausen, Rungsted.

Dahl, Haakon.
Gross. Dahl. Klampenborg.

Dahl, Hans Smith.
Gross. S. Dahl. Hellerup.

Daldorph, Carl Christian.
Slagterm. Daldorph, Køge.

Dalhoff, Jørgen N. Lauritz.
Ing. Dalhoff.

Dam, Erik.
Vinhandl. Dam, Kbh.

Damm, Arnold.
30. Sept. 94. Dr. med. Damm, Kbh.

Damm, Birger.
11. April 96. Dr. med. Damm, Kbh.

Damm, Oda.
16. Sept. 07. Hotelejer Damm,
Rungsted.

Damm, Willie.
28. Juni 99. Dr. med. Damm, Kbh.

Davidson, Edwin.
1. Okt. 94. Gross. Davidson, Kbh.

Davidson, Else G. M. Gjedde,
Dir. Davidson, Kbh.

Davidson, Frantz H. T. R.
Dir. Davidson, Kbh.

Davidson, Hugo.
17. Maj 93. Etatsr. O. Davidson, Kbh.

Davidson, Sven.
15. Juni 96. Vinhandl. Davidson.

Detlefsen, Poul Andreas.
Gross. Detlefsen, Hørsholm.

Dinesen, Anders. Godsejer.
8. Maj 94. Kapt. Dinesen.

Dinesen, Johann V. Viggo.
Fabr. Dinesen.

Dinesen, Mogens.
18. Juni 99. Godsejer Dinesen,
Skjørringe, Falster.

Dinesen, Thomas. Ingeniør.
9. Aug. 92. Kapt. Dinesen.

Dinesen, Walther.
Fabr. Dinesen.

Dithmer, Sven Erhard.
Ing. H. Dithmer. Bukarest.

Drost, Henning P. V. Flindt.
C. Drost, Kbh.

Eickhoff, Johan.
29. Juni 93. Fabr. Eickhoff, Kbh.

Edwardsen, Poul.
30. Dec. 10. Traf.ass. Edwardsen.
Rungsted.

(Ehlers). Detzel, Vanda.
Detzel, Hørsholm.

Eiberg, Inger Dorteia Emilie.
Slagterm. Eiberg, Vedbæk.

Eiberg, Johan C. F. Gerlack.
Slagterm. Eiberg, Vedbæk.

Eisenhardt, Christian Børge.
Købm. Eisenhardt, Fr.sund.

Elzelingen, Wouter v.
1. Okt. 99. Ing. v. Elzelingen,
Hellerup.

Engelbrecht, Harald F. Wulf.
Gaardejer Engelbrecht.

Enna, Leo.
4. Feb. 02. Prof. Enna, Rungsted.

Erch, Aase Hansen.
Købm. H. Erch, Rungsted.

Eriksen, Karl Johan,
Kusk Eriksen, Rungsted.

Eskildsen, Ragna.
27. Juli 03. Varemægler Eskildsen,
København.

Eskildsen, Aksel.
13. Dec. 99. Varemægler Eskildsen,
København.

Eskildsen, Johnna.
28. Jan. 09. Varemægler Eskildsen,
Rungsted.

Espersen, Henning Leth.
Trafikass. Espersen, Skive.

Faber, Niels. stud. mag.
23. April 02. Direktør Faber.

Felsing, Vagn.
Organist Felsing, Kbh.

Fischer, Frederik V. Herman,
Vicekonsul Fischer, Spanien.

Fisker, Johannes Otto.
16. Dec. 68. Fabr. Fisker Kbh.

Fjerdingsstad, Robert.
25. April 94. Fyrm. Fjerdingsstad,
Dueodde pr. Nexø.

Fjelstrup, Søren. Skuespiller.
19. Dec. 90. Skuesp. Fjelstrup, Kbh.

Fonnesbech, Erik.
24. Nov. 07. Jægerm., Proprietær
Fonnesbech.

Fonnesbech, Henning.
3. Sept. 04. Jægerm., Proprietær
Fonnesbech.

Fonnesbech, Inger.
1. Maj 02. Jægern., Prop. Fonnesbech.

Fonnesbech-Sandberg, Preben.
10. Aug. 96. Gross. Sandberg,
Vedbæk.

Fonnesbech-Sandberg, T. Gross.

Forchhammer, Bjarne.
14. Sept. 03. Sangl. Forchhammer,
København.

Forchhammer, Egil.
25. Febr. 06. Sangl. Forchhammer,
København.

Forchhammer, Sverre.
Sangl. Forchhammer,

Frandsen, Ove.
Posteksp. Frandsen, Kbh.

Frandsen, Poul Johan.
Gross. Frandsen, Kbh.

Frederiksen, Lauritz.
28. Juli 96. Barber Frederiksen,
Hørsholm.

Friedrichsen, Aase.
23. Juni 05. Teglv.ejer Friedrichsen,
Nivaa.

Friedrichsen, Ebba.
4. Juni 99. Teglv.ejer Friedrichsen.
Nivaa.

Friedrichsen, Eva.
Teglværksejer Friedrichsen.

Friedrichsen, Vera.
14. Maj 1900. Teglv.ejer Friedrichsen
Nivaa.

Frichs, Alexander.
Fabrikejer Frichs, Kbh.

Friis, Andreas, Maler.
21. Juni 90. Sognepræst Friis,
Hørsholm.

Friis, Kirsten.
19. Febr. 97. Boghold. Friis, Rungsted.

Friis, Tove.
20. Sept. 98. Boghold. Friis,
Rungsted.

Frisenette, Johs. †.
10. Juli 91. Hdl.gartner Frisenette,
København.

Fritsche, Herbert,
21. Sept. 99. Gross. Fritche, Kbh.

Fugl, Aage. Boghandler.
17. Marts 91. Købm. Fugl, Vordingb.

Fugmann, Tove.
Murerm. Fugmann, Kbh.

Fugmann, Vera.
Murerm. Fugmann, Kbh.

Funch, Birgitte.
20. Juli 05. Læge Funch, Hørsholm.

Funch, Mogens.
9. Aug 1900. Læge Funch,
Hørsholm.

Funch, Vibeke.
23. Juli 99. Læge Funch, Hørsholm.

Funck, Mogens Henrik.
P. Funck, Brenderup, Fyen.

Gabrielsen, Erik Knud.
Gartner Gabrielsen, Hørsholm.

Galster, Johan G. Castonier.
Overretssagf. Galster, Thisted.

Gamél, Cecil.
12. April 01. Etatsraad Gamél, Kbh.

Gamél, Edwin.
1. Juni 01. Etatsraad Gamél, Kbh.

Gamel, Maurice.
22. Nov. 93. Etatsr. Dr. A. Gamél.

Gammeltoft-Schougaard Jørgen.
† 1907.
15. Marts 91.

Gander, William.
Kaffehdl. Gander, Aarhus.

Ganguin, Børge Emil.
Ing. Ganguin.

Garde, Niels.
Redaktør Garde, Rungsted.

Gedde, Knud.
29. Jan. 01. Premierløjtnant Gedde.

Gilbe, Vilhelm.
13. Sept. 1900. Manufakt. Gilbe,
Hørsholm.

Gjessing, Tage.
25. Jan. 93. Dir. Gjessing.

Glarbo, Marie-Louise Kampman.
Birkefuldm. Glarbo, Hørsholm.

Glarbo, Niels Erik.
2. Dec. 01. Birkefuldm. Glarbo.

Goldschmidt, Hugo, Skibsmægl.
24. Maj 88. Skibsmægl. Goldschmidt,
København.

Gottschalck, Kai.
21. Okt. 95. Gross. Gottschalck, Kbh.

Graes, Aase Ayae.
O. R. S. Graes, Humlebæk.

Grano, Jens Einer.
E. Vang Grano.

Granø, Poul Theodor Vang.
Ing. Granø, Kbh.

Granemann, Jørgen.
Gross. Granemann, Randers.

Gregersen, Niels Adolf.
Sadelmager Gregersen, Vedbæk.

Grimer, Flemming Gustav.
Politim. Grimer, Rødby.

Grønvald, Frederik Christian.
2. April 96. Dir. Grønvald, Kbh.

Grønvald, Poul Jacob.
Dir. J. F. C. Grønvald, Kbh.

Gulstad, Louis.
23. Febr. 90. Gross. Gulstad, Kbh.

Haar, Poul Østery.
Værkf. Haar, Hørsholm.

Haas, Jørgen Bang.
7. Nov. 06. Dir. Haas, Hørsholm.

Hagemann, John.
Bankier Hagemann, Kbh.

Hagemann, Grethe.
Godsejer Hagemann Espergærde.

Hagemann, Poul Henrik.
Bankier Hagemann, Kbh.

Hakonsen, Aage.
Farv. Hakonsen, Aarhus.

Halk, Eva Christine Jensen.
Missionær J. Halk, Vedbæk.

Halk, Harald L. Jensen.
Missionær J. Halk, Vedbæk.

Halk, Ragnhild A. Jensen.
Missionær J. Halk, Vedbæk.

Hallager, Olaf.
13. Nov. 08. Dir. Hallager.

Halvorsen, Svend, stud. polit.
22. Nov. 03. Manufakt. Halvorsen,
Rudkøbing.

Hammerich, Svend, Premierløjtn.
11. April 90. Etatsraad Hammerich,
København.

Hamnæs, Hakon.
Driftsbest. Hamnæs.

Hansen, Aage.
16. April 91. Forpagter Hansen,
Lyngebækgaard.

Hansen, Allan Falbe.
O. R. S. Falbe-Hansen, Kbh.

Hansen, Axel Marcius.
Dommerfuldm. Marcius-Hansen,
Hørsholm.

Hansen, Carl.
17. Okt. 90. Fabr. Hansen, Hørsholm.

Hansen, Carl F. Johannes.
Slagter Hansen, Øverste Torp.

Hansen, Eiler Tuxen.
25. April 99. Bankdir. Hansen, Kbh.

Hansen, Ellen.
16. Sept. 92. Fabr. Hansen, Hørsholm.

Hansen, Elly Ingrid.
Murerm. Hansen, Hørsholm.

Hansen, Emil Bjørn.
Impressario Hansen, Espergærde.

Hansen, Erik Frische.
Maler Hansen, Espergærde.

Hansen, Georg.
12. Juni 97. Forpagter Hansen,
Lyngbæksgaard.

Hansen, Gudrun Topgaard.
25. Sept. 03. Gartner Hansen,
Tibberupgaard pr. Humlebæk.

Hansen, Hans Chr. Teilbirg.
Gaardejer Hansen. Nivaa.

Hansen, Hans Erik.
19. Dec. 88. Fabr. Hansen, Hørsholm

Hansen, Hans Henning.
Assistent C. J. Hansen.

Hansen, Hans Vilhelm.
Gross. V. Hansen, Kvistgaard.

Hansen, Henning.
3. Sept. 06. Malerm. Hansen,
Espergærde.

Hansen, Henry.
4. Febr. 99. Forpagter Hansen,
Lyngbæksgaard.

Hansen, Henry.
5. Maj 05.

Hansen, Holger W. Toftgaard.
Gartner Hansen, Tipperupgaard.

Hansen, Johanne.

Hansen, Jørgen.
Administrator Hansen, Hellerup.

Hansen, Kai V. Toftgaard.
Gartner Hansen, Tipperupgaard.

Hansen, Kjeld Bernhard.
Købm. Hansen, Hørsholm.

Hansen, Knud. Skibsreder, Gross.
25. Okt. 92. Gross. R. Hansen. Kbh.

Hansen, Knud Wildberg.
9. April 98. Trikotagefabr. Hansen,
Hørsholm.

Hansen, Knud.
7. Jan. 1900. Skibsfører E. Hansen,
Espergærde.

Hansen, Mogens Bjerre.
12. Febr. 96. Overretssagf. Hansen.
København.

Hansen, Nellie.
16. Nov. 96. Generalkons J. Hansen,
København.

Hansen, Niels Valdemar.
Dir. V. Hansen, Kbh.

Hansen, Norman. Skibsreder.
17. Jan. 90. Gen.kons. Hansen, Kbh.

Hansen, Olga.
25. April 92. Forpagter Hansen,
Lyngbæksgaard.

Hansen, Poul Bille.
Forp. B. Hansen, Taastrup.

Hansen, Poul Gram.
Kontorchef Gram-Hansen.

Hansen, Preben Bille.
Forp. Bille-Hansen, Taastrup.

Hansen, Ruth Vibeke.
Købm. Hansen, Hørsholm.

Hansen, Vilhelm Engelbrecht.
Fabr. Hansen, Rungsted.

Hansen, Villy Kaj.
Tømrer Hansen, Usserød.

Hansen, William.
16. Nov. 89. Stationforst. Hansen,
Vedbæk.

Hansen, Kjeld M. Larsen.
Købm. H. Hansen, Vedbæk.

Hansen-Larsen Theophilies.
17. Juni 92. Forh. Hotelejer Larsen,
Vedbæk.

Harbou, Knud.
11. Juli 89. Oberstløjtn. Harbou,
København.

Harter, C. Olav Niels Boe.
Gross. Harter. Kbh.

Hartz, Edith,
13. Jan. 99. Dir. Hartz.

Hartz, Henry.
17. Aug. 01. Dir. Hartz.

Hassel, Frode, Musiker.
6. Dec. 94. Billedh. Hassel, Kbh.

Hassel, Helge.
Billedh. Hassel, Kbh.

Hasselbalch, Hugo. Fabrikejer.
Gross. Hasselbalch, Kbh.

Hasselbalch, Erik. Fabrikejer. †.
20. Jan. 90. Gross. Hasselbalch, Kbh.

Hatting, Svend.
Pastor Hatting, Humlebæk.

Hatting, Vilh.
Pastor Hatting, Humlebæk.

Hauge, Christian.
23. Juli 99. Købm. Hauge, Tørring.

Heegaard, Poul.
27. Febr. 97. Dr. phil. Heegaard,
Vedbæk.

Heegaard, Thalia.
17. Juli 96. Dr. phil. Heegaard.

Hecksher, Mogens.
19. Juli 03. Dir., Generalkonsul
Hecksher, Kbh.

Heilbuth, Ernst David.
Manufakturhdl. Heilbuth, Kbh.

Heilman, Esther.
1. Jan. 91. Forp. Heilman, Eilby.

Heilmann, Espen.
Læge Heilmann, Hellerup.

Heilmann, Harriet.
23. Dec. 94. Prop. Heilmann, Eilby.

Heilmann, Verner.
17. Febr. 97. Læge Heilmann,
Hellerup.

Henningsen, Erik J. Franck.
Konditor N. Henningsen, Kbh.

Henckel, Arlij Valdemar.
Ing. Henckel, Kallundborg.

Herchfeldt, Holger Henry.
Handelsagent Herchfeldt.

Hjorth, Eskild.
1. Maj 10. Forp. Hjorth, Sofienberg.

Hilligsøe, Erik Steffen.
Købm. Hilligsøe, Helsingør.

Hinrichsen, Erik, stud. jur.,
Godsinsp. cand. jur. Hinrichsen,

Hintze, Knud. cand. jur.,
Dommerfuldm.
4. Dec. 92. Museumsinsp. Hintze,
Valby.

Hirschsprung, Gunner.
Ing. F. Hirschsprung.

Hirschsprung.
24. Juni 09. Ing. Hirschsprung.

Hellesen, Asger Preben.
Sognepræst Hellesen, Køge.

Hellesen, Svend.
1. Aug. 05. Gross. Hellesen, Kbh.

Helms, Jacob. Apoteker.
28. Jan. 92. Apot. Helms, Horsens.

Henius, Erik.
9. Juni 96. Konsul Henius, Kbh.

Henius, Poul. Læge.
7. Dec. 91. Gross. E. Henius, Kbh.

Henriksen, Svend Høy.
Ing. Henriksen, Hellerup.

Herbst, Kay.
30. Aug. 91. Gross. Herbst, Kbh.

Hernø, Bent Lauge.
Skolebest. Hernø, Holte.

Hertz, Harry.
14. Marts 01. Læge Hertz, Odense.

Hertz, Kay Emil.
Gross. E. Hertz.

Herskind, Emil.
10. Sept. 89. Købm. Herskind,
Espergærde.

Holbek, Viggo Poul.
15. Okt. 93. Gross. Holbek,
Skodsborg.

Holch, Karen.
H. C. Fich Holch.

Holch, Morten.
H. C. Fich Holch.

Holck, Haakon v.
10. Jan. 90. Kaptajn v. Holck.

Holck, Johan.
23. Juni 97. Amtsforv. Holck, Maribo

Holm. Ancker.
28. Okt. 89. Dir. Holm, Kbh.

Holm, Andreas P. C. J. Jacob.
Gross. Holm, Kbh.

Holm, Bent Villiam.
Gross. Holm, Hørsholm.

Holm, Jørgen.
Godsforv. Holm, Adlersborg pr.
Hørve.

Holm, Jens.
Skovf. Holm, Sletten.

Holm, Johanne Amalie.
Lærer Holm, Jonglykke.

Holm, Per Jacob.
Gross. Johs. Holm, Humlebæk.

Holm, Preben Valdemar.
Gross. Holm, Hørsholm.

Holm, Torben Jacob.
Gross. Holm, Kbh.

Holst, Vilhelm Helge.
Trafikass. Holst, Rungsted.

Holst, Kjeld.
Trafikass. Holst, Rungsted.

Holtermann, Carlo.
13. Jan. 96. Overing. Holtermann,
København.

Holtermann, Gerda Louise.
21. Maj 01. Mejeriejer Holtermann.
Vedbæk.

Holtermann, Inger Margrethe.
15. Juni 04. Mejeriejer Holtermann,
Vedbæk.

Hovmand, Gregers.
Konsul Hovmand, Bandholm.

Hovmand, Jørgen.
Gross. Hovmand, Kbh.

Hviid, Poul Mogens Østrup.
Sergent O. Hviid, Kbh.

Hækmann, Aage.
8. April 91. Mejeriejer Jensen,
Brøderup.

Høst, Lizzie Anna Theilgaard.
Overretssagf. Høst Rungsted.

Høyrup, Jacob Johannes.
7. Okt. 97. Kapt. Høyrup, Snekkersten

Ingemann, Esben.
4. Aug. 02. Arkitekt Ingemann.

Ingemann, Iben.
19. Jan. 10. Arkitekt Ingemann,
Rungsted.

Ingeman, Kirsten.
13. April 08. Arkitekt Ingemann,
Rungsted.

Ingemann, Søfren.
31. Juli 98. Arkitekt Ingemann.

Ingemann, Torben.
26. Febr. 05. Arkitekt Ingemann,
Rungsted.

Ipsen, Erik.
4. Nov. 92. Apot. Ipsen, Holbæk.

Jacobsen, Edith Margrethe.
Prop. Jacobsen, Auderød.

Jacobsen, Erna Johanne.
Gaardejer Jacobsen, Auderød.

Jacobsen, Gregers Gottlieb.
5. Febr. 10. Overretssagf. Jacobsen.
Rungsted.

Jacobsen, Gudrun Sten.
Jernbaneass. Jacobsen, Nyborg.

Jacobsen, Henry.
20. Aug. 94. Postbud Jacobsen,
Vedbæk.

Jacobsen, Knud.
Gross. L. A. Jacobsen, Kbh.

Jacobsen, Otto.
3. Marts 95. Spindem. Jacobsen,
Skodsborg.

Jacobsen, Poul Alexander.
Fr. Jacobsen, Bagata.

Jantzen, Torben.
21. Marts 1900. Kapt. Jantzen,
Helsingør.

Jegstrup, Helene.
28. Aug. 01. Forpagter Jegstrup,
Kokkedal.

Jegstrup, Johs.
4. Maj 99. Forpagter Jegstrup,
Kokkedal.

Jeppesen, Aage.
10. Marts 07. Fabr. Jeppesen,
Rungsted.

Jeppesen, Aage Ulrik.
Prop. Jeppesen, Bøgehavegaard,
Nakskov.

Jeppesen, Arne.
15. Aug. 03. Fabr. Jeppesen,
Rungsted.

Jeppesen, Carl.
Husm. Jeppesen, Sandby.

Jeppesen, Knud. Dr. phil.,
Musikhistoriker.
15. Aug. 92. Fabr. Jeppesen,
Rungsted.

Jespersen, Jesper.
Telegrafkontr. Jespersen, Hørsholm

Jessen, Knud.
19. Okt. 89. Fabr. Jessen, Kbh.

Jensen, Aage Falk.
Pastor Jensen, Nivaa.

Jensen, Aksel.
9. Nov. 02. Malerm. Jensen,
Rungsted.

Jensen, Axel Dinesen.
13. Juni 98. Gaardejer Jensen,
Niverød.

Jensen, Arnold, Arkitekt.
12. Nov. 86. Tømrerm. Jensen,
Rungsted.

Jensen, Else.
8. Marts 07. Gartner Jensen,
Rungsted.

Jensen, Greta Marie.
Telegrafbest. Jensen, Rungsted.

Jensen, Inge.
Telegrafbest. Jensen, Irkutsh.

Jensen, Johan.
30. Juni 91. Pianofortefabr. Jensen,
Hellerup.

Jensen, Johs. nu: Hækmann.
Veksellerer.
18. Maj 93. Mejeriejer Jensen,
Brøderup.

Jensen, Kai Dinesen.
22. Maj 04. Gaardejer Jensen,
Niverød.

Jensen, Karen Grethe Mark.
Appretør Jensen, Usserød.

Jensen, Karen Helene.
7. Marts 07. Sognefoged Jensen,
Torp pr. Humlebæk.

Jensen, Alfred Kirk-. Skuespiller.
3. Jan. 01. Konsul Jensen, Gøteborg.

Jensen, Magnus.
27. Aug. 05. Gartner Jensen,
Rungsted.

Jensen, Møller.
18. Juli 95. Væver Jensen, Hørsholm.

Jensen, Ove.
15. Sept. 07. Gaardbest. Jensen,
Tipperup.

Jensen, Poul C. G. Hegelund.
Gartner Jensen.

Jensen, Richard.
13. Aug. 92. Restauratør Jensen,
Rungsted.

Jensen, Richard Martin.
Gaardbest. M. H. Jensen.

Jensen, Svend Gunner.
Gaardejer Jensen, Ryttergaarden.
Gundsømagle.

Jensen, Svend Kristen Aurø.
Detailist Jensen, Fr.sund.

Jensen, Valborg.
7. Sept. 97. Malerm. Jensen,
Rungsted.

Johannessen, Ingeborg.
31. Jan. 05. Forp. Johannessen,
Hørsholm.

Johannessen, Preben.
8. Jan. 04. Forp. Johannesseu,
Hørsholm.

Johannsen, Frits.
17. Febr. 87. Skovrider Jensen,
Rungsted.

Johansen, Eigil Aage.
Mejeribest. Johansen.

Johansen, Gudrun A. Karen.
Mejeribest. Johansen, Krogerup.

Johansen, Henry.
17. Febr. 89. Prokurist Johansen.

Johansen, Henry Peter.
Mejeribest. Johansen.

Johnsen, Johan.
5. Aug. 87. Fabr. Johnsen, Skodsborg

Jorkston, Poul Jorck.
Bankbest. Jorkston, Kbh.

Jørgensen, Aage.
12. Juli 95. Hotelforp. Jørgensen,
Humblebæk.

Jørgensen, Aase Valborg.
Dr. phil. Jørgensen.

Jørgensen, Allan. stud. jur.
11. Marts 97. Købm. Jørgensen,
Vedbæk.

Jørgensen, Augusta E. Kristine.
Hovm. C. Jørgensen, Helsingør.

Jørgensen, Ebba V. Christine.
Købm. Jørgensen, Trørød, pr.
Vedbæk.

Jørgensen, Edgar H. H. Arkitekt.
22. Okt. 01.

Jørgensen, Eiler Vilh.
Dir. C. Jørgensen, Kbh.

Jørgensen, Else.
18. Dec. 04. Dr. phil. Jørgensen,
Løvbjerggaard pr. Hørsholm.

Jørgensen, Inger.
2. Jan. 01. Købm. Jørgensen,
Humblebæk.

Jørgensen, Inger Margrethe.
Dr. phil. Jørgensen.

Jørgensen, Erik Frode.
6. Dec. 09. Partikulier Jørgensen,
Humblebæk.

Jørgensen, Ernst.
1. Dec. 93. Murerm. Jørgensen,
Helsingør.

Jørgensen, Find.
Tandlæge Jørgensen, Kbh.

Jørgensen, Gerda.
Murer Jørgensen, Hørsholm.

Jørgensen, Hjørdis.
6. Jan. 04. Dr. phil. Jørgensen,
Løvbjerggaard pr. Hørsholm.

Jørgensen, Holger Hans.
22. Okt. 01. Murerm. Jørgensen,
Helsingør.

Jørgensen, Jørgen.
12. April 93. Portør Jørgensen,
Humblebæk.

Jørgensen, Lise Dorthea.
Dr. phil. Jørgensen, Vejenbrød.

Jørgensen, Mogens.
Dr. phil. Jørgensen, Vejenbrød.

Jørgensen, Niels Oluf.
Hønscribest. Jørgensen, Krogerup.

Jørgensen, Petra J. Carla.
Hovm. C. C. Jørgensen, Helsingør.

Jørgensen, Poul.
25. Febr. 92. Prop. Jørgensen,
Serslevgaard.

Jørgensen, Signe Marie.
Dr. phil. Jørgensen

Jørgensen, Willy.
13. Febr. 96. Købm. Jørgensen,
Sletten.

Just, Erik.
Skibsreder Just Kbh.

Just, Hans Henning.
Gross. Just, Kbh.

Jürgensen, Helge.
24. Marts 97. Gross. Jürgensen, Kbh.

Kameff, Victor,

Katrup, Mogens Oluf,
Læge Jensen, Glumsø.

Kiismeyer, Arne. Reservelæge.
15. Febr. 89. Pastor Kiismeyer,
Humlebæk.

Kielberg, Knud.
11. Juli 98. Murerm. Kielberg,
Rungsted.

Kiertzner, Peter.
30. Marts 94. Sagf. Kiertzner, Kbh.

Kinch, John.
25. Sept. 94. Dir. Kinch.

Kjeldgaard, Axel B. Christian.
Købm. Kjeldgaard, Thisted.

Kjeldsen, Frederik.
6. Juli 05. Læge Kjeldsen, Hørsholm.

Kjeldsen, Carl Nicolai.
Læge Kjeldsen, Hørsholm.

Klubien, Steffen.
5. Sept. 90. Højesteretsadv. Klubien.
København.

Klusmann, Jens.
16. April 99. Apoteker Klusmann,
Korsør.

Knudsen, Else Clarie.
Sagf. Knudsen, Hørsholm.

Knudsen, Elisabeth.
24. Aug. 99. Sagf. Knudsen.
Hørsholm.

Knudsen, Holger A. Njal.
Intendant Knudsen, Kbh.

Knudsen, Viggo.
22. Juli 02. Sagf. Knudsen,
Hørsholm.

Knudsen, Stig Physant.
B. Knudsen, Kolding.

Knuth-Knuthenborg, Fr. Lensgr.
5. Maj 04. Lensgreve. Knuth
Knuthenborg.

Kofoed, Kai Peder. Gross.
25. Dec. 89. Stationsforst. Kofoed,
Svebølle.

Kongsbak, Erik.
Gross. Kongsbak. Kbh.

Koplovitz, Jesaja.
Væver Koplovitz, Hørsholm.

Krag, Sven.
Købm. Chr. Krag, Hørsholm.

Kragh-Juel-Vind-Frijs, O. Greve †
6. Okt. 90. Kmrh. Greve Krag-Juel-
Vind-Frijs. Juellinge.

Kragh-Petersen, Emmerentze.
4. Nov. 92. Prop. Kragh-Petersen,
Vedbæk.

Kragh-Petersen, Oscar.
29. Maj 91. Prop. Kragh-Peteren.
Vedbæk.

Kragh-Petersen, Theodor.
1. Feb. 95. Prop. Kragh-Petersen.
Vedbæk.

Krebs, Agnes.
13. Marts 88. Skræderm. Krebs,
Hørsholm.

Kristensen, Kristine.
Gaardejer Kristensen, Humlebæk.

Kristoffersen, Børge Christian.
Købm. Kristoffersen, Humlebæk.

Kristoffersen, Carl Harry.
Købm. Kristoffersen, Humlebæk.

Kristoffersen, Doris Krista.
Købm. Kristoffersen. Humlebæk.

Krogh, Erik.
2. April 08. Gross. Krogh, Kbh.

Krogh, Jørgen.
29. Dec. 04. Gross. Krogh, Kbh.

Krogh, Maud.
21. Dec. 96. Ing Krogh, Rungsted.

Krogh, Wladimir.
7. Sept. 93. Ing. Krogh, Rungsted.

Krüger, Johanne.
25. Okt. 89. Skræderm. Krüger,
Hørsholm.

Kuhn, Johan Adolf, † 1918,
29. April 96. Overretssagf. Kuhn,
Espergærde.

Kuhn, Edith,
2. Juni 97. Overretssagf. Kuhn,
Espergærde.

Kuhn, Sven Erik. cand. jur.
24. Juni 99. Overretssagf. Kuhn,
Espergærde.

Kuhn, Kay Harald.
31. Dec. 1900. Overretssagf. C. F.
Kuhn, Kbh.

Kyhne, Carl.
15. Jan. 90. Gross. Kyhne, Rio de
Janeiro.

Køhler, Poul, cand. polyt.
28. Aug. 02. Ing. Køhler, Kellerup.

Lacht, Volmer.
Gross. Lacht, Kbh.

Lachmann, Poul.
Gross. Lachmann, Kbh.

Lakjer, Bent Josef.
6. Aug. 09. Lektor Lakjer, Rungsted.

Lakjer, Gunnar.
24. Juni 08. Lektor Lakjer,
Rungsted.

Lakjer, Helge.
19. Okt. 04. Lektor cand. mag.
Lakjer, Rungsted.

Lakjer, Verner.
22. Febr. 03. Lektor Lakjer,
Rungsted.

Langeland, Holger.
4. Dec. 87. Kystpolitibetjent
Langeland, Helsingør.

Lange, Hans F. R. Holten.
Gross. H. Lange, Fr.sund.

Lange, Kai Christian Linhard.
Købm. Lange.

Lange, Oluf.
Forp. Lange, Rungsted.

Langhorn, Ruth.
Prop. Langhorn, Donse.

Larsen, Arne Carl Valdemar.
Murerm. Larsen, Espergærde.

Larsen, Anna.
20. Nov. 02. Tømrerm. Larsen,
Rungsted.

Larsen, Christian,
8. Juni 98. Gaardejer Larsen,
Storskov.

Larsen, Ebba.
Portør Larsen.

Larsen, Ellen.
18. Nov. 1900. Tømrerm. Larsen,
Rungsted.

Larsen, Else, I. Heideman.
Repr. Larsen, Vallerød.

Larsen, Ernst Vilhelm Lloyd.
Dommer Larsen. Ebeltoft.

Larsen, Børge Helweg-. O.sagf.
27. Dec. 91. Overretssagf. Helweg-
Larsen, Kbh.

Larsen, Esther,
15. Maj 1900. Købm. Larsen,
Hillerød.

Larsen, Georg.
6. Febr. 98. Slagter Larsen, Niverød.

Larsen, Gerda Dorthea.
Vognm. Larsen, Fredstofte pr.
Kokkedal.

Larsen, Inger Catrine.
Brødkusk Larsen, Vedbæk.

Larsen, Karen M. Heideman.
Handelsrejsende Larsen, Vallerød.

Larsen, Lars Peter.
23. Febr. 91. Slagterm. Larsen,
Tipperup.

Larsen, Preben Vendelbo-
12. Dec. 92. Entrepr. Larsen, Kbh.

Larsen, Svend.
14. April 06. Tømrm. Larsen,
Mikkelborg, Rungsted.

Larsen, Sigrid Agnete.
Murerm. Larsen, Espergærde.

Lassen, John Weybye.
Dir. W. Lassen, Kbh.

Lassen, Ove Weybye.
Dir. Lassen, Kbh.

Lassen, Astrid.
24. Sept. 01. Portør Lassen,
Rungsted.

Lassen, Emil. Godsejer.
11. Aug. 93. Godsejer Lassen.

Laub, Frederik Vilhelm,
5. Maj 05. Prop. Laub.

Lauge, Anni.
14. Okt. 01. Fabr. L., Svendb.

Lauritsen, Carl, † 1904.
19. Marts 94. Gross. Lauritsen, Kbh.

Laursen, Olaf Michael.
O. Laursen, Usserød pr. Hørsholm.

Laurvigen, Ahlefeldt-, Greve.
29. Aug. 03. Ahlefeldt-Laurvigen.

Lawaetz, Erik.
28. Dec. 92. Lic. theol. Lawaetz,
Humblebæk.

Lawaetz, Otto.
6. Nov. 91. Lic. theol. Lawaetz,
Humblebæk.

Lehmann, Karin.
Gross. Lehmann, Vallerød.

Lerche, Axel.
21. Nov. 03. Lensgreve Lerche,
Lerchenborg.

Lerche, Carl. Hofjægermester.
7. Jan. 88. Baron Lerche, Benzonsdal.

Lerche, Vincenz. Godsejer.
12. April 91. Baron Lerche,
Benzonsdal.

Lerche, Flemming A. Milton.
Kapt. Lerche, Kbh.

Lerchenborg, Chr. Lerche-
21. Aug. 97. Lensgreve Lerche-
Lerchenborg, Lerchenborg.

Levin, Carl Aage.
Gross. Levin, Kbh.

Levin, Helge.
Vexell. J. Levin, Kbh.

Levin, Philip.
Gross. Levin, Kbh.

Levin, Svend. Grosserer.
8. Maj 92. Gross. H. Levin,

Levison, Vilhelm.
Bogtr. Levison, Kbh.

Liebe, Carl Axel. cand. jur.
6. Dec. 97. Højesteretssagf. Liebe,
København.

Lillienskjold, Poul.
5. Sept. 94. Fhv. Byfoged.
Lillienskjold.

Lind, Poul.
7. Juni 96. Møbelfabr. Lind.

Lind, Svend.
20. Okt. 98. Møbelfabr. Lind.

Lorck, Adam.
20. April 05. Kapt. Lorck, Vedbæk.

Lorck, Esther.
8. April 01. Kapt. Lorck, Vedbæk.

Lorck, Mogens.
13. Juni 98. Kapt. Lorck, Vedbæk.

Lorck, Vibeke.
4. Jan. 1900. Kapt. Lorck, Vedbæk.

Lotz, Anna.
16. April 01. Gross. Lotz.

Lotz, Jørgen.
11. Dec. 94. Gross. Lotz, Rungsted.

Lotz, Hilmer.
27. Juni 89. Gross. Lotz, Skelskør.

Lotz, Johanne.
10. Maj 06. Gross. Lotz, Rungsted.

Lotz, Poul Rønne-. † 1918.
7. Juni 90. Prop. Rønne-Lotz,
Mariebjerg.

Lorentzen, Anders.
26. Juni 96. Fjerkræhdl. Lorentzen,
Vedbæk.

Lund, Gelius Rosager.
Husm. Lund, Posthusvej, Svendle.

Lundgren, Erik V. Trane.
Hotelejer Lundgren, Kolding.

Lunding, Erik.
23. April 10. Tømreterm. Lunding,
Rungsted.

Løve, Torben.
Dir. Løve, Kbh.

Løve, Knud Aage.
27. Maj 93. Fabr. Løve, Ordруп

Løwenstein, Edvard.
Gross. Løwenstein, Kbh.

Løwenstein, Olaf.
Gross. Løwenstein, Kbh.

Madsen, Axel.
23. Juni 92. Konsul Madsen. Aarhus.

Madsen, Carl Helmer.

Madsen, Erik.
Tømreterm. Madsen, Vallerød.

Madsen, Emil Valentin Hansen.
Handelsg. Madsen, Rudkøbing.

Madsen, Hans Helge.

Madsen, Hans.
10. Sept. 92. Lærer Madsen,
Humblebæk.

Madsen, Inger.
Tømreterm. Madsen, Vallerød.

Madsen, Irma Edith Elisabeth.
Væver C. Madsen, Usserød.

Madsen, Jørn.
Murer Madsen, Niverød.

Madsen, Otto Carl Vald.
Gaardejer Madsen, Øverste Torp.

Madelung, Thora Jensine.
Prop. Madelung, Nivaa.

Magius, Carl Gustav Vilhelm.
Skovr. Magius, Knuthenb, Maribo.

Magnussen, Johannes.
4. Febr. 04. Fisker Magnussen,
Humblebæk.

Martved, Edith.
Gross. Martved, Ny Humlebæk.

Mathiesen, Aksel.
11. Okt. 94. Arkit. Mathiesen, Kbh.

Mathiesen, Helge.
7. April 97. Arkit. Mathiesen, Kbh.

Mathiesen, Svend-Aage.
21. Febr. 93. Arkit. Mathiesen, Kbh.

Matsen, Karen Sigrid Marie.
Gaardejer Matsen, Torpen.

Meden, Poul.
Ing. Meden, Esbjergærde.

Melbye, Douglas. Reservelæge.
16. Maj 90. Konsul Melbye,
Schanghai.

Melchior, Ralph.
11. Juni 90. Gross. Melchior,
Henriksholm.

Messerschmidt, Rudolf.
4. Nov. 97. Købm. Messerschmidt,
Argentina.

Meyer, Tove Valborg.
Ing. Meyer, Kbh.

Meyer, Knud.
31. Febr. 1900. Dampskibsf. Meyer.
København.

Meyer, Willy.
26. Jan. 99. Gross. Meyer, Rungsted.

Michelsen, Jørgen Stamer.
1. Juli 07. Gymnasiel. Michelsen,
København.

Mogensen, Erik.
11. April. Fabr. Mogensen, Kbh.

Monberg, Niels.
3. April 90. Ing. Monberg, Kbh.

Mortensen, Erik Svane.
Tømrerm. Mortensen, Vedbæk.

Mossin, Ove.
13. Marts 03. Gross. Mossin, Kbh.

Muller, Grethe Elisabeth.
Strandkontr. Dr. Muller, Humlebæk.

Muus, Poul.
18. Juni 94. HerredsfuIdm. Muus,
Skanderborg.

Müller, Henning.
10. Febr. 93. Dir. Müller, Kbh.

Müller, Ove. Apoteker.
3. April 90. Apot. Müller, Kbh.

Møller, Arne.
28. Marts 08. Læge Møller, Usseød.

Møller, Axel Kjær.
13. Juni 97. Bagerm. Møller,

Møller, Else Tødt.
24. Okt. 1900. Overretssagf. Møller.
København.

Møller, Emil.
12. Dec. 99. Fabr. Møller, Horsens.

Møller, Erik.
7. Nov. 09. Læge Møller, Usseød.

Møller, Johannes Neergaard.
6. Febr. 01. Teglværksbest. Møller.

Møller, Kaj Tødt.
3. Marts 97. Overretssagf. Møller,
Rungsted.

Møller, Kate Tødt.
18. April 02. Overretssagf. Møller,
København.

Møller, Knud.
Læge Møller, Usseød.

Møller, Mogens Friis.
11. Marts 99.

Møller, Palle.
9. April 02. Ing. Møller.

Mørch, Aase Kjær.
7. Okt. 04. Bagerm. Mørch.
Hørsholm.

Mørch, Augusta Kjær.
28. Juni 98. Bagerm. Mørch,
Hørsholm.

Mørch, Axel Kjær.
23. Juni 97. Bagerm. Mørch,
Hørsholm.

Mørch, Erik.
28. April. Kons. Mørch, St. Petersb.

Mørck, Gerda.
Overl. Mørck.

Mørck, Lilly Kjær.
17. Nov. 1900 Bagerm. Mørck.
Hørsholm.

Mørck, Poul.
Overl. Mørck.

Mørck, Valdemar.
28. April Kons. Mørck, St. Petersb.

Naach, Erik.
Gross. Naach, Hørsholm.

Naach, Gustav.
Gross. Naach, Hørsholm.

Naach, Henning.
Gross. Naach, Hørsholm.

Nalsøe, Ole Skaabun.
Købm. Nalsøe, Vaag, Suderø.
Færøerne.

Neergaard, Axel de.
24. Juli 92. Forp. Fl. de Neergaard,
Skjelstofte.

Neergaard, Carl de.
2. Maj 1900. Hofjægerm, Godsejer
de Neergaard, Taarnborg.

Neergaard, Mogens de.
24. Sept. 94. Kmjr. de Neergaard,
København.

Neergaard, Wenzel de. Godsejer.
23. Sept. 92. Ing. de Neergaard, Kbh.

Neersted, Elisabeth.
Gross. Neersted, Humlebæk.

Neersted, Kai Bengt.
Gross. Neersted, Humlebæk.

Neersted, Grethe.
Gross. Neersted, Humlebæk.

Neslo, Carl Walther Thule.
Gross. Neslo, Kbh.

Nesting, Karen.
Farver Nesting.

Neubert, Herbert. Fabrikant.
19. Maj 89. Fabr. Neubert, Kbh.

Nicolajsen, Finster Rentz.
Fabr. Nicolajsen, Helsingør.

Nicolajsen, Zelo.
15. Nov. 07. Fabr. Nicolajsen,
Helsingør.

Nielsen, Agnete L. Adelheid.
Malerm. Nielsen, Espergærde.

Nielsen, Arne Johannes.
13. Marts 03. Gaardejer Nielsen,
Kongslevgaard, Dougstykke.

Nielsen, Bodil Kongstrup.
Fabr. Nielsen.

Nielsen, Carl Martin.
Husm. Nielsen, Aulby pr. Kustrup.

Nielsen, Ebba Emilie Pihl.
Købm. P. Nielsen, Humlebæk.

Nielsen, Kaj Henning Pihl.
Købm. Nielsen, Humlebæk.

Nielsen Ellen Gudrun.
Murerm. Nielsen, Kokkedal.

Nielsen, Erik Kuld.
23. Okt. 91. Arkitekt, Nielsen,
Espergærde.

Nielsen, Else.
7. Aug. 89. Rest. Nielsen, Vedbæk.

Nielsen, Else Henriette.
12. Jan. 96. Købm. Nielsen, Nivaa.

Nielsen, Else Agnete Toft.
A. Nielsen.

Nielsen, Esther.
1. April 99. Købm. Nielsen.

Nielsen, Fanny J. Esbjørn.
Væver. Esbjørn Nielsen.

Nielsen, Fin Vald. Egenfeldt.
Skibsreder E. Nielsen, Kbh.

Nielsen, Helene.
23. Aug. 97. Hotelejer Nielsen,
Vedbæk.

Nielsen, Henry.
14. Juni 96. Købm. Nielsen, Sletten.

Nielsen, Henrik Herløv-
26. Marts 91. Rest. Nielsen, Vedbæk.

Nielsen, Volmer Herløv-
5. April 92. Restauratør Nielsen,
Vedbæk.

Nielsen, H. Tidemann. Godsejer.
22. Febr. 93. Godsejer Nielsen,
Wredeslund pr. Bursø.

Nielsen, Johanne L.
15. Okt. 1900. Købm. Nielsen,
Rungsted.

Nielsen, Jørgen.
28. Juli 96. Krov. Nielsen, Sletten.

Nielsen, Knud Gerh.
Murerm. Nielsen, Kokkedal.

Nielsen, Olaf T. Espersen-
Lær. Espersen-Nielsen, Rødby Havn

Nielsen, Preben V. Dam.
Maler Nielsen, Espergærde.

Nielsen, Robert A.
Murerm. H. Nielsen, Kokkedal.

Nielsen, Viola A.
Husejer Nielsen, Isterød.

Nielsen, Else J.
Vognm. Nilsen, Humlebæk.

Nording, Grete I. T.
Landinsp. Larsen, Hørsholm.

Norstrand, Halfdan. Grosserer.
5. Okt. 88. Etatsr. Norstrand, Kbh.

Nyholm, Magda.
Kredsl. Nyholm, Rudkøbing.

Nygaard, Lisa M. M.
Gross. Nygaard, Kbh.

Nygaard, Paul.
Gaardejer Nygaard, Fr.sund.

Nyrop, Jørgen P. Cor. Scharff.
Læge Nyrop, Rungsted.

Nærum, Else.
4. Maj 03. Skibstømrer Nærum,
Humlebæk.

Olafsson, Ingvar.
29. Sept. 96. Gross. A. Olafsson.

Olivarius, Kjeld Sig.
Provst Olivarius, Bandholm.

Olrik, Vagn.
1. Dec. 05. Birkefuldm. Olrik,
Hørsholm.

Olsen, Alfred.
5. Jan. 96. Portør Olsen, Rungsted.

Olsen, Axel.
31. Aug. 90. Ølhdl. Olsen, Vedbæk.

Olsen, Gudrun.
20. Dec. 1900. Biografejer Olsen,
Hørsholm.

Olsen, Hedvig.
Manufakt. Olsen, Hørsholm.

Olsen, Hertha A.
Fisker Olsen, Vedbæk.

Olsen, Hildeborg.
23. Dec. 06. Smedm. Olsen,
Douglykke pr. Humlebæk.

Olsen, Inga Math. Joh.
Chr. Olsen, Humlebæk.

Olsen, Jens Paul.
Smedem. Olsen, Humlebæk.

Olsen, Magda.
16. Aug. 90. Portør Olsen, Rungsted.

Olsen, Martha.
19. Okt. 96. Ølhdl. Olsen, Vedbæk.

Olsen, Nicolaj G. Vestergaard.
Rentier Olsen, Vordingborg.

Olsen, Otto.
Boghold. Olsen, Jægerspris.

Olsen, Paula.
Manufakt. Olsen, Hørsholm.

Olsen, Richard.
Elektrotekn. Olsen, Kbh.

Olsen, Thyra Valb.
A. Olsen, Hørsholm.

Olsen, Willy.
Chr. Olsen, Humlebæk.

Ove-Thomsen, Henrik. †.
Reservelæge.
8. Marts 90. Gross. Thomsen, Kbh.

Oxholm, Niels.
13. Marts 96. Kmrh. Oxholm,
Humlebæk.

Pagh, Knud Boye.
Konsul Pagh, Esbjerg.

Palludan, Paul Fr.
Bankass. Palludan.

Pedersen, Ella.
27. Marts 03. Murerm. Pedersen,
Hørsholm.

Pedersen, Ferdinand C. L. Clerc
Væver Pedersen, Usserød.

Pedersen, Hulda.
15. Febr. 98. Gartner Pedersen,
Rungsted.

Pedersen, Karen.
18. Sept. 01. Murerm. Pedersen,
Hørsholm.

Pedersen, Knud.
1. Jan. 06. Gartner Pedersen,
Rungsted.

Pedersen, Otto.
20. Dec. 99. Murerm. Pedersen,
Hørsholm.

Pedersen, William.
6. April 05. Murerm. Pedersen,
Hørsholm.

Pedersen, Christian. Grosserer.
4. Febr. 91. Konsul Petersen,
Vordingborg.

Pedersen, Eigel Hornung.
12. Maj 03. Gross. Petersen,
Rungsted.

Pedersen, Elisabeth.
Mejeribest. Petersen, Trørød,
Vedbæk.

Pedersen, Else Hornung.
14. Okt. 08. Gross. Petersen, Vallerød

Pedersen, Erik Hornung.
Gross. Petersen, Rungsted.

Pedersen, Erna Joh. F.
Murer Petersen, Vedbæk.

Pedersen, Ester Margr. Holm.
Vand & Gasm. H. Petersen, Vedbæk.

Pedersen, Estrid Hornung,
15. April 07. Gross. Petersen,
Vallerød.

Pedersen, Gunnar Dirck.
Murerm. H. A. Petersen.

Pedersen, Haagen T.
27. Jan. 96. Sadelmager Petersen,
Odense.

Pedersen, Hans C. P.
Gartner Petersen, Rungsted.

Pedersen, Harald.
27. Jan. 87. Gross. Petersen, Kbh.

Pedersen, Helge (kl. Bonnesen).
19. Maj 05.

Pedersen, Holger.
Købm. Petersen, Hørsholm.

Pedersen, Ib Gottlieb.
Boghold. Chr. Petersen, Humlebæk.

Pedersen, Julius H. H.
Godsejer H. H. Petersen, Mullerup-
gaard, Slagelse.

Pedersen, Margrethe Hornung
Gross. Petersen, Rungsted.

Pedersen, Mogens Kramer- Gross.
14. Dec. 99. Papirhdl. Petersen, Kbh.

Pedersen, Paul Bjarn.
Dir. Petersen, Randers.

Pedersen, Svend Aage.
17. Aug. 07. Dir. Petersen, Aalborg

Pedersen, Svend Aage M.
Godsejer H. H. Petersen, Mullerup-
gaard, Slagelse.

Pedersen, Thorkild.
15. Okt. 04. Malerm. Petersen,
Vedbæk.

Pettersson, Aggis Waldenstrøm.
Prop. Pettersson, Rungsted.

Pettersson, Arvid Waldenstrøm.
Bankbest. Pettersson, Rungsted.

Pfeiffer, Erla Elise M.
Jernbaneass. Pfeiffer, Humlebæk.

Philip, Kai Harth.
5. April 94. Gross. C. A. Philip, Kbh.

Philip, Poul A. Harth
18. Sept. 96. Gross. Philip, Kbh.

Philipson, Arne.
Vexelmægler Philipson, Kbh.

Plessen, Erik v.
27. Febr. 97. Baron v. Plessen, Kbh.

Plessen, Georges v.
3. Marts 95. Baron v. Plessen, Kbh.

Poggenborg, Carl.
18. Jan. 89. Bagerm. Poggenborg,
Helsingør.

Poggenborg, Hugo.
4. Febr. 90. Bagerm. Poggenborg,
Helsingør.

Pries, Erling A. C. W. A.
Skovr. Pries, Aarhus.

Quade, Ove.
28. April 95. Gross. Qvade, Kbh.

Qvist, Svend Andreas.
Købm. Qvist.

Raaschou, Karen Marie.
Læge Raaschou, Humlebæk.

Raaschou, Mogens.
Læge Raaschou, Humlebæk.

Rafn, Eyvind. Redaktionssekr.
3. April 01. Sagf. Rafn, Aalborg.

Randrup-Hansen, Svend.
1. Dec. 94. Forp. Hansen, Humlebæk.

Rasmussen, Dorthea.
1. Juli 91. Vognm. Rasmussen,
Rungsted.

Rasmussen, Ellen Margr. Tillge
Godsejer Rasmussen. Æspergærde.

Rasmussen, Feim Anker.
Pastor Rasmussen.

Rasmussen, Hakon Georg.
Maskinm. Rasmussea, Reykjavik.

Rasmussen, Hans.
5. Dec. 03. Husejer Rasmussen,
Humlebæk.

Rasmussen, Hans H. Reimer.
Konstr. R. Rasmussen, Hørsholm.

Rasmussen, Hans Ove.
3. Aug. 01. Murerm. Rasmussen,
Rungsted.

Rasmussen, Johanne.
21. Jan. 90. Vognm. Rasmussen,
Rungsted.

Rasmussen, Rudolf.
30. Nov. 87. Købm. Rasmussen.
Hørsholm.

Rasmussen, Thorkild.
2. Okt. 02. Murerm. Rasmussen,
Rungsted.

Reffs, Svend.
11. Febr. 87. Købm. Reffs, Holbæk.

Reimann, Carl Jørgen E.
Bankier Reimann, Kbh.

Reimann, Gudrun Ingeb. M.
Bankier Reimann, Kbh.

Reimann, Mogens Vald.
Bankier Reimann.

Reimers, Aage.
6. Jan. 95. Købm. Reimers, Nivaa.

Reimers, Vilhelm.
17. Sept. 91. Købm. Reimers, Nivaa.

Reumert, Elisa.
Sognepræst Reumert, Hørsholm.

Reumert, Per de Manchis.
Tandl. Reumert, Kbh.

Rich, Grethe.
Dir. A. Rich.

Rich, Mogens.
Dir. Rich.

Richelieu, Helge du Plessis de
14. Febr. 94. Admir. de Richelieu,
Kokkedal.

Richelieu, Louis du Plessis de
16. Nov. 92. Admir. de Richelieu,
Kokkedal.

Rosenberg, Ellen.
3. Sept. 89. P. A. Rosenberg, Kbh.

Rosenberg, Ivar. Maler †.
1. Juli 91. Sceneinstr. Rosenberg,
København.

Rosenberg, Walt. Sceneinstr. †
25. Dec. 86. Sceneinstr. Rosenberg
København.

Rosenblatt, Paul.

Rosendahl, Kai Oluf.
Speditør Rosendahl.

Rosenstand, Mogens.
23. Okt. 06. Fuldm. Rosenstand.
Rungsted.

- Rydahl, Børge.
Forp. Rydahl, Nivaagaard.
- Rysensteen, Ebbe Gyldenkrone.
18. Aug. 01. Baron Gyldenkrone-
Rysensteen, Kbh.
- Rysensteen, Jørg. Gyldenkrone-
22. Febr. 99. Baron Gyldenkrone-
Rysensteen, Kbh.
- Rønne, Erling.
26. Nov. 1900. Journ. Rønne, Kbh.
- Rørdam, Arvid V. Bardenfleth.
Pastor Rørdam, Eltong
- Salicath, Eddie. Forfatter, Kunst-
handler.
27. Sept. 91. Dir. Salicath, Kbh.
- Salicath, Sidney.
27. Juli 93. Dir. Salicath, Kbh.
- Salomonsen, Poul M.
30. Aug. 97. Dir. Salomonsen.
- Sander, Poul M. Reservelæge.
18. Juni 90. O.R.Ass. Sander,
Viborg.
- Soelberg, Oda.
8. Maj 01. Gymnastikl. Soelberg,
Rungsted.
- Soelberg, Otto.
28. Juli 95. Gymstikl. Soelberg.
Rungsted.
- Sonne, Hans Karsten.
Fru P. Sonne, Kbh.
- Schacke, Eva.
11. Febr. 03. Gross. Schacke,
Vedbæk.
- Schacke, Heinrich.
Gross. Schacke, Vedbæk.
- Schacke, Otto.
12. Okt. 05. Gross. Schacke, Vedbæk.
- Schacke, Paul.
Gross. Schacke, Vedbæk.
- Scheel, Ebba Henriette.
Grev Scheel, Rungsted.
- Schiøler, Anette.
Veks. Schiøler, Kbh.
- Schiøler, Birgitte.
Veks. Schiøler, Kbh.
- Schiøler, Ellen.
29. Sept. 99. Veks. Schiøler, Kbh.
- Schiøler, Inger.
28. Okt. 02. Veks. Schiøler, Kbh.
- Schiønning, Carl.
3. Nov. 91. Manufakt. Schiønning,
København.
- Schjørring, Christian. stud. jur.
23. Sept. 99. Dommer Schjørring,
Horsens.
- Schnackenburg, Alberta M. G.
Gross. Schnackenburg.
- Schnackenburg, Carl Vilh.
Gross. Schnackenburg, Kbh.
- Schicker-Petersen, Einar.
19. Maj 97. Gross. Petersen, Hellerup
- Schrader, Børge.
8. Aug. 91. Kapt. Schrader,
Helsingør.
- Schrader, Holger.
3. Jan. 89. Kapt. Schrader, Helsingør.
- Schrader, Mogens.
25. Okt. 94. Kapt. Schrader,
- Schram, Otto.
8. Marts 95. Hotelforp. Schram,
Hørsholm.
- Schmedes, Ernest.
29. April 93. Gross. Schmedes, Kbh.
- Schmedes, Sigurd.
2. April 99. Komp. Schmedes, Kbh.
- Schmidt, Erik.
Teaterdir. I. Schmidt, Kbh.
- Schmidt-Hansen, Jørgen.
29. Sept. 03. Bankdir. Schmidt-
Hansen, Hørsholm.
- Schultz, Frank.
18. Febr. 91. Gross. H. Schultz, Kbh.

Schultz, Frederik Chr.
Prop. Schultz, Kirstinedal.

Schultz, Marie.
Prop. Schultz, Kirstinedal.

Schultz, Ove Chr. Fr.
Prop. Schultz, Kirstinedal.

Schvargenfeld, Hagens Kraker v.
Kraker v. Schvargenfeld,
Mikkelsborg.

Schvargenfeld, Hedda Kraker v.
B. Kraker v. Schvargenfeld,
Mikkelsborg.

Schønberg, Claes M. v. Cotta.
Skuesp. B. v. C. Schønberg, Kbh.

Schønberg, Erik.
10. April 91. Gross. Schønberg, Kbh.

Sehested-Juel, Ove. Godsejer.
11. Okt. 92. Hofjægerm. Sehested-
Juel, Ravnholt.

Sigersted, Grethe.
Gross. Sigersted, Rungsted.

Sievers, Folmer.
19. Febr. 88. Gross. Sievers,
Hellerup.

Simony, Henning Bistrup.
Kolonibest. Simony, Grønland.

Skovgaard-Petersen, Erni.
Gross. Skovg.-Petersen. Rungsted.

Skovgaard-Petersen, Hanne.
Disp. Skovg.-Petersen. Vallerød.

Skovgaard-Petersen, Inger.
17. Sept. 07. Disp. Skovg.-Petersen,
Vallerød.

Skovgaard-Petersen, Karen.
18. Sept. 04. Gross. Skovg.-Petersen,
Rungsted.

Skovgaard-Petersen, Kjeld.
Disp. Skovg.-Petersen, Vallerød.

Skovgaard-Petersen, Margit.
29. Juni 08. Gross. Skovg.-Petersen,
Rungsted.

Skovgaard-Petersen, Preben.
13. Sept. 01. Gross. O. Skovgaard-
Petersen, Rungsted.

Smith, Arne Erlandsen.
Købm. Smith, Thisted.

Smith, Helge.
31. Okt. 1900. Ing. Smith.

Smith, Ingvar.
5. April 97. Ing. Smith.

Spandow, Gudrun Regina.
Fabrikejer Spandow, Hørsholm.

Spandow, Helmuth Ivan.
Fabrikejer Spandow, Hørsholm.

Sparvath, Charlotte.
3. Nov. 08. Tømrerhdl. Sparvath,
Birma.

Sparvath, Else.
30. Sept. 03. John Sparvath.

Sparvath, Jørgen.
14. April 06. Tømrerhdl. Sparvath.

Sponneck, Carl J.
26. Sept. 1900. Skovr., Greve
Sponneck, Jægerspris.

Springborg, Erik.
18. Okt. 02. Købm. Springborg,
Aalborg.

Stocklund, Svend Egon.
Sagf. Stocklund, Rungsted.

Stannow, Gudrun Margr.
Gross. Stannow, Rungsted.

Stannow, Jørgen Chr.
Gross. Stannow, Rungsted.

Stannow, Kristen.
Gross. Stannow, Rungsted.

Strait, Stella Sania Sybilla.
Murer Berg, Usserød, Kongevej,

Steensen, Christian.
25. Dec. 95. Fabrikejer Steensen,
Vejle.

Steensen, Erik.
26. Marts 93. Fabrikejer Steensen.

Stein, Vibeke.
H.R.S. Stein. Kbh.

Stelling, Mogens.
Gross. Stelling.

Stelling, Olaf.
Gross. Stelling.

Stocklund, Inge Lizzie.
9. Aug. 10. Sagf. Stocklund.
Rungsted.

Struck, Egon. Ingeniør.
14. Juli 97. Købm. Struck, Hørsholm.

Strøyberg, Erik.
26. Sept. 03. Fabr. Strøyberg,
Roskilde.

Strøyberg, Jørgen.
11. April 97. Apot. Strøyberg,
Lyngby.

Suenson, Eigin. Ingeniør.
20. Febr. 87. Kapt. Suenson, Holte.

Svane, Christian.
18. Juli 90. Dampskibsf. Svane.

Svendsen, Jørgen A.
Gaardejer Svendsen, Kokkedal.

Svendsen, Paul Jørgen.
Textilarb. Svendsen, Hørsholm.

Svendsen, Vilhelm.
18. Sept. 87. Dir. Svendsen,
Helsingør.

Svitzer, Preben Erik.

Sønderup, Skjold.
Fabr. Sønderup, Hørsholm.

Sørensen, Agnes M.
Gaardejer Sørensen, Humlebæk.

Sørensen (Bigum), Axel.
20. Dec. 89. Maskinist Sørensen.

Sørensen, Gudrun.
16. Aug. 94. Stationsforst. Sørensen,
Vedbæk.

Sørensen, Inger Johanne.
Gaardejer Sørensen, Sletten, pr.
Humlebæk.

Sørensen, Johanne Marie.
Gaardejer C. Sørensen, Humlebæk.

Sørensen, Jørgen.
5. Jan. 07. Gaardejer Sørensen,
Dauglykke pr. Humlebæk.

Sørensen, Kai.
19. Martso3. Smed Sørensen, Nivaa.

Sørensen, Karl.
19. Jan. 94. Vognm. Sørensen,
Vedbæk.

Sørensen, Poul Boye.
26. Juli 94. Vognm. Sørensen.

Tang, Bertha Oline R.
Strandkontr. Tang, Humlebæk.

Therkelsen, Frank.
5. Maj 88. Gross. Therkelsen, Hellerup

Thjell Carl. Skuespiller.
30. Sept. 88. Arkitekt Thjell,
Charlottenlund.

Thomsen, Erik Tranekjær.
Dyrl. Thomsen, Thisted.

Thomsen, Helge Engelbrecht.
Maskinm. Thomsen, Fr.sund.

Thomsen, Jens Sunnet.
Handelsag. Thomsen, Vedbæk.

Thomsen, Knud Tranekjær
Dyrl. Thomsen, Thisted.

Thrane, Svend.
7. Febr. 06. Gross. Thrane, Vedbæk.

Thun, Mogens F. G. Claus v.
Kapt. v. Thun. Kbh.

Thygesen, Johannes Vald.
Prop. Thygesen, Hauge Mølleg,
Slangerup.

Thøgersen, Svend-Aage G.
Badem. Thøgersen, Holbæk.

Tolderlund, Hans F.
7. Juni 94. Købm. Tolderlund,
Præstø.

Torp, Frantz. Assistent.
24. Juni 90. Prof. Torp, Kbh.

Toussieng, Emil.
27. Sept. 80. Oberstløjtn. Toussieng,
Aalborg.

Toussieng, Poul. Læge.
15. Juni 92. Oberstløjtn. Toussieng,
Aalborg.

Trier, Erik.
Læge Trier, Kbh.

Trier, Mogens.
Læge Trier, Kbh.

Troch-Sünckenberg, Edvard.
10. Nov. 90. Forp. Troch, Kragerup-
gaard.

Tryde, Ernst.
6. Juli 97. Lærer Tryde, Hørsholm.

Ussing, Svend. Premierløjtn. †.
7. Juli 87. Overdommer Ussing.

Vallø, Børge.
30. Sept. 05. Bryg. Vallø, Vedbæk.

Vallø, Elisabeth.
17. Marts 04. Bryg. Vallø, Vedbæk.

Vallø, Grete.
Bryg. Vallø, Trørød.

Vedel, Børge.
Teaterdir. Vedel, Kbh.

Verdelin, Kristian Isak.
Gaardejer Verdelin, Fr.sund.

Vesterstrøm, Anna B. E.
Købm. Vesterstrøm, Vallerød.

Vieux, Henri,
20. Juli 94. Dir. Vieux, Kbh.

Wachers, Astrid.
12. Dec. 03. Tekn. Wachers,
Humblebæk.

Wachers, Ernst.
15. Marts 09. Tekn. Wachers,

Wachers, Gustav Adolf.
7. Sept. 05. Tekn. Wachers,

Wachers, Ingeborg.
7. Maj 07. Tekn. Wachers, Humlebæk

Wadsted, Bengt.
18. Jan. 98. O.R.S. Wadsted,

Wandel, Oscar.

Wappenhans, Carl.
23. Feb. 94. Politibetj. Wappenhans,

Warburg, Norman. Ingeniør.
26. Aug. 88. Ing. Warburg,

Wedell-Wedellsborg, Caspar.
4. Jan. 97. Kapt., Baron Wedell-
Wedellsborg, Kbh.

Wedell-Wedellsborg, Mogens.
28. Febr. 99. Premierløjtn., Baron
Wedell-Wedellsborg.

Wedell-Wedellsborg Preben. Ing.
17. Aug. 99. Oberst, Baron Wedell-
Wedellsborg.

Westergaard, Jack Gotzche.
Købm. S. Westergaard, Kbh.

Westerstrøm, Sofus.
6. Maj 01. Forbr.udd. Westerstrøm.

Wilhjelm, Bodil Møller.
Dir. Wilhjelm.

Wilken, Alexander.
Gross. Wilken, Kbh.

Winkel, Else Kold.
23. Nov. 03. Fabr. Winkel, Kbh.

Winkel, Svend Kold.
22. Febr. 05. Fabr. Winkel, Kbh.

Witzke, Ingolf. Assurandør.
26. Maj 97. Dir. Witzke, Kbh.

Wolf, Ebba Laura.
Spindem. Wolf, Hørsholm.

Woldbye, Hans.
5. Dec. 99. Dir. Woldbye, Kbh.

Wolfhagen, Carl Fr.
27. Juli 92. Oberstløjtn. Wolfhagen.

Wulff, Emanuel.
23. Maj 97. Forretningsf. Wulff,
Sct. Croix.

Würst, Karl.
2. Jan. 94. Skoleinsp. Würst, Valby.

Wørishøffer, Henning.
2. Maj 05. Kapt. Wørishøffer.

Wørishøffer, Kaj.
Kapt. Wørishøffer, Rungsted.

Zim, Jørgen Chr.
Sognepræst Zim, Viby.

Ørum, Svend Abel.
Skibsf. Ørum, Jægerspris.